ASIMOV

GALAKTİK İMPARATORLUK SERİSİ 3

GÖKTEKİ ÇAKIL TAŞI

İthaki

ASIMOV

Isaac Asimov

Vakıf serisine yirmi bir yaşında, bu kitapların bilimkurgunun dönüm noktalarından biri olacağının farkına varmadan başladı. Efsanevi kariyeri boyunca, bilim kitaplarından Shakespeare'e ve tarih kitaplarına kadar çeşitli konularda 470'in üzerinde kitap yazdı. Yine de okurların favorileri Robot, İmparatorluk ve Vakıf adındaki bilimkurgu serileri oldu. The Science Fiction Writers of America tarafından bir *Bilimkurgu Üstadı* onuru bahşedilen Asimov, yaklaşık 50 yıl boyunca her yaştan okuru eğlendirip eğitti. Nisan 1992'de yetmiş iki yaşında vefat etti.

Gökteki Çakıl Taşı
Isaac Asimov

Orijinal Adı
Pebble in the Sky

İthaki Yayınları - 1477
Asimov Kitaplığı - 6

Dizi Editörü: *Alican Saygı Ortanca*
Yayına Hazırlayan: *Ömer Ezer*
Düzelti: *Emirhan Burak Aydın*
Kapak Tasarım: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Nisan 2019, İstanbul

ISBN: 978-605-375-935-5

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © M. İhsan Tatari, 2019
© İthaki, 2019
© Isaac Asimov, 1950, 1978

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

ASIMOV

GALAKTİK İMPARATORLUK SERİSİ 3

GÖKTEKİ ÇAKIL TAŞI

Çeviren
M. İhsan Tatari

ithaki

Babama,

Beni bilimkurguyla tanıştıran ilk adama

1

İKİ ADIM ARASINDA

Joseph Schwartz, bildiği Dünya'nın yüzeyinden sonsuza dek kaybolmadan iki dakika önce Chicago'nun dış mahallelerinin hoş sokaklarını geçiyor ve kendi kendine Robert Browning'in dizelerini mırıldanıyordu.

Bir bakıma bu epey tuhaftı çünkü yürürken yanından geçen insanlar onun Browning'ten alıntı yapacak türden biri olduğunu hayatta tahmin edemezdi. Schwartz dış görünüşü neyse oydu: Günümüzün sofistike kimselerinin "örgün öğretim" dediği şeyden bütünüyle yoksun, emekli bir terzi. Yine de meraklı doğası sayesinde pek çok kitap okumuştu. Ayrım gözetmeyen okuma oburluğu sayesinde neredeyse her konu hakkında az çok bilgi sahibi olmuş ve bazı hafıza teknikleri kullanarak hepsini aklında tutmayı başarmıştı.

Örneğin Robert Browning'in *Rabbi Ben Ezra* şiirini gençliğinde iki kez okumuştu ve bu yüzden onu ezbere biliyordu. Dizelerinin büyük bir kısmının manasını anlayamıyordu elbette ama ilk üç satırı şu son birkaç yıldır hayatının değişmez bir parçası hâline gelmişti. 1949 yazının başlarındaki bu aşırı parlak ve güneşli günde, zihnindeki sessiz kalenin derinliklerinde o dizeleri mırıldanıyordu işte:

"Benimle birlikte yaşlan!
En güzel günler daha gelmedi,
Yaşamın sonu için yaratılmıştır yaşamın başlangıcı..."

Schwartz bu satırların anlamını bütün benliğiyle hissediyordu. Gençlik yıllarında Avrupa'da, olgunluk çağında da Amerika'da çektiği zorlukların ardından rahat bir yaşlılık sürebilmenin huzuru başkaydı. Kendi evine ve kendi parasına sahip olduktan sonra emekliye ayrılmamak için hiçbir nedeni kalmamıştı, o da aynen öyle yapmıştı. Sağlıklı bir eşi, evlilikleri yolunda giden iki kızı ve en güzel yıllarını birlikte geçireceği bir torunu varken neden endişelesindi ki?

Atom bombaları ve Üçüncü Dünya Savaşı'yla ilgili bazı söylentiler de vardı elbette ama Schwartz insan doğasının iyiliğine inananlardandı. Başka bir savaş yaşanacağını sanmıyordu. Dünya'nın öfkeyle patlayan bir atomun güneşvari cehennemini bir kez daha göreceğini de düşünmüyordu. Bu yüzden yanından geçen çocuklara anlayışla gülümsüyor, gençlik yıllarını hızla ve çok zorlanmadan atlatıp en güzel günlerin huzuruna ulaşmalarını diliyordu sessizce.

Kaldırımın ortasında yüzünde kayıtsız tebessümle uzanan, kayıp bir bez bebeğin üstünden geçmek için bir ayağını havaya kaldırdı. Ama o ayağını bir daha asla tam olarak yere indiremedi...

Chicago'nun başka bir köşesinde bir Nükleer Araştırma Enstitüsü yer alıyordu. Burada insan doğasının gerçek kıymeti hakkında bazı teorileri olan ancak henüz bunu ölçebilecek herhangi bir kantitatif cihaz icat edilmediğinden bundan kısmen utanan kişiler çalışıyordu. Ne zaman bu konu hakkında düşünseler cennetten bir ışığın inmesini, insanoğlunun her türden masum ve enteresan icadı ölümcül bir silaha dönüştüren doğasına (ve kahrolasıca pratik zekâsına) ket vurmasını dileyecek kadar oluyorlardı.

Yine de, meraklarını yenemeyip günün birinde dünya nüfusunun yarısını ortadan kaldırabilecek nükleer araştırmalar yapmaya devam eden bu adamlar bile gerektiğinde önemsiz bir insanı kurtarmak için hayatlarını tehlikeye atabilirlerdi.

Dr. Smith'in dikkatini çeken ilk şey genç kimyagerin arkasından gelen mavi ışıltı oldu.

Yarıya kadar açık kapının önünden geçerken içeriye bir göz attı. Neşeli bir delikanlı olan kimyager bir yandan ıslık çalarken diğer yandan da volümetrik bir kabı derişik bir çözeltiyle dolduruyordu. Yavaşça çözünen beyaz bir toz, sıvının içinde yavaşça yuvarlandı. Bir anlığına hiçbir şey olmadı, ardından Dr. Smith'i durmaya iten içgüdüleri bu kez de adamı harekete geçmeye zorladı.

Hızla ileri atılıp uzun bir cetvel kaptı ve onu sertçe savurarak masanın üstündeki her şeyi yere saçtı. Eriyen metalden ölümcül bir tıslama yayıldı. Dr. Smith bir ter damlasının burnunun ucuna doğru kaydığını hissetti.

Genç kimyager ince damlalar hâlinde beton zemine saçılan ve şimdiden donmaya başlayan gümüşi metale şaşkın şaşkın baktı; hâlâ kuvvetli bir ısı yayıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu zayıfça.

Dr. Smith omuz silkti. Onun da kendinde olduğu söylenemezdi. "Bilmiyorum. Sen söyle... Ne yapıyordun?"

"Hiçbir şey," diye sızlandı kimyager. "Bu sadece bir ham uranyum numunesiydi. Elektrolitik bakır tayini yapıyordum... Neler olduğunu bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum delikanlı ama sana ne gördüğümü anlatayım. O platin kapta bir koron belirmişti. Yoğun bir radyasyon söz konusuydu. Uranyum mu demiştin?"

"Evet ama *ham* uranyum. Tehlikeli değildir. Demek istediğim, bir fizyonun başlayabilmesi için en önemli şartlardan biri söz konusu maddenin son derece saf olmasıdır, değil mi?" Dilini hızla dudaklarının üstünde gezdirdi. "Bunun bir fizyon

olduğunu mu düşünüyorsunuz efendim? Kullandığım madde plütonyum değildi, ayrıca dövülmemişti de."

"Üstelik," dedi Dr. Smith, düşünceli bir şekilde, "kritik kütlenin de altındaydı. Ya da en azından bildiğimizi düşündüğümüz kritik kütlenin." Sabuntaşından yapılma masaya, dolapların yanıp kabaran boyasına ve beton zemindeki gümüşi lekelere baktı. "Öte yandan, uranyumun erime sıcaklığı yaklaşık 1800 santigrat derecedir ve nükleer fenomenler hakkında gelişigüzel bir şekilde konuşacak kadar şey bilmiyoruz. Her şeye karşın bu oda şu anda kaçak radyasyonla dolu olmalı. Soğuduğunda metalin yontulup toplanması ve adamakıllı analiz edilmesi iyi olur delikanlı."

Düşünceli bir şekilde etrafına bakındı, sonra da karşı duvara doğru yürüdü ve omuz yüksekliğindeki bir noktayı huzursuzca yokladı.

"Bu nedir?" diye sordu kimyagere. "Bu hep burada mıydı?"

"Ne burada mıydı efendim?" Delikanlı gergince yaklaşıp yaşlı adamın işaret ettiği noktaya baktı. Küçük bir delikti bu; duvara çakılıp sonra da tekrar çıkarılan, ince bir çivi tarafından açılmış olabilirdi pekâlâ... Ama hem plasteri hem de binanın yan duvarını oluşturan kalın tuğla tabakasını boydan boya delip geçmişti, zira içinden baktığınızda gün ışığını görebiliyordunuz.

Kimyager başını iki yana salladı. "Onu daha önce hiç görmedim. Ama dikkatli baktığım da söylenemez efendim."

Dr. Smith hiçbir şey söylemedi. Yavaşça geri çekildi ve ince bir demir levhadan yapılma, paralelyüzlü bir kutudan ibaret olan termostata baktı. Karıştırıcı, motor destekli bir monomani eşliğinde hareket ederken cihazın içindeki su bir girdap misali dönüyor, suyun altında ısıtıcı vazifesi gören elektrik ampulleriyse cıvalı rölenin tıkırtılarıyla eşzamanlı olarak, dikkat dağıtıcı bir şekilde yanıp sönüyordu.

"Hımm, peki bu burada mıydı?" Termostatın geniş yüze-

yinin tepesine yakın bir noktayı tırnağıyla hafifçe kazıdı. Metalin üstünde düzgün, minik bir delik açılmıştı. Su oraya tam olarak ulaşamıyordu.

Kimyagerin gözleri kocaman açıldı. "Hayır efendim, daha önce burada böyle bir delik *yoktu*. Sizi temin ederim."

"Hımm. Peki öteki tarafta da bir delik var mı?"

"Hay anasının gözü. Şey, yani, evet efendim!"

"Pekâlâ, buraya gelip deliğin içinden bak... Termostatı kapat lütfen. Şimdi orada bekle." Bir parmağını duvardaki deliğe soktu. "Ne görüyorsun?" diye seslendi.

"Parmağınızı görüyorum efendim. Deliğin olduğu yer orası mı?"

Dr. Smith cevap vermedi. Onun yerine, hissetmediği bir sakinlikle, "Bu sefer de diğer taraftan bak... Şimdi ne görüyorsun?" dedi.

"Hiçbir şey."

"Ama orası uranyum kabının durduğu yer. Doğru yere bakıyorsun, değil mi?"

"Sanırım evet," dedi kimyager, tereddütle.

Dr. Smith hâlen açık duran kapının üstündeki isme bakarak, "Bay Jennings, bu konu kesinlikle çok gizli. Bundan hiç kimseye söz etmenizi istemiyorum. Anlaşıldı mı?" dedi soğukça.

"Kesinlikle efendim!"

"O zaman hadi çıkalım buradan. Radyasyon ekibini mekânı kontrol etmeleri için buraya yollayacağız. Ve senle ben revirde uzunca bir süre geçeceğiz."

"Radyasyon yanıklarını mı kastediyorsunuz?" Kimyagerin beti benzi attı.

"Göreceğiz."

Ama her iki adamda da ciddi bir radyasyon yanığı izine rastlanmadı. Kan değerleri normaldi, saç köklerinde de herhangi bir sorun yoktu. Hissettikleri mide bulantısının da psi-

kosomatik olduğuna hükmedildi ve başka bir semptoma rastlanmadı.

Tüm enstitüde, ne o gün ne de daha sonra, kritik kütlenin epey altında olmasına ve doğrudan nötron bombardımanına tâbi tutulmamasına rağmen ham uranyumla dolu bir kabın neden aniden eridiğini ve ölümcül bir koron saçtığını açıklayabilen biri çıkmadı.

Varılan tek sonuç, nükleer fiziğin hâlâ keşfedilmemiş tuhaf ve tehlikeli yanlarının olduğuydu.

Yine de Dr. Smith daha sonra hazırladığı raporunda tüm gerçekleri kaleme alma gücünü kendinde bulamadı. Laboratuvardaki deliklerden hiç bahsetmedi; deney kabının en yakınındakinin neredeyse görülemeyecek kadar küçük olduğunu, termostatın diğer tarafındakinin bir nebze daha büyük göründüğünü, o korkunç noktadan üç kat daha uzak olan duvardakininse bir çivi deliği kadar olduğunu anlatmadı.

Dümdüz bir hat üzerinde ilerleyen bir şua, Dünya'nın eğimi nedeniyle gezegenin yüzeyinden uzaklaşıp daha fazla zarar veremez hâle gelmeden önce kilometrelerce mesafe katedebilir ve üç metre genişliğe ulaşabilirdi. Ondan sonra da uzayda boş boş uzanır, giderek genişleyip zayıflar ve kozmosun örtüsündeki tuhaf bir iz hâline gelirdi.

Dr. Smith kimseye bu kuruntusundan bahsetmedi.

Kimseye ertesi gün, hâlâ revirdeyken, sabah gazetelerinin getirilmesini istediğini ve tüm sütunları belirli bir maksatla araştırdığını da anlatmadı.

Ancak büyük şehirlerde her gün bir sürü insan kayboluyordu. Ve hiç kimse bir adamın (ya da yarısının) gözlerinin önünde nasıl kaybolduğunu anlatmak için çığlık çığlığa polise koşmamıştı. Ya da en azından böyle bir olay rapor edilmemişti.

Dr. Smith en sonunda kendisini bu olayı unutmaya zorladı.

Joseph Schwartz için her şey iki adımı arasında olup bitivermişti. Bez bebeğin üstünden aşmak için sağ ayağını havaya kaldırmış ve bir anlığına başı dönmüştü; küçük bir hortum, saniyenin binde birlik bir kısmında onu havaya kaldırmış ve içini dışına çıkarmıştı sanki. Sağ ayağını tekrar yere bastığında bir anda nefessiz kalmış, yavaşça iki büklüm olduğunu hissetmiş ve çimenlerin üstüne yığılmıştı.

Gözleri kapalı, orada öylece uzun bir süre bekledi. Sonra da gözlerini açtı...

Doğruydu! Birkaç saniye önce beton bir kaldırımda yürürken şimdiyse *çimenlerin* üstünde oturuyordu.

Evler gitmişti! Her biri kendi özel bahçesine sahip olan, sıra sıra beyaz ev ortadan kaybolmuştu!

Kendisinin de bir bahçede oturmadığı açıktı çünkü altındaki çimenler gür ve bakımsızdı. Ayrıca etrafı ağaçlarla çevriliydi ve ufukta çok daha fazlası vardı.

İşte en büyük şoku o anda yaşadı zira ağaçlardan bazılarının yaprakları kırmızıydı ve elinin artında ölü yaprakların o kuru kırılganlığını hissedebiliyordu. Şehirli bir adam olmasına rağmen sonbaharı gördü mü şıp diye tanırdı.

Sonbahar! Ama sağ ayağını kaldırdığı sırada her şeyin taze ve yemyeşil olduğu bir haziran günüydü.

Bu düşünceyle birlikte otomatik olarak ayaklarına baktı ve keskin bir çığlık atarak onlara doğru uzandı... Üstünden geçtiği o küçük bez bebek, o bir nefeslik küçük gerçeklik orada duru—

Ah, hayır! Titreyen ellerle bebeği ters çevirdiğinde yarısının yerinde olmadığını gördü. Ama parçalanmamış, kesilmişti. Ne kadar da tuhaftı! Uzunlamasına o kadar düzgün kesilmişti ki içini dolduran atık yünler azıcık bile dışarı fırlamamıştı. Orada öylece, kesintiye uğramış iplikler hâlinde duruyor, düzgünce sona eriyorlardı.

Sol ayakkabısındaki bir parıltı gözüne takıldı. Bez bebeği

hâlâ elinde tutmaya devam ederken sağ dizini havaya kaldırıp sol ayağını güçlükle onun üstüne koydu. Topuğunun en uç kısmı, ayakkabının yüzüne doğru uzanan bölümü pürüzsüzce kesilmişti. Hem de hiçbir dünyevi kunduracının elindeki dünyevi bir bıçağının taklit edemeyeceği bir şekilde... Topuğun inanılmaz derecede pürüzsüz olan yeni yüzeyi su gibi parlıyordu.

Schwartz'ın kafa karışıklığı omuriliğinden yukarı tırmanıp beynine ulaştı ve adamın dehşetle donakalmasına neden oldu.

Sonunda yüksek sesle konuşmaya başladı. Çünkü bu son derece delice dünyada kendi sesi kulağına yatıştırıcı geliyordu. Duyduğu ses alçak, gergin ve nefes nefeseydi.

"Öncelikle ben deli değilim," dedi. "Kendimi her zamanki gibi hissediyorum... Ama eğer daha önce de deliysem şu anda bunu anlayamam, değil mi? Hayır..." Paniğe kapıldığını hissetti ve duygularını kontrol altına aldı. "Başka bir açıklaması olmalı."

Bir müddet düşündü. "Belki de rüya görüyorumdur? Bunun bir rüya olup olmadığını nasıl anlarım?" Kendisini çimdikledi ve parmaklarının tenini sıkıştırdığı noktada küçük bir sızı hissetti. Ama başını iki yana salladı. "Rüyamda çimdiklendiğimi hissettiğimi düşünebilirim. Bu hiçbir şeyi ispatlamaz."

Çaresizce etrafına bakındı. Rüyalar bu kadar net, detaylı ve uzun soluklu olur muydu? Bir keresinde çoğu rüyanın beş saniyeden daha fazla sürmediğini, uyuyan kişiyi rahatsız eden önemsiz şeylerden meydana geldiklerini ve uzunluklarının bir yanılsamadan ibaret olduğunu okumuştu.

Ne soğuk teselliydi ama! Gömleğinin manşetini yukarı çekip gözlerini kol saatine dikti. Saniyeyi gösteren ibre döndü de döndü. Eğer bu gerçekten de bir rüyaysa şu beş saniye delicesine uzun sürüyor demekti.

Etrafına bakınıp beyhude bir çabayla alnında biriken soğuk terleri sildi. "Yoksa hafızamı mı kaybettim?"

Kendi sorusuna cevap vermedi fakat yüzünü yavaşça ellerinin arasına gömdü.

Eğer ayağını kaldırdığı sırada aklı uzun zamandır sadık bir biçimde takip ettiği o aşınmış ve iyi yağlanmış raylardan çıktıysa... Eğer üç ay sonra, sonbaharda... veya bir yıl üç ay sonra... ya da on yıl üç ay sonra bu tuhaf yere adım attığı sırada hafızasını geri kazandıysa... O zaman her şey tek bir adımda gerçekleşmiş gibi görünebilirdi ve bütün bunlar... Peki ama tüm süre zarfında neredeydi ve ne yapmıştı o kadar zaman?

"Hayır!" diye haykırdı yüksek sesle. Böyle bir şey olamazdı! Schwartz bakışlarını gömleğine çevirdi. O sabah giydiği gömlekti bu. Ya da daha doğrusu o sabah olması gerektiğini düşündüğü sırada... Üstelik hâlâ tertemizdi. Aklına gelen ani bir düşünceyle elini ceketinin cebine atıp bir elma çıkardı.

Meyveden çılgınca bir ısırık aldı. Hâlâ tazeydi ve iki saat önce içinden çıkardığı buzdolabının serinliğini taşıyordu. Ya da daha doğrusu iki saat önce olması gerektiğini düşündüğü sırada...

Peki ya şu bez bebek? Ona ne demeliydi?

Aklını kaçırmaya başladığını hissetti. Bu bir rüya olmak zorundaydı, aksi takdirde salıiden de delirmiş demekti.

Derken günün saatinin de değiştiğini fark etti şaşkınlıkla. Akşamüstü vaktiydi ya da en azından gölgeler uzuyordu. Mekânın sessiz ıssızlığı onu aniden boğdu.

Hızla ayağa kalktı. Birilerini bulmak zorunda olduğu açıktı, herhangi birini. Bir ev bulmak zorunda olduğu da açıktı ve bunu yapmanın en iyi yolu bir yol bulmaktı.

Otomatikman ağaçların en seyrek göründüğü yöne döndü ve yürümeye başladı.

Akşam rüzgârının hafif soğuğu ceketinin içine işliyor, ağaçların tepeleri kararıp meşum bir hâl alıyordu ki bir şosenin düz ve kişiliksiz hattıyla karşılaştı. Minnetle hıçkırarak o tarafa doğru koşturdu ve ayaklarının altındaki sert hissi sevdi.

Ama yolun her iki tarafı da bomboştu ve bir anlığına korkunun o soğuk parmaklarını bir kez daha duyumsadı. Bir araba görmeyi ummuştu. Elini kolunu sallayarak onlardan birini durdurmak ve –tıpkı o sırada hevesle yüksek sesle dile getirdiği gibi– "Chicago tarafına mı gidiyorsunuz?" diye sormak dünyanın en kolay işi olurdu.

Ya Chicago'nun yakınlarında değilse? Eh, herhangi bir büyük şehir, bir telefon hattına ulaşabileceği her yer işini görürdü. Cebinde sadece dört dolar, yirmi yedi sent vardı fakat başı sıkışırsa daima polisten yardım isteyebilirdi...

Yol boyunca yürümeye başladı; tam ortadan gidiyor, her iki yöne de bakıp duruyordu. Ne günbatımının üstünde bir etkisi oldu ne de doğan ilk yıldızların.

Ortada hiç araba yoktu. Hatta tek bir araç bile! Üstelik hava iyice kararmaya başlamıştı.

Yeniden başının dönmeye başladığını zannetti çünkü sol tarafındaki ufuk ışıldıyordu. Ağaçların arasındaki boşluklardan baktığında soğuk ve mavi bir ışık gördü. Bir orman yangınından bekleyeceği türden, oradan oraya sıçrayan bir kırmızı değil, zayıf ve hafif bir ışıktı bu. Ayaklarının altındaki şose de hafifçe parlıyordu sanki. Eğilip yolu yokladı; parmaklarında bıraktığı his gayet normaldi. Ama gözüne takılan o hafif ışıltı onda da vardı.

Schwartz birdenbire kendisini yolda deli gibi koşarken buldu; ayakkabıları kaba ve düzensiz bir ritimle takırdıyordu. Yarısı eksik bebeği hâlâ elinde tuttuğunu fark etti ve onu başının üstünden çılgınca geriye fırlattı.

Pis pis gülümseyen, onunla alay eden bir hayat kalıntısıydı o. Bir–

Derken panikle duruverdi. Ne olursa olsun o bebek deli olmadığının bir kanıtıydı. Ve ona ihtiyacı vardı! Böylece karanlıkta emeklemeye, etrafı yoklamaya başladı; ta ki onu buluncaya kadar... Bebek, yoldan yayılan o son derece hafif ışıltıdaki

kara bir lekeden ibaretti. Dolgu malzemeleri dışarı fırlamıştı; Schwartz farkında olmadan onları geri yerleştirdi.

Tekrar yürümeye koyuldu. *Koşamayacak kadar sefil durumdayım*, dedi kendi kendine.

Acıkmaya başlamıştı ve sağ taraftaki o ışıltıyı görmek onu gerçekten ama gerçekten çok korkutmuştu.

Bu bir evdi! Tabii ya!

Vahşi bir çığlık attı ama ona cevap veren olmadı. Yine de karşısındaki şey gerçekten de bir ev, şu son birkaç saattir maruz kaldığı isimsiz, korkunç yabanıllığın arasından ona göz kırpan bir gerçeklik kıvılcımıydı. Yoldan çıkıp arazi boyunca koşmaya, hendeklerin üstünden atlayıp ağaçların etrafından dolaşmaya, alçak dalların altından geçip dereleri aşmaya başladı.

Ne kadar tuhaftı! Dere bile hafifçe, sanki fosforluymuşçasına parlıyordu. Ama zihninin sadece çok küçük bir kısmı bunun farkındaydı.

Derken eve vardı ve beyaz renkli, sert yapıya dokunmak için kollarını ileri uzattı. Tuğla, taş ya da keresteden yapılmamıştı fakat o anda bunu zerre kadar umursamadı. Mat, mukavemetli bir porselenden yapılmıştı sanki ama bunu da önemsemedi. O anda gözlerinin aradığı tek şey bir kapıydı. Sonunda bir tane buldu, bir zili olmadığını fark etti ve kapıyı bir iblis gibi tekmeleyip bağırmaya başladı.

İçeride bir hareketlilik yaşandığını gösteren bazı sesler işitti; ardından kulağına muhteşem, olağanüstü güzellikte bir şeymiş gibi gelen bir seda, başka bir insanın sesi geldi. Tekrar bağırdı.

"Hey, içeridekiler!"

Kapı zayıf, yağlı bir tıkırtı eşliğinde açıldı. Gözleri endişeyle parlayan, uzun ince bir kadın çıktı dışarı. Hemen arkasında da sert bakışlı, cılız bir adam duruyordu; üzerinde işçi kıyafetleri vardı... Hayır, bunlar işçi kıyafetleri değildi. Aslına bakarsanız

daha önce Schwartz'ın gördüğü hiçbir giysiye benzemiyorlardı fakat tarifi imkânsız bir şekilde erkeklerin çalışırken giyeceği türden elbiseleri andırıyorlardı.

Ama Schwartz'ın o sırada hiçbir şeyi sorgulayacak hâli yoktu. Ona göre hem bu insanlar hem de kıyafetleri çok güzeldi; bir arkadaşın yapayalnız bir adamın gözüne görüneceği kadar güzel...

Kadın bir şeyler söyledi; akıcı ama otoriter bir sesi vardı. Schwartz kapıya biraz daha yaklaşıp sırtını dikleştirdi. Dudakları nafile yere hareket etti, derken o nemli, soğuk korku geri dönerek boğazının ve kalbinin sıkışmasına neden oldu.

Çünkü kadın daha önce hiç duymadığı bir dilde konuşuyordu.

2

BİR YABANCIDAN KURTULMAK

Loa Maren ve vurdumduymaz kocası akşam serinliğinde iskambil oynarken onlardan daha yaşlı olan diğer adamsa motorlu tekerlekli sandalyesiyle bir köşede oturuyordu. "Arbin!" diye seslendi ihtiyar, gazetesini öfkeyle hışırdatarak.

Arbin Maren hemen cevap vermedi. Bir sonraki hamlesini düşünürken elindeki ince, pürüzsüz dikdörtgenlere dikkatle dokundu. Sonra, yavaşça bir karara varırken, "Ne istiyorsun Grew?" dedi dalgınca.

Kır saçlı Grew gazetesinin üstünden damadına öfkeli bir bakış atıp elindeki kâğıtları yeniden hışırdattı. Bu sesin duygularına fazlasıyla tercüman olduğunu hissederek rahatladı. İçiniz enerjiyle dolup taştığı hâlde kendinizi iki işe yaramaz bacakla birlikte bir tekerlekli sandalyeye mahkûm bulduğunuzda duygularınızı ifade etmek için yapabileceğiniz bir şeyler olmalıydı, uzay aşkına! Grew da bunun için gazetesini kullanıyordu. Onu hışırdatıyor, onunla bir şeyleri işaret ediyor, hatta gerektiği takdirde onunla birilerine vuruyordu.

Dünya dışındaki başka gezegenlerde haberlerin artık telehaber makinelerinden çıkan mikrofilm rulolarıyla dağıtıldığını biliyordu. Onları okumak için de standart kitap izleticiler

kullanılıyordu. Grew bu fikri sessizce küçümsedi. İşe yaramaz ve yozlaşmış bir âdetti bu!

"Dünya'ya gönderilecek bir arkeoloji ekibiyle ilgili şu makaleyi okudun mu?" diye sordu yaşlı adam

"Hayır, okumadım," diye yanıtladı Arbin, sakince.

Henüz kendisi dışında gazeteyi gören biri olmadığından Grew bunu biliyordu elbette. Ayrıca geçen sene videolarını da elden çıkarmak zorunda kalmışlardı. Ama bu soruyu sadece basit bir açılış hamlesi yapmak için sormuştu zaten.

"Eh, bir ekip geliyor," dedi. "Hem de İmparatorluk'un izniyle. Buna ne dersin?" Her nasılsa çoğu kişinin yüksek sesle bir şeyler okurken otomatikman takındığı o inişli çıkışlı, tuhaf sesle makaleyi okumaya koyuldu. "'İmparatorluk Arkeoloji Enstitüsü'nün kıdemli araştırma görevlilerinden Bel Arvardan, Galaktik Basın'a verdiği bir röportajda Sirius Sektörü'nün (Bkz. Harita) dış sınırlarında bulunan Dünya gezegeninde gerçekleştirecekleri arkeolojik araştırmalarda önemli sonuçlar elde etmeyi umduklarını açıkladı. 'Dünya'nın antik medeniyeti ve eşsiz çevre şartları, bizlere toplum bilimcilerimizin yerel yönetimle alakalı zorlu bir egzersiz aracı olarak kullanmak dışında uzun zamandır görmezden geldiği bir ucube kültürü sunuyor. Önümüzdeki bir-iki yıl içerisinde sosyal evrime ve insanlık tarihine dair sözde temel kavramlarımızı kökten değiştirecek, devrimsel bulgular elde etmeyi umuyorum.' Falan filan, falan filan," diye okumayı bitirdi Grew sallayarak.

Arbin Maren onu yarım yamalak dinliyordu. "'Ucube kültürü' ile ne demek istiyor?" diye mırıldandı.

Loa Maren ise konuşulanlara hiç kulak asmamıştı. "Senin sıran Arbin," dedi sadece.

"Eee? Bana *Tribune* Gazetesi'nin neden bu makaleyi yayınladığını sormayacak mısınız?" dedi Grew. "Geçerli bir sebepleri olmadıkça bir milyon imparatorluk kredisi karşılığında bile

Galaktik Basın'da çıkan bir habere yer vermeyeceklerini siz de biliyorsunuz."

Bir cevap alabilmek için boş yere bekledi. "Çünkü bu haberle ilgili bir başmakale yazmışlar," dedi sonunda. "Arvardan denen şu adamı yerden yere vuran, tam bir sayfalık bir başmakale. Kırk yılın başında birisi bilimsel bir amaçla gezegenimize gelmeye kalkıyor, gazetecilerse onu caydırmak için mosmor olana dek bağırıp çağırıyor. Şu kışkırtıcı yazıya bakın. Bakın şuna!" Gazeteyi onlara doğru salladı. "Neden okumuyorsunuz?"

Loa Maren kartlarını masaya bırakıp dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Baba," dedi, "zor bir gün geçirdik. Şu anda politikadan bahsetmeyelim. Belki daha sonra, ha? Lütfen baba."

Grew kaşlarını çatıp kızını taklit etti. "'Lütfen baba! Lütfen baba.' Son havadislerle ilgili bir çift laf etmeyi bile bana çok gördüğüne göre yaşlı babandan iyice bıktın anlaşılan. Siz ikiniz üç kişinin işini tek başınıza üstlenirken köşemde oturup size yük oluyorum galiba... Peki bu kimin suçu? Güçlüyüm. Çalışmak istiyorum. Bacaklarımı tedavi ettirdiğim takdirde her zamanki kadar iyi olacağını biliyorsunuz." Bir yandan konuşurken diğer yandan da bacaklarına şaplak attı; sert, vahşi, odada yankılanan şaplaklar. Seslerini duyuyor fakat onları hissedemiyordu. "Bunu yaptıramamamın tek sebebi beni tedavi olmama değmeyecek kadar yaşlı görmeleri. Buna 'ucube kültürü' demez misiniz? Çalışacak kadar gücü olan bir adamın bunu yapmasına müsaade etmeyen bir dünyaya başka ne denir? Uzay aşkına, bana kalırsa 'istisnai enstitüler' denen şu saçmalıklara bir son vermenin zamanı geldi. Onlar sadece istisnai değil, aynı zamanda da *çatlaklar*! Bence–"

Elini kolunu sallayarak konuşuyor, duyduğu öfke yüzünden yüzü giderek kızarıyordu.

Arbin sandalyesinden kalkıp yaşlı adamın omzunu sıkıca kavradı. "Bu kadar sinirlenecek ne var, Grew? Gazeteyle işin bittiğinde o makaleyi ben de okurum."

"Tabii, elbette. Ama onlarla hemfikir olacaksın. O zaman bunun ne anlamı kalır ki? Siz gençler bir avuç muhallebi çocuğusunuz; Kadimlerin elindeki lastik bir süngerden farkınız yok."

"Sessiz ol baba," dedi Loa, sertçe. "*Yine* başlama." Bir müddet orada oturup etrafa kulak kesildi. Tam olarak ne olduğundan emin değildi ama...

Arbin, Kadimler Cemiyeti'nden ne zaman bahsedilse duyduğu o soğuk karıncalanmayı hissetti. Grew gibi konuşmak, Dünya'nın kadim kültürüyle dalga geçmek falan güvenli değildi. Bu apaçık asimilasyonizmdi. Gergince yutkundu; aklınızdan geçirdiğiniz zaman bile çok çirkin bir kelimeydi bu.

Evet, Grew'ün gençliğinde eski yöntemleri terk etmekle ilgili bu tür aptalca konuşmalar epey yaygındı ama artık devir değişmişti. İhtiyarın da bunu biliyor olması gerekiyordu... muhtemelen biliyordu da. Ama tekerlekli bir sandalyeye mahkûm olup gelecek Nüfus Sayımı'na kadar beklemek dışında yapacak hiçbir şeyiniz olmayınca mantıklı ve tutarlı davranmak zordu.

Muhtemelen Grew bu durumdan onlar kadar rahatsız olmamıştı ama yine de sustu. Dakikalar geçtikçe iyice sessizleşti ve gazeteye odaklanması giderek zorlaştı. Henüz spor sayfalarını detaylı ve eleştirel bir incelemeden geçirememişti ki ileri geri sallanıp duran başı yavaşça göğsüne düştü. Ardından hafifçe horlamaya başladı ve gazete kasti olmayan, son bir hışırtıyla parmaklarının arasından yere kayıverdi.

"Belki de ona biraz sert davranıyoruzdur Arbin," dedi Loa, endişeli bir fısıltıyla. "Bu hayat babam gibi biri için hiç de kolay değil. Hatta eski hayatıyla kıyaslandığında ölüm gibi bir şey."

"Hiçbir şey ölümle kıyaslanamaz Loa. En azından gazeteleri, kitapları var. Onu kendi hâline bırak! Bu tür küçük heyecanlar onu canlandırıyor. Artık birkaç gün boyunca mutlu ve sessiz olur."

Arbin yeniden kartlarını gözden geçirmeye dönmüştü ve tam içlerinden birine uzanıyordu ki kapı sertçe yumruklandı, ne dediği anlaşılmayan birinin boğuk feryatları duyuldu. Adamın eli sarsılarak durdu. Loa'nın gözleri korkudan fal taşı gibi açıldı ve titreyen bir alt dudakla kocasına baktı.

"Grew'ü buradan götür. Çabuk!" dedi Arbin.

Loa çoktan tekerlekli sandalyenin arkasına geçmişti bile ve diliyle yatıştırıcı bir ses çıkarıyordu.

Ama yaşlı adam sandalyenin ilk hareketiyle birlikte ürkek bir nida atarak uyandı. Ardından sırtını dikleştirip otomatikman gazetesine uzandı.

"Ne var?" dedi asabi ve fısıltıyla alakası olmayan bir sesle.

"Şşşt. *Her şey* yolunda," diye mırıldandı Loa belli belirsiz, sonra da sandalyeyi yan odaya doğru ittirmeye koyuldu. Kapıyı kapatıp sırtını dışarıdan ona yasladı ve narin göğsü inip kalkarken kocasının gözlerine baktı. Evin dış kapısı tekrar çalındı.

Kapıyı açarken birbirilerine neredeyse korumacı bir biçimde, iyice yakın durdular ve kendilerine hafifçe gülümseyen, kısa boylu ve tombul adama düşmanca baktılar.

"Sizin için ne yapabiliriz?" diye sordu Loa, resmi bir kibarlıkla. Adam bir nida atıp düşmemek için elini uzatınca da geriye sıçradı.

"Hasta mı?" diye sordu Arbin, şaşkınca. "Gel, onu içeri almama yardım et."

Saatler sonra, Arbin ile Loa yatak odalarında sessizce uyumaya hazırlanıyordu.

"Arbin," dedi kadın.

"Efendim?"

"Sence bu güvenli mi?"

"Ne güvenli mi?" Kadının ne demek istediğini anlamazlıktan geliyormuş gibi bir hâli vardı.

"Bu adamı eve almamız yani. Kim o?"

"Ne bileyim ben?" diye yanıtladı adam, asabice. "Ama sığınacak bir yer arayan, hasta bir adamı dışarıda bırakamayız. Yarın kimliğini açıklayamadığı takdirde Bölgesel Güvenlik Kurulu'na haber veririz, böylece bu mesele de hallolur." Bu konuşmayı sona erdirmek istediğini açıkça gösteren bir hareketle öbür tarafa döndü.

Ama eşi sessizliği yeniden böldü; ince sesi öncekinden daha endişeliydi. "Kadimler Cemiyeti'nin bir casusu değildir herhalde, değil mi? Grew var, biliyorsun."

"Babanın bu gece söylediği şeyler yüzünden mi? Bu çok mantıksız. Tartışmaya bile değmez."

"Kastettiğim şey bu değil, sen de biliyorsun. Grew'ü iki yıldır yasalara aykırı bir şekilde yanımızda tutmamızdan söz ediyorum. En önemli geleneklerden biri çiğniyoruz, biliyorsun."

"Kimseye bir zararımız yok," diye mırıldandı Arbin. "Kotamızı dolduruyoruz, değil mi? Hem de üç kişiye göre belirlenmiş olmasına rağmen... Üç *işçiye*. O hâlde bizden şüphelenmek için ne gibi bir sebepleri olabilir ki? Babanı evden dışarı bile çıkarmıyoruz."

"Tekerlekli sandalyenin izini sürebilirler. Motoru ve bağlantı parçalarını dışarıdan satın almak zorunda kaldın."

"Yine başlama Loa. O sandalye için standart mutfak ekipmanları dışında başka hiçbir şey satın almadığımı sana defalarca açıkladım. Ayrıca o adamın Biraderlik'in bir casusu olduğunu düşünmek için hiçbir mantıklı sebebimiz yok. Tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuş, zavallı bir ihtiyar için bu kadar özenli bir hileye başvururlar mı sence? Gündüz vakti, resmi arama belgeleriyle evi basamazlar mı? Lütfen, mantıklı düşün."

"Madem öyle düşünüyorsun Arbin..." Gözleri aniden parlak ve hevesli bir hâl aldı. "...ki ben de öyle düşünmeni umuyordum, o zaman o bir Dışarılıklı demektir. *Dünyalı* olamaz."

"Ne demek olamaz? Bu daha da saçma. İmparatorluk'tan biri onca yer dururken neden Dünya'ya gelsin ki?"

"Nedenini bilmiyorum! Hayır, biliyorum. Belki de orada bir suç işlemiştir." Loa kendi hayaline çabucak ikna oluverdi. "Neden olmasın? Kulağa mantıklı geliyor. Dünya kaçıp saklanmak için uygun bir yer. Onu burada aramak kimin aklına gelir ki?"

"Tabii eğer gerçekten de bir Dışarılıklıysa. Elinde ne gibi bir kanıt var?"

"Bizim dilimizi konuşmuyor, değil mi? Bunu kabul etmen gerek. Söylediği tek bir kelimeyi bile anlayabiliyor musun? İşte bu yüzden galaksinin epey uzak bir köşesinden, lehçenin tuhaf olduğu bir yerden gelmiş olmalı. Fomalhaut yıldızının etrafındaki gezegenlerde yaşayan insanların Trantor'daki İmparatorluk sarayında anlaşılabilmek için yeni bir dil öğrenmek zorunda kaldığını söylüyorlar... Tüm bunların ne anlama geldiğini göremiyor musun? Eğer o adam gerçekten de bir Dünyalı değilse Nüfus Müdürlüğü'nde kaydı yok demektir ve onlardan seve seve uzak duracaktır. Onu çiftlikte babamın yerine kullanabiliriz ve yine üç kişi oluruz, iki değil. Böylece bu mevsim üç kişilik kotayı doldurabilmek için fazladan çalışmamıza gerek kalmaz... Bize şimdiki hasatta bile yardım edebilir."

Kocasının tereddütlü yüzünü endişeyle süzdü. Arbin uzun bir süre düşündü, sonra da, "Peki, hadi yat artık Loa. Yarın gündüz vakti daha sağlıklı konuşuruz," dedi.

Böylece fısıldaşmalar sona erdi, ışık söndü, sonunda uyku odayı ve tüm evi kapladı.

Ertesi sabah bu konuyu düşünme sırası Grew'daydı. Arbin meseleyi ümitle ona açmıştı. Kayınpederinde kendisinde bulamadığı bir özgüven görüyordu.

"Sorunlarınızın benim de bir işçi olarak kayıtlı olmamdan ve üç kişilik bir kota doldurmak zorunda kalmanızdan ileri geldiği çok açık Arbin," dedi yaşlı adam. "Sorun yaratmaktan

bıktım. Süremi doldurduğum hâlde iki yıldır hayattayım. Artık yeter."

Arbin utandı. "Mesele o değil. Bize sorun çıkardığını ima etmeye çalışmıyorum."

"Yani, ne fark eder ki? Zaten iki yıl içerisinde yeni bir Nüfus Sayımı olacak, ben de gideceğim."

"En azından kitap okuyup dinlenebileceğin iki yılın daha olacak. Bundan neden mahrum bırakılasın ki?"

"Çünkü diğerleri bundan mahrum kalıyor. Peki ya sana ve Loa'ya ne olacak? Beni almaya geldiklerinde sizi de götürecekler. Sırf birkaç kokuşmuş yıl daha yaşayayım diye sizi tehlikeye atarsam sonra kendimle nasıl–"

"Kes şunu Grew. Olayı dramatikleştirme. Sana ne yapacağımızı defalarca anlattık. Nüfus Sayımı'ndan bir hafta önce seni rapor edeceğiz."

"Ve doktoru kandıracaksınız, öyle mi?"

"Ona rüşvet vereceğiz."

"Hıh! Peki şu yeni adam? Suçunuz iki misline çıkacak. Onu da saklayacaksınız."

"Sayım yaklaştığında onu serbest bırakırız. Uzay aşkına, neden bunları şimdiden dert ediyoruz ki? Daha iki yılımız var. Sence adamı ne yapmalıyız?"

"Bir yabancı," diye düşündü Grew. "Gelip kapımızı çalıyor. Buralardan değil. Anlaşılmaz bir biçimde konuşuyor... Sana ne tavsiye etmem gerektiğini bilmiyorum doğrusu."

"Mülayim biri, çok korkmuş görünüyor. Bize zarar vermez."

"Korkmuş, demek? Peki ya yarım akıllıysa? Ya ağzından dökülen tüm o zırvalar yabancı bir lehçe falan değil de sadece deli saçmasıysa?"

"Sanmıyorum," dedi Arbin. Yine de huzursuzca kıpırdanmadan edemedi.

"Ondan faydalanmak istediğin için öyle düşünüyorsun... Pekâlâ, sana ne yapacağını söyleyeyim. Onu kente götür."

"Chica'ya mı?" diye sordu Arbin, korkuyla. "Bu her şeyi mahveder."

"Hiç de bile," dedi Grew sakince. "Senin sorunun gazeteleri okumaman. Bu aile için ne büyük şans ki ben okuyorum. Tesadüfe bak ki Nükleer Araştırma Enstitüsü insanların daha kolay öğrenebilmesi için bir cihaz geliştirmiş. Hafta sonu ilavesinde bununla ilgili tam sayfa bir yazı vardı. Ve gönüllü arıyorlar. Adamı oraya götür. Onu gönüllü yap."

Arbin başını katiyetle iki yana salladı. "Delisin sen. Böyle bir şey yapamam Grew. Soracakları ilk şey adamın sicil numarası olur. Bu da bir denetlemeye davetiye çıkarmak anlamına gelir. Sonra da gelip seni bulurlar."

"Hayır, sormazlar. Yanılıyorsun Arbin. Enstitü'nün gönüllülere ihtiyaç duymasının nedeni cihazın hâlâ deneysel aşamada olması. Muhtemelen birkaç kişinin ölümüne de neden olmuştur, o yüzden soru sormayacaklarına eminim. Yabancı hayatını kaybetse bile zaten şu anda bile bir ölüden farksız sayılır... Hadi, bana kitap projektörünü ve altıncı filmi uzat. Ve bugünün gazetesi gelir gelmez onu bana getir, tamam mı?"

Schwartz gözünü açtığında vakit öğleni geçmişti. Uyandığı zaman artık eşini yanında bulamamanın, tanıdık bir dünyayı yitirmenin verdiği o kasvetli, yürek burkan acısını hissetti...

Bir keresinde daha kendisini böyle hissetmişti. Derken zihninde küçük bir hatıra kıvılcımı çaktı ve uzun zaman önce unuttuğu bir sahneyi aydınlattı. Bir kez daha gençti, karlarla kaplı bir köyün ortasında duruyordu... onu bekleyen bir kızak vardı... yolculuğun sonunda da bir tren... ondan sonra da kocaman bir gemi...

Tanıdık bir dünyaya duyduğu özlem ve ümit kırıcı bir korku onu bir anlığına Amerika'ya göç eden o yirmi yaşındaki gence bağladı.

Ama hisleri çok gerçekçiydi. Bu bir rüya olamazdı.

Sıçrayarak ayağa kalktığı sırada kapının üstündeki ışık yanıp sönmeye başladı ve ev sahibinin anlamsız kelimelerden oluşan, bariton sesi duyuldu. Ardından kapı açıldı ve kendisine kahvaltı getirildi: ne olduğunu bilmediği ama tadı hafiften mısırı andıran bir şeyden yapılmış lapa ile süt.

"Teşekkürler," deyip hararetle kafa salladı.

Çiftçi de karşılık olarak bir şeyler söyledi ve Schwartz'ın dün gece çıkarıp bir sandalyenin arkasına astığı gömleği aldı. Onu her açıdan dikkatle inceleyip düğmelere özel bir ilgi gösterdi. Ardından gömleği yerine geri asıp bir dolabın sürgülü kapısını yana çekti.

Schwartz duvarların süt kadar beyaz olduğunu ilk defa o zaman fark etti. "Plastik," diye mırıldandı kendi kendine, uzman olmayan kimselerin daima yaptığı gibi her şeyi kapsayan o sözcüğü kesin bir dille telaffuz ederek. Odada herhangi bir köşe veya açı olmadığını da fark etti; tüm yüzeyleri hafif kıvrımlarla birleşiyordu.

Diğer adam ona doğru birkaç eşya uzatıp eliyle başka bir şeyle karıştırılması mümkün olmayan bazı hareketler yaptı. Schwartz'tan yıkanıp giyinmesini istediği gayet açıktı.

Yaşlı adam biraz yardım biraz da yönlendirmeyle kendisinden istenileni yaptı ama tıraş olabileceği bir şey bulamadı. Eliyle çenesini işaret ettiğindeyse bu hareketi diğer adamın anlamsız sesler çıkarmasına ve kendisine belirgin bir tiksintiyle bakmasına sebep olmaktan başka bir işe yaramadı. Schwartz gri sakal köklerini kaşıyıp derin derin iç çekti.

Ardından iki tekerlekli, küçük ve uzun bir arabaya götürüldü ve el hareketleriyle binmesi emredildi. Araç yavaş yavaş hız kazandı ve boş yol her iki yanlarında hızla geriye akmaya başladı; ta ki önlerinde parıldayan beyaz binalar, onların çok daha arkasında da deniz mavisi belirene kadar...

Schwartz hevesle ileriyi işaret etti. "Chicago?"

İçindeki son umut kırıntısıydı bu, zira karşısındaki manzaranın Chicago'yla hiç alakası yoktu.

Çiftçi herhangi bir cevap vermedi.

Ve o son umut da öldü.

3

BİR DÜNYA MI, BİRÇOK DÜNYA MI?

Kısa süre önce Dünya'ya gerçekleştireceği keşif gezisiyle ilgili basına bir röportaj veren Bel Arvardan, her şeyi kapsayan Galaktik İmparatorluk'un yüz milyonlarca yıldız sistemi içerisinde kendisini son derece huzurlu hissediyordu. Artık hangi sektörde tanınıp tanınmadığının bir önemi kalmamıştı. Dünya'yla ilgili teorileri kanıtlandığı takdirde Samanyolu'ndaki tüm yaşanılabilir gezegenlerde, insanoğlunun yüz bin yıldır ayak bastığı her dünyada adı duyulacaktı.

Bu şöhret dağlarına, bilimin bu salt ve entelektüel zirvelerine genç yaşta tırmanmış ama bu hiç de kolay olmamıştı. Henüz otuz beşinde bile değildi ancak kariyeri daha şimdiden çekişmelerle doluydu. Her şey Arcturus Üniversitesi'nden daha önce hiç görülmemiş bir yaşta, yani yirmi üçünde Baş Arkeolog olarak mezun olmasıyla başlamış, sonrasında yaşanan bir olay o enstitünün koridorlarına bir bomba gibi düşmüştü. Söz konusu bomba (mecazi olmamasına rağmen en az gerçeği kadar tesirliydi), *Galaktik Arkeoloji Derneği Gazetesi*'nin Arvardan'ın bitirme tezini yayınlamayı reddetmesiydi. Bu, üniversite tari-

hinde bir ilkti. Bir bitirme tezinin bu kadar kabaca sözlerle reddedilmesi de dergi tarihinde bir ilkti.

Sirius Sektörü'ndeki Arkeolojik Eserlerin Antikiteliği ve İnsanlığın Kökeninin Yayılması Hipotezine Uygulanmaları Hakkında başlıklı, bu anlaşılması zor ve sıkıcı kitapçığa böylesine bir öfke gösterilmesi arkeolog olmayan birine gizemli görünebilirdi. Ancak işin arkasında Arvardan'ın daha önceleri arkeolojiden çok metafizikle uğraşan ve insanlığın tek bir gezegende ortaya çıkıp galaksiye kademeli olarak yayıldığına inanan bazı mistik grupların inandığı bir hipotezi sahiplenmesi yatıyordu. Bu teori modern fantazi yazarları arasında epey popüler, İmparatorluk'taki tüm saygın arkeologlar arasındaysa nefret edilen bir konuydu.

Bununla birlikte zamanla en saygın kişiler bile Arvardan'ı tanınmak zorunda kalmıştı çünkü aradan geçen on yıl içerisinde galaksinin kıyısında köşesinde kalan tüm İmparatorluk öncesi kültürler hakkındaki tek otorite hâline gelmişti.

Örneğin, Rigel Sektörü'ndeki mekanistik medeniyet hakkında bir monografi yazmıştı. Oradaki robotların gelişimi varlığını yüzyıllar boyunca sürdüren apayrı bir kültür yaratmış, sonunda metal köleler kusursuz bir mükemmelliğe ulaşarak insanların girişkenliğini azaltmış ve Diktatör Moray'in savaş filoları bu sektörü kolaylıkla ele geçirmişti. Geleneksel arkeoloji bilimi, farklı insan türlerinin ayrı ayrı gezegenlerde birbirlerinden bağımsız olarak evrimleştiği konusunda ısrar ediyor ve yıldızlararası evlilik bağlarının bile tam olarak ortadan kaldıramadığı ırksal farklılıklara örnek göstermek için Rigel'deki gibi tipik olmayan kültürleri kullanıyorlardı. Arvardan ise Rigel'deki robot kültürünün bölgedeki ekonomik ve sosyal güçlerin aşırı büyümesinin normal bir sonucu olduğunu kanıtlayarak bu tür iddiaları tamamen çürütmüştü.

Tabii bir de Yılancı Takımyıldızı'ndaki barbar gezegenler vardı. Gelenekçiler uzun süre boyunca burada yaşayan halkları yıldızlararası seyahat etme aşamasına henüz ulaşamamış, ilkel insanlara örnek olarak göstermişti. Hatta tüm ders kitaplarında Birleşme Teorisi'nin en iyi kanıtı olarak kullanılırlardı. Bu teoriye göre insanoğlu bünyesinde su ve oksijen bulunan, münasip bir ısı ve yerçekimi yoğunluğuna sahip olan tüm gezegenlerde doğal evrimin bir sonucu olarak ortaya çıkıyordu; insanoğlunun bağımsız familyaları birbirleriyle evlenebilirdi; bu tür evlilikler yıldızlararası seyahat keşfedildikten sonra yaşanmaya başlamıştı.

Lâkin Arvardan, Yılancı Takımyıldızı'ndaki barbarlardan on binlerce yıl önce yaşamış bir medeniyetin izine rastlamış ve gezegenin ilk kayıtlarında yıldızlararası ticarete dair bazı emareler bulmuştu. İnsanların o bölgeye daha önceden medenileşmiş başka bir yerden göç ettiğini şüpheye yer bırakmayacak bir şekilde kanıtlamasıysa son darbe olmuştu.

Gal. Ark. Der. Gzt. (gazetenin profesyonel kısaltması buydu) Arvardan'ın bitirme tezini ancak bunun ardından, telsim edilişinin üstünden on yıl geçtikten sonra yayınlama karar vermişti. Gözde teorisi şimdi de onu muhtemelen İmparatorluk'taki en önemsiz gezegene, Dünya denen yere sürüklüyordu.

Arvardan tüm Dünya'da İmparatorluk'a ait olan tek noktaya, Himalayalar'ın kuzeyindeki platoların ıssız zirvelerinin arasındaki bir arazi parçasına iniş yaptı. Bu bölge radyoaktif değildi, hiçbir zaman da olmamıştı. Ortasında dünya mimarisiyle alakası olmayan, ışıltılı bir konak vardı. Esasında daha talihli gezegenlerde yer alan naiplik konaklarının bir kopyasıydı bu. İnsana huzur vermesi için bereketli bahçelerle kuşatılmıştı. Haşin kayaların üstü toprakla örtülmüş, sulanmış, yapay bir atmosfer ile iklim oluşturulmuş ve on kilometrekarelik bir alanı kapsayan çimenlikler, çiçek bahçeleri elde edilmişti.

Bunu başarabilmek için Dünya standartlarına göre korkunç bir enerji harcanmıştı. Ama projenin arkasında on milyonlarca gezegenin inanılmayacak derecede zengin kaynakları bulunuyor, üstelik bu sayı giderek artıyordu (Yapılan hesaplamalara göre, Galaktik Çağ'ın 827. yılında her gün ortalama elli yeni gezegen eyalet statüsü kazanma onuruna erişiyordu ve bunu başarabilmek için nüfusunuzun beş yüz milyon kişiye ulaşma şartı vardı).

İşte Dünya'yla alakası olmayan bu noktada Dünya Naibi yaşıyordu ve bazen bu yapay lükslerin arasında sıçan deliğinden farksız bir gezegenin sorumlusu olduğunu unutup şerefli ve köklü bir aileden gelen bir aristokrat olduğunu hatırlayabiliyordu.

Muhtemelen eşi bu yanılsamaya onun kadar sık düşmüyordu. Özellikle de çimenlik bir tepenin zirvesine tırmanıp ufukta bahçeleri gezegenin acımasız vahşiliğinden ayıran o keskin, kati sınırları gördüğü zamanlarda... Böyle anlarda o renkli fıskiyelerin (geceleri ışık saçar, soğuk bir sıvı ateş etkisi yaratırlardı), çiçekli yolların ya da pastoral korulukların hiçbiri sürgünde oldukları gerçeğini telafi etmeye yetmiyordu.

İşte bu yüzden Arvardan'ın ziyareti protokolün icap ettiğinden daha büyük bir memnuniyet yaratmıştı belki de. Ne de olsa ünlü arkeolog Naip için bir nefes İmparatorluk, bir nefes sonsuzluktu.

Öte yandan Arvardan da gördüklerinden gayet memnundu.

"Çok güzel bir bahçe," dedi. "Üstelik zevkli de. Merkezi kültürümüzün bir dokunuşunun İmparatorluk'un en dış sınırlarında kalan bölgelere bile nüfuz etmesi harika bir şey Lord Ennius."

Ennius gülümsedi. "Ne yazık ki burada yaşamak, sadece geçici bir ziyaret için gelip Naiplik Konağı'nda kalmak kadar hoş değil. Burası dokunduğunuzda çınlayan, içi boş bir kabuk

sadece. Beni, ailemi, maiyetimi, hem buradaki hem de gezegenin diğer önemli noktalarındaki İmparatorluk garnizonlarını ve sizin gibi arada sırada gelen ziyaretçileri çıkardığınızda merkezi kültürümüzün tüm dokunuşunu tüketmiş oluyorsunuz maalesef. Bence oldukça yetersiz."

Akşamüzeri vakti, bir revakta oturuyorlardı. Güneş sisin etkisiyle mora çalan, sivri dağ zirvelerine doğru ışıldayarak alçalıyordu ve hava yetişen bitkilerin kokusuyla öylesine ağırlaşmıştı ki esen Meltem'in soluk soluğa kalmış birinin güçlükle verdiği nefeslerden farkı yoktu.

Bir Naip'in bile ziyaretçilerinin işlerine aşırı bir merak göstermesi münasip bir davranış bir biçimi değildi elbette fakat bütün İmparatorluk'tan insafsızca tecrit edilmiş biri için bunun bir önemi yoktu.

"Burada uzun süre kalmayı mı planlıyorsunuz Dr. Arvardan?"

"O konuda henüz kesin bir şey söyleyemem Lord Ennius. Dünya'nın kültürüne alışmak ve gerekli yasal gereklilikleri yerine getirmek için ekibimden önce geldim. Örneğin sizden gerekli yerlerde kamp kurabilmek için her zamanki resmi izni alınam falan gerekiyor."

"Ah, verdim gitti! Peki kazıya ne zaman başlıyorsunuz? Bu içler acısı moloz yığınında ne bulmayı umuyor olabilirsiniz ki?"

"Her şey yolunda giderse kampımızı birkaç ay içerisinde kurabilmeyi umuyorum. Dünya'ya gelirsek... bence hiç de içler acısı bir moloz yığını değil. Burası tüm galakside eşi benzeri bulunmayan bir yer."

"Eşi benzeri bulunmayan mı?" dedi Naip, soğukça. "Hiç de bile! Burası gayet sıradan bir gezegen. Bu dünya için bir domuz ağılı, berbat bir çukur, bir lağım kuyusu ya da aklınıza gelebilecek her tür küçültücü şeyi söyleyebilirsiniz. Bununla birlikte, yarattığı tüm bu mide bulantısına rağmen iğrençlikte

bile benzersiz olamıyor ve sıradan, kaba saba, köylü bir dünya olmaktan ileri gidemiyor."

"Lâkin," dedi Arvardan, adamın tutarsız ifadelerinin enerjisi karşısında kısmen şaşırarak, "burası radyoaktif bir dünya."

"Eee, ne olmuş yani? Galakside radyoaktif olan binlerce gezegen var. Hatta bazılarının radyasyon seviyesi Dünya'ya nazaran daha bile fazla."

Tam o sırada hafifçe ışıldayan, küçük bir mobil dolabın hareketi dikkatlerini çekti. Dolap, uzanıp kolayca ulaşabilecekleri bir noktaya gelince durdu.

Ennius bir elini ona doğru sallayarak, "Ne içersiniz?" diye sordu.

"Seçici değilim. Limon kokteyli olabilir."

"Hiç sorun değil. Dolapta bütün malzemeler var. İçine biraz da Chensey katılmasını ister misiniz?"

"Çok az," dedi Arvardan, baş ve işaret parmaklarını birbirine yaklaştırarak.

"Bir dakika içinde hazır olur."

Dolabın içinde bir yerlerde bir barmen harekete geçti. Belki de tüm galakside insan zekâsının en çok sevilen mekanik icadı buydu. Elektronik ruhuyla malzemeleri kokteyl bardaklarına göre değil, atom numaralarıyla karıştıran, ölçüyü daima kusursuz tutturan ve hiçbir insanın aşık atamayacağı bir robot barmen...

Bir anda, sanki uygun girintilerde bekliyorlarmışçasına iki uzun kadeh beliriverdi.

Arvardan yeşil olanı aldı ve onu bir anlığına yanağına bastırarak serinliğini hissetti. Ardından kadehi dudaklarına götürdü ve içkisinin tadına baktı.

"Tam kıvamında," dedi. Kadehi koltuğunun kolundaki iyi ayarlanmış tutamağa yerleştirdi. "Sizin de dediğiniz gibi binlerce radyoaktif gezegen mevcut Naip ama bunlardan sadece birinde yaşayan insanlar var. *Bu* gezegende."

"Eh..." dedi Ennius, içkisinden bir yudum alıp dudaklarını şapırdatarak; sesindeki sertlik bir nebze azalmıştı sanki. "Belki de o açıdan benzersizdir. Kıskanılmaya değmeyecek bir fark."

"Ama bu sadece istatistiksel bir benzersizlik meselesi değil." Arvardan kasıtlı olarak yavaşça, içkisinden aldığı yudumlar arasında konuşuyordu. "Dahası da var; ortada müthiş bir potansiyel söz konusu. Biyologlar atmosferdeki ve denizlerdeki radyasyon seviyesi belirli bir seviyeyi aştığı takdirde bir gezegende yaşam olamayacağını ispatladılar. Ya da en azından ispatladıklarını iddia ediyorlar... Gelin görün ki Dünya'nın radyoaktivitesi o noktayı hatırı sayılır ölçüde aşıyor."

"İlginç. Bunu bilmiyordum. Sanırım bu durum Dünya'daki yaşamın galaksinin geri kalanından farklı olduğuna dair kesin bir kanıt teşkil ediyor... Siriuslu olduğunuza göre bu sizin de işinize gelir." Bu noktada sohbetten alaycı bir keyif alıyormuş gibi göründü ve bir sır verirmişçesine ekledi. "Bu gezegeni yönetmenin en büyük zorluğunun tüm Sirius Sektörü'ne hâkim olan Dünya-karşıtı görüşle başa çıkmak olduğunu biliyor muydunuz? Dünyalılar da bu düşmanlığa eşit şekilde karşılık veriyorlar. Galaksi'nin başka köşelerinde de aşağı yukarı benzer bir Dünya-karşıtlığı olduğunu biliyorum elbette fakat hiçbiri Sirius'taki kadar yoğun değil."

Arvardan'ın yanıtı sabırsız ve öfkeliydi. "Bu imanızı reddediyorum Lord Ennius. Ben de bu konularda en az diğer herkes kadar müsamahasızım. İnsanoğlunun tek bir kökenden geldiğine tüm biliminsanı kimliğimle inanıyorum ve buna Dünya da dâhil. Temel olarak bütün yaşamlar tek bir kökenden gelir çünkü hepsi protoplazma dediğimiz kolloidal dispersiyon hâlindeki protein karışımlarından oluşur. Az evvel bahsettiğim radyoaktif etmenler sadece bazı insanlar veya bazı yaşam formları için geçerli değil. *Tüm* yaşam biçimleri için geçerli çünkü protein moleküllerinin kuantum mekaniklerine daya-

nıyor. Sizi, beni, Dünyalıları, örümcekleri, hatta mikropları bile etkiliyor.

"Muhtemelen sizin de bildiğiniz gibi, proteinler son derece karmaşık amino asit gruplarından ve bazı özel bileşenlerden oluşurlar. Tüm bunlar bulutlu bir gündeki güneş ışınları kadar istikrarsız ve çapraşık üç boyutlu örüntüler meydana getirirler. İşte bu istikrarsızlık yaşamın ta kendisidir çünkü hüviyetini devam ettirebilmek için durmadan konum değiştirir. Tıpkı bir cambazın burnunda dengede duran, uzun bir çubuk gibi...

"Ama yaşamın varolabilmesi için ilk olarak bu harika kimyasal maddenin, protein denen bu şeyin inorganik maddeden türemesi gerekir. Bu yüzden işin en başında, adına okyanus dediğimiz devasa çözeltilerin üstüne düşen güneş ışını enerjileri sayesinde organik moleküllerin yapısı kademeli olarak artar ve bir tarafta metandan formaldehit, şeker ve nişasta oluşurken diğer tarafta da üreden amino asit ve protein meydana gelir. Atomların hangi şekilde dağılıp ne tür kombinasyonlar oluşturacağı tamamen şans meselesidir elbette ve bu süreç bir gezegende milyonlarca yıl sürebilirken bir başkasındaysa sadece yüz yıl içerisinde tamamlanabilir. Aslına bakarsanız hiç gerçekleşmemeleri çok daha büyük bir olasılıktır.

"Fiziksel organik kimyacılar artık tüm reaksiyon zincirlerini, bilhassa da enerjetik olanları aslına son derece benzer bir şekilde gerçekleştirebiliyor. Buna her atom hareketinin arasındaki enerji ilişkileri de dâhil. Yaşamın oluşumu için gerekli olan kritik adımlardan bazılarının tamamen ışıksız bir ortama ihtiyaç duyduğu bugün artık şüpheye yer bırakmayacak şekilde bilinen bir gerçek. Eğer bunu tuhaf bulduysanız Naip, size söyleyebileceğim tek şey fotokimyanın (ışıma enerjisiyle alakalı reaksiyon kimyasının) çok gelişmiş bir bilim dalı olduğu ve çok basit reaksiyonların bile ortamda ışık enerjisi bulunup bulunmadığına bağlı olarak iki farklı yönden birini izleyeceği olur.

"Sıradan gezegenlerde tek ışık kaynağı güneştir. Ya da en azından en büyük kaynak... Karbon ve nitrojen bileşenleri bulutların örtüsü altında veya gece vakitlerinde, yani ortalarına küçük enerji parçacıkları fırlatan güneş meydanda yokken tekrar tekrar birleşirler. Bunu sonsuz küçük değerlikli sınırsız labutların arasında seken bovling topları gibi düşünebilirsiniz.

"Ama radyoaktif dünyalarda güneş olsun ya da olmasın her damla su en karanlık gecelerde bile, beş metre derinlikte olsalar dahi oradan oraya seken gama ışınlarıyla kıvılcımlar saçıp patlar, karbon atomlarını tetikler –ya da kimyagerlerin diliyle onları aktifleştirir– ve bazı temel reaksiyonları yalnızca belirgin şekillerde, gerçek hayatta asla gerçekleşmeyen yollarla başlamaya zorlarlar."

Arvardan'ın içkisi bitti. Boş kadehini hâlâ yanlarında bekleyen mekanik dolabın üstüne yerleştirdi. Kadeh anında cihazın içindeki özel bir bölmeye çekildi, temizlendi, sterilize edildi ve bir sonraki içkiye hazır hâle getirildi.

"Bir tane daha alır mısınız?" diye sordu Ennius.

"Belki akşam yemeğinden sonra," dedi Arvardan. "Şimdilik yeterince içtim."

Ennius hafiften uzamaya başlamış tırnaklarından biriyle koltuğunun kolçağında tempo tuttu. "Bu sürecin kulağa epey heyecan verici gelmesine neden oluyorsunuz. Ama her şey sizin anlattığınız gibiyse o zaman Dünya'daki yaşama ne demeli? O nasıl gelişti peki?"

"Ah, bakın, siz bile merak etmeye başladınız. Ama *bence* bu sorunun cevabı basit. Yaşamın oluşmasını engellemek için gereken minimum radyasyon seviyesi zaten çoktan oluşmaya başlayan yaşamı yok etmeye yetmez. Onu değiştirebilir fakat çok büyük miktarlara ulaşmadığı takdirde yok edemez... Görüyorsunuz ya, farklı bir kimyasal olay söz konusu. Birincisinde moleküllerin birleşmesini engellemek, ikincisindeyse

çoktan oluşmuş karmaşık molekülleri ayrıştırmak gerekiyor. Ayrıı şey değiller."

"Tüm bunların konumuzla alakasını anlayamadım."

"Açık değil mi? Dünya'daki yaşam, bu gezegen radyoaktif bir yer olmadan *önce* başlamıştı. Sevgili Naip, hem Dünya'da yaşam olduğunu inkâr etmeyip hem de bilim dünyasının yarısını hayal kırıklığına uğratmadan verilebilecek tek muhtemel cevap bu."

Ennius ona şaşkın bir inanmazlıkla baktı. "Bunu kastediyor olamazsınız."

"Neden olmasın?"

"Bir gezegen *nasıl* sonradan radyoaktif hâle gelebilir ki? Dünya'nın yüzeyindeki radyoaktif etmenler milyonlarca, hatta milyarlarca yıl önceye dayanıyor. Bu kadarını üniversite yıllarım sırasında, hatta daha hazırlık sınıfındayken ben bile öğrenmiştim. Varlıklarını ezelden beri koruyor olmalılar."

"Ama yapay radyoaktivite diye bir şey de var Lord Ennius. Hatta çok geniş çaplarda bile... Her türden radyoaktif izotopu yaratacak kadar enerjiye sahip olan binlerce nükleer reaksiyon mevcut. Eğer insanoğlunun nükleer reaksiyonları doğru dürüst kontrol edemeden endüstri alanında veya savaşlarda –savaş gibi bir şeyin tek bir gezegenin yüzeyinde yaşanabileceğini düşünebilirseniz tabii– kullandığını farz edersek yüzeydeki toprağın büyük bir bölümünün yapay radyoaktif materyallere dönüşmesi mantıken mümkün. Buna ne diyeceksiniz?"

Güneş iyice alçalarak dağları kan kırmızısına boyamıştı ve Ennius'un ince yüzü yansıyan ışıkta artık yakut kırmızısı görünüyordu. Tatlı bir akşam rüzgârı esti ve konağın bahçelerinde yaşamaları için dikkatle seçilmiş böceklerin uyuşuk vızıltısı öncekinden daha da yatıştırıcı bir hâl aldı.

"Bu bana epey gerçek dışı geliyor," dedi Ennius. "Örneğin, nükleer reaksiyonların savaşta kullanıldığını veya bu derece kontrol dışı bırakıldığını hayal bile—"

"Doğal olarak nükleer reaksiyonları küçümseme eğilimindesiniz bayım çünkü günümüzde, çok kolay kontrol edilebildikleri bir dönemde yaşıyorsunuz. Peki ama ya biri veya bir ordu savunma sistemleri henüz geliştirilmeden önce bu tür silahlar kullandıysa? Bu, suyla veya kumla ateşi söndürebileceğinizi bilmeden önce birinin alev bombası kullanmasına benzer."

"Hımm. Shekt gibi konuşuyorsunuz."

"O kim?" diye sordu Arvardan, başını hızla kaldırarak.

"Bir Dünyalı. Gezegenin birkaç düzgün yerlisinden biri... Bir beyefendinin konuşabileceği biri yani. Fizikçidir. Bir keresinde bana Dünya'nın ezelden beri radyoaktif olmayabileceğini söylemişti."

"Ya... Eh, teori bana ait olmadığı için bu o kadar da beklenmedik bir durum değil. Aslına bakarsanız Dünya'nın kadim zamanlardaki geleneksel tarihinden (veya efsanelerinden) bahseden *Kadimler Kitabı*'nın bir bölümünde geçiyor. Bir bakıma orada ne yazıyorsa onu söylüyorum; yuvarlak anlatım biçimini uygun bilimsel ifadelerle değiştirerek elbette."

"*Kadimler Kitabı* mı?" Ennius hem şaşırmış hem de bir parça hayal kırıklığına uğramış gözüküyordu. "Onu da nereden buldunuz?"

"Şuradan buradan. Kolay olmadı ve sadece bazı kısımlarını elde edebildim. Tamamen bilimdışı olsalar da Dünya'nın radyoaktif olmadığıyla alakalı tüm bu geleneksel bilgiler projem için fazlasıyla önemli elbette... Neden sordunuz?"

"Çünkü Dünya'daki radikal bir tarikat o kitabı kutsal metinleri olarak görür. Dışarılıklıların okuması yasaktır. Yerinizde olsam burada geçirdiğim süre boyunca bundan bahsetmezdim. Dünyalı olmayanların –ya da onların deyişiyle Dışarılıklıların– çok daha basit şeyler için linç edildiğini bilirim."

"İmparatorluk polis güçlerinin burada etkisiz olduğunu düşünmeme sebep oluyorsunuz."

"Kutsal şeylere hürmetsizlik edildiğinde öyleler. Bu sözüme mim koyun Dr. Arvardan!"

Melodik bir çandan ağaçların hışırtılı fısıltısıyla uyum içindeymiş gibi gelen, titreşimli bir nota yayıldı. Sonra da sanki çevresindekilere âşıkmışçasına oyalanarak, gayet yavaş bir biçimde kayboldu.

Ennius ayağa kalktı. "Sanırım akşam yemeği vakti geldi. Bana katılıp Dünya'daki bu içi boş İmparatorluk kabuğunun sunabileceği misafirperverliğin tadını çıkarmaz mısınız bayım?"

Gösterişli bir akşam yemeği düzenlemek için çok fırsatları olmuyordu. Bu yüzden yakaladıkları en ufak bir şansı bile kaçırmıyorlardı. Yani yemekler bol, bahçeler gösterişli, adamlar şık, kadınlarsa büyüleyiciydi. Sirius Sektörü'nden Baronnlu Dr. B. Arvardan'ı da sarhoş edici derecede pohpohladıklarını eklemek gerek.

Arvardan ziyafetin ilerleyen saatlerinde dinleyicilerinin çokluğundan faydalanarak Ennius'a anlattıklarını kısmen tekrarladı fakat bu sefer önceki kadar ilgi uyandıramadı.

Albay üniforması içerisindeki gösterişli bir adam, askerlerin âlimler karşısında her zaman sergilediği o küçümseyici tavırlarla ona doğru eğilerek, "Eğer sizi doğru anladıysam Dr. Arvardan, bu Dünyalı köpeklerin tüm insanlığın atası olan kadim bir ırktan geldiğini söylemeye çalışıyorsunuz, öyle mi?" dedi.

"Kesin bir yargıya varmaktan kaçınıyorum Albay ama bunu yüksek bir ihtimal olarak görüyorum. Tüm kalbimle bir yıl içerisinde kesin bir yargıda bulunabileceğimi umuyorum."

"Eğer sahiden de tüm insanlığın ataları olduklarını keşfederseniz, ki bundan epey şüpheliyim, beni tarif edilemeyecek kadar çok şaşırtırsınız Doktor. Dört yıldır bu gezegende görevliyim ve tecrübesiz sayılmam. Bence Dünyalılar asi, dolandırıcı kimselerdir, hem de her biri. Entelektüel açıdan kesinlikle bizden aşağılar. İnsanoğlunun galaksiye yayılmasını sağlayan

o zekâdan yoksunlar. Tembel, batıl inançlı, paragöz ve aşırı derecede soysuzlar. İster siz olun ister bir başkası, bana bir Dünyalının herhangi bir açıdan gerçek bir erkekle örneğin sizinle veya benimle– eşit olabileceğini göstermeye kalkan herkesin alnını karışlarım ve ancak böyle bir şey kesin olarak kanıtlandıktan sonra onların bir zamanlar atalarımız olan bir ırkı temsil ettiğini kabul ederim. Lâkin o zamana kadar benden böyle bir şey beklemeyin."

Masanın sonundaki yapılı bir adam ansızın lafa karıştı. "En iyi Dünyalı ölü Dünyalı derler. Ama genellikle o zaman bile kokarlar." Ardından ölçüsüz bir kahkaha attı.

Arvardan önündeki tabağa bakıp kaşlarını çattı. "Irksal farklılıklar hakkında tartışmak istemiyorum, özellikle de bunun konumuzla hiçbir alakası yokken," dedi başını kaldırmadan. "Ben tarih öncesi çağlardaki Dünyalılardan bahsediyorum. Günümüzdeki torunları çok uzun zamandır tecrit edilmiş durumda ve son derece alışılmadık çevre şartlarında yaşıyorlar. Yine de onları bu kadar gelişigüzel bir biçimde görmezden gelemem."

Ennius'a döndü. "Lordum, akşam yemeğinden önce bir Dünyalıdan bahsetmiştiniz sanırım."

"Öyle mi? Hatırlamıyorum."

"Biri fizikçi. Shekt."

"Ah, evet. Evet."

"Affret Shekt olabilir mi?"

"Evet, ta kendisi? Adını daha önce duymuş muydunuz?"

"Sanırım duydum. Akşam yemeği boyunca, siz ondan söz ettiğinizden beri bu isim kafamı kurcalayıp durdu fakat şimdi hatırladım. Şeydeki Nükleer Araştırma Enstitüsü'nde mi çalışıyor? Şeydeki... Ah, neydi o kahrolasıca yerin adı?" Avucunun dibiyle alnına birkaç kez vurdu. "Chica mıydı?"

"Aynı adamdan söz ediyoruz. Ne olmuş ona?"

"Hiç. *Fiziksel Araştırmalar* dergisinin ağustos sayısında

onunla ilgili bir makale vardı, hepsi bu. Yazıyı fark etmemin tek sebebi o sıralarda Dünya'yla ilgili bir şeyler aramamdı ve galakside yayınlanan dergilerde Dünyalılarla alakalı yazılara çok nadir rastlanır... Her neyse, varmaya çalıştığım nokta şu: Shekt memelilerin sinir sisteminin öğrenim kapasitesini arttıran, Sinapsmatik adında bir şey yaptığını iddia ediyor."

"Gerçekten mi?" dedi Ennius, sesi gereğinden biraz daha yüksek çıkarak. "Bunu daha önce hiç duymamıştım."

"Size o yazıyı bulabilirim. Epey ilginç bir makale, gerçi işin matematiksel boyutunu anladığımı söyleyemem elbette. Dr. Shekt, Sinapsmatik'i gezegene özgü hayvanlardan birinin –sanırım onlara fare diyorlar– üstünde kullanmış, sonra da onları bir labirente koymuş. Kastettiğim şeyi biliyorsunuz; yiyeceğe ulaşmak için minik bir labirentte yolunu bulma deneyi. Deneyin sonuçlarını kontrol etmek için normal fareler de kullanmış ve Sinapsmatik'ten geçirilen kobayların her seferinde labirenti diğerlerinin üçte biri kadar bir sürede çözdüğünü görmüş... Bunun önemini anlıyor musunuz Albay?"

Tartışmayı başlatan asker, "Hayır Doktor, anlamıyorum," dedi kayıtsızca.

"O zaman açıklayayım. Böylesine bir şey başarabilen her biliminsanı Dünyalı bile olsa benim dengimdir. Küstahlığımın kusuruna bakmazsanız, sizin de öyle."

Ennius araya girdi. "Kusura bakmayın Dr. Arvardan. Sinapsmatik meselesine geri dönmek istiyorum. Shekt insanlar üstünde de deney yapmış mı?"

Arvardan güldü. "Bundan şüpheliyim Lord Ennius. Sinapsmatik'ten geçirilen on fareden dokuzu ölmüş. Daha fazla ilerleme kaydedene dek insan kobay kullanmaya cesaret edemez."

Bunun üzerine Ennius kaşlarını hafifçe çatarak sandalyesine iyice gömüldü ve yemeğin geri kalanı boyunca ne ağzına başka bir lokma koydu ne de biriyle konuştu.

Naip gece yarısından önce yalnızca eşiyle birkaç kelime edip masadan kalktı ve özel kruvazörüne binip Chica şehrine doğru iki saatlik bir yolculuğa çıktı. Kaşları hâlâ hafif çatıktı, kalbiyse endişe dolu.

İşte bu yüzden Arbin Maren o akşamüstü Joseph Schwartz'ı Sinapsmatik'ten geçirilmesi için Chica'ya getirdiği sırada Doktor Shekt de neredeyse bir saattir Dünya Naibi'yle bir odaya kapanmış, baş başa görüşüyordu.

4

KOLAY YOL

Arbin, Chica'dayken kendisini huzursuz hissediyordu. Sanki etrafı sarılmıştı. Dünya'nın en büyük yerleşim bölgelerinden biri olan bu şehrin bir yerlerinde –dediklerine göre burada elli bin kişi yaşıyordu– büyük Dış İmparatorluk'un yetkilileri vardı.

Aslına bakarsanız bugüne dek Galaksili birini hiç görmemişti; yine de burada, Chica'dayken olur da onlardan birine rastlarım diye başını durmadan korkuyla sağa sola çeviriyordu. Onlardan birini görse bile bir Dünyalı ile bir Dışarılıklıyı birbirinden nasıl ayırt edebileceğini bilmiyor ama aralarında bir fark olması gerektiğini iliklerine kadar hissediyordu.

Enstitü'ye girerken başını çevirip arkasına baktı. İki tekerlekli aracını açık bir alana park etmiş, altı saatlik bir park bileti almıştı. Bu müsrifliği dikkat çeker miydi acaba...? Artık her şey onu korkutuyordu. Sanki hava gözler ve kulaklarla doluydu.

Şu tuhaf adam arka bölümün dibinde gizlenmesi gerektiğini unutmasaydı bari. Başını hararetle olumlu anlamda sallamıştı... ama ne demek istediğini gerçekten de anlamış mıydı acaba? Arbin ansızın kendi kendisine öfkelendi. Neden Grew'un onu bu çılgın fikre ikna etmesine izin vermişti ki sanki?

Derken önündeki kapı bir şekilde açıldı ve bir ses düşüncelerini bölüverdi.

"Ne istemiştiniz?"

Ses sabırsızdı; belki de gün içerisinde aynı şeyi defalarca sormuştu.

Arbin çatlak bir sesle, kelimeler sanki kuru birer tozmuş da onu boğuyorlarmışçasına cevap verdi. "Sinapsmatik için başvurular buradan mı yapılıyor?"

Resepsiyonist ani bir hareketle başını kaldırıp ona baktı. "Şurayı imzalayın."

Adam ellerini arkasında kavuşturup boğuk bir sesle sorusunu tekrarladı. "Sinapsmatik'i nerede bulabilirim?" Bu ismi ona Grew söylemişti ama yine de ağzından çıkarken tuhaf, hatta tam bir saçmalık gibi geliyordu.

Ama resepsiyonist kararlı bir sesle, "Bir ziyaretçi olarak imza atmadığınız sürece size hiçbir şekilde yardımcı olamam. Kurallar böyle," dedi.

Arbin tek kelime etmeden gitmek için arkasını döndü. Masanın arkasındaki genç kadın dudaklarını birbirine bastırıp sandalyesinin yanındaki alarm koluna sert bir tekme attı.

Arbin kimliğini ele vermemek için çaresizce bir yol düşünüyor ama bunda feci derecede başarısız oluyordu. Kadın ona çok dikkatli bakıyordu. Artık aradan bin yıl geçse bile onu tanırdı. Adam kaçmak, arabaya geri koşmak, çiftliğe geri dönek için delicesine bir arzu duydu...

Başka bir odadan üzerinde beyaz bir laboratuvar önlüğü olan biri çıktı hızlı adımlarla. Resepsiyonist bir parmağıyla Arbin'i işaret etti. "Sinapsmatik için bir gönüllü Bayan Shekt. Adını vermek istemiyor."

Arbin başını çevirip yeni gelen kişiye baktı. O da bir kadındı, epey de gençti. Arbin iyice huzursuzlandı. "Makineden siz mi sorumlusunuz hanımefendi?"

"Hayır, değilim." Genç kadın arkadaş canlısı bir tebessüm takınınca Arbin endişesinin biraz azaldığını hissetti.

"Ama sizi ona götürebilirim," diye devam etti kadın. "Sinapsmatik için gönüllü mü olmak istiyorsunuz sahiden?" diye sordu ardından, hevesle.

"Ben sadece yetkili kişiyle görüşmek istiyorum," dedi Arbin soğukça.

"Pekâlâ," dedi genç kadın, bu ters cevaptan hiç rahatsız olmayarak. Az önce çıktığı odaya geri döndü, kısa bir bekleyiş yaşandı, ardından –nihayet– adamı çağıran bir parmak göründü...

Kalbi gümbür gümbür atan Arbin onu takip etti ve kendisini küçük bir antrede buldu.

"Yarım saat kadar bekleyebilirseniz Dr. Shekt sizinle görüşecek. Şu anda çok meşgul... İsterseniz kolay vakit geçirmeniz için size birkaç kitap-film ve izletici getirebilirim."

Arbin başını iki yana salladı. Küçük odanın dört duvarı üstüne üstüne geliyor ve olduğu yerde hareketsiz kalmasına neden oluyordu sanki. Tuzağa mı düşmüştü? Kadimler onu almaya mı geliyordu?

Hayatındaki en uzun bekleyişti bu.

Dünya Naibi Lord Ennius, Dr. Shekt'i görme arzusunu gerçekleştirmek için böyle zorluklara katlanmak zorunda kalmamış fakat neredeyse eşit derecede heyecanlanmıştı. Dört yıldır bu görevde olmasına rağmen Chica'yı ziyaret etmek onun için hâlâ önemli bir olaydı. Çok uzaklardaki İmparator'un doğrudan bir temsilcisi olduğundan sosyal statüsü yasalar nezdinde yüzlerce ışık yılı küplük parıltılı alanları kaplayan, devasa galaktik sektörlerin naiplerinkine denkti. Ama gerçekte bir tür sürgündeydi.

Hem Himalayalar'ın kısır boşluğuna hem de kendisinden

ve temsil ettiği İmparator'dan nefret eden bir nüfusun eşit derecede kısır çekişmelerine mahkûm olan biri için Chica'ya yapılan bir yolculuk bile bir tür kaçıştı.

Bu kaçışlar kısa süreliydi elbette. Kısa olmak zorundaydılar. Çünkü Chica'dayken günün her saatinde, hatta uyurken bile kurşun dolgulu kıyafetler giymek zorundaydı. Daha da kötüsü durmadan metabolin içmesi gerekiyordu.

Shekt'in karşısında oturduğu sırada Ennius da tam olarak bu konudan dert yanıyordu.

"Metabolin," dedi, parlak kırmızı hapı incelemek için havaya kaldırarak. "Bu hap belki de gezegeninizin bana ifade ettiği her şeyin gerçek bir sembolü dostum. Ben burada otururken etrafımı saran, seninse bihaber olduğun radyoaktif buluta karşı tüm metabolizmamı güçlendiriyor."

Hapı ağzına atıp yutkundu. "İşte! Artık kalbim daha süratli atacak, nefes alışverişlerim kendiliğinden hızlanacak ve karaciğerim –hekimlerimin dediğine göre– onu vücuttaki en önemli fabrika hâline getirecek kimyasal sentezlerle kaynayacak. Ve bunun bedelini daha sonra çekeceğim baş ağrısı nöbetleri ve halsizlikle ödeyeceğim."

Dr. Shekt adamın söylediklerini kısmen eğlenen bir ifadeyle dinledi. Ona baktığınızda kesinlikle miyop olduğunu düşünürdünüz. Ama gözlük taktığından ya da gerçekten de böyle bir rahatsızlığı olduğundan değil, her şeyi farkında olmadan burnunun dibine kadar sokup incelemeyi, bir şey söylemeden önce tüm ayrıntıları iyice tartmayı alışkanlık edindiği için... Uzun boylu, orta yaşlarının sonundaki bir adamdı ve ince yapılı bedeni hafifçe kamburlaşmıştı.

Öte yandan galaktik kültür seviyesi epey yüksek biriydi, bu da onu ortalama bir Dünyalının Ennius gibi kozmopolit bir imparatorluk vatandaşına bile tiksindirici görünmesine neden olan evrensel düşmanlık ve şüphecilik duygularından kısmen muaf kılıyordu.

"O hapa ihtiyacın olmadığına eminim," dedi Shekt. "Metabolin yalnızca sizin şu batıl inançlarınızdan biri, bunu sen de biliyorsun. Haberin olmadan onları şeker haplarıyla değiştirseydim bile bunun sana bir zararı olmazdı. Dahası, o zaman bile psikolojik olarak benzer baş ağrıları hissederdin."

"Bu kadar rahat konuşmanın tek sebebi kendi doğal ortamında olman. Bazal metabolizmanın benimkinden daha yüksek olduğunu inkâr mı ediyorsun?"

"Etmiyorum elbette ama ne fark eder ki? Bunun İmparatorluk'un batıl inançlarından biri olduğunu biliyorum Ennius. Biz Dünyalıların galaksideki diğer insanlardan farklı olduğunu iddia ediyorlar ama özünde iş hiç de öyle değil. Yoksa buraya Dünya-karşıtı grupların misyonerliğini yapmak için mi geliyorsun?"

Ennius inledi. "İmparator'un hayatı aşkına, bu konuda Dünyalı yoldaşlarından daha iyi bir misyoner olamaz. Ölümcül gezegenlerine hapsolmuş bir şekilde yaşıyor, kendi öfkeleriyle çürüyüp gidiyorlar. Galaksi için ısrarcı bir ülserden farksızlar.

"Ben ciddiyim Shekt. Başka hangi gezegenin günlük hayatında bu kadar çok ritüel var? Başka kim böyle şeylere mazoşistlik seviyesinde bir hiddetle bağlı kalıyor? Gün geçmiyor ki şu veya bu hükümetten tek suçu yasak bir bölgeye girmek, Altmış'tan kaçmak veya payına düşenden fazlasını yemek olan zavallı bir hergelenin idam cezasına çarptırılmasını talep eden bir heyet yanıma gelmesin."

"Ah, ama idam cezasını onamaktan da hiç geri kalmıyorsun. Görünüşe göre iş karşı koymaya geldiğinde idealist hoşnutsuzluğun sona eriyor."

"Yıldızlar şahidim olsun ki buna engel olmaya çalışıyorum. Ama ne yapabilirim ki? Hükümdarımız İmparatorluk'un alt bölgelerinin geleneklerine karışmamızı istemiyor. Bu bilgece ve yerinde bir karar; çünkü bu sayede halk her salı ve per-

şembe isyan çıkarmaya kalkan aptalları desteklemiyor. Ayrıca sizin konseyleriniz, senatolarınız ve meclisleriniz birinin idama çarptırılması için diretirken aksi yönde katı bir tutum sergilersem öyle bir bağırıp çağırmaya, öyle bir yaygara koparmaya ve hem İmparatorluk'u hem de bütün yaptıklarını öyle bir kınamaya başlarlar ki böyle bir Dünya'yla on dakika uğraşmaktansa bir ordu dolusu iblisin ortasında yirmi yıl uyumayı tercih ederim."

Shekt içini çekip bir elini kafasındaki seyrek saçların arasında gezdirdi. "Galaksinin geri kalanı ya da en azından varlığımızın farkında olanlar için Dünya sadece gökteki bir çakıl taşından ibaret. Ama burası bizim evimiz, hatta bildiğimiz tek ev. Yine de siz dış dünyalılardan o kadar da farklı değiliz, yalnızca daha talihsiziz. Bütünüyle cansız bir gezegende sıkış tıkış kalmış vaziyetteyiz, etrafımız bizi hapseden yoğun radyasyon duvarlarıyla çevrili, onun etrafında da bizi reddeden bir galaksi var. İçimizi kemiren bu hüsran duygusuyla nasıl başa çıkabiliriz ki? Mesela sen nüfus fazlalığımızı başka gezegenlere göndermemize razı olur muydun Naip?"

Ennius omuzlarını silkti. "Neden umursayayım ki? Bu konu diğer gezegenlerin halklarını ilgilendirir. Dünyevi hastalıklara yakalanmayı umursamıyorlar."

"Dünyevi hastalıklar!" dedi Shekt, kaşlarını çatarak. "Kökten kurutulması gereken, saçma sapan bir kavram bu. Biz ölüm taşımıyoruz. Aramızda yaşadığın için öldün mü?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse," diye gülümsedi Ennius, "insanlarınızla çok fazla temas kurmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

"Çünkü yobazlarınızın aptallığı sonucunda ortaya çıkan bu propagandadan sen bile korkuyorsun."

"Neden ki Shekt? Dünyalıların radyoaktif canlılar olduğunu iddia eden teorinin hiç mi bilimsel bir temeli yok?"

"Evet, tabii ki öyleyiz. Bundan nasıl kaçınabiliriz ki? Ama

sen de öylesin. İmparatorluk'taki yüz milyonlarca gezegende yaşayan diğer herkes de öyle... Tamam, kabul ediyorum, bizim radyasyon seviyemiz sizinkine nazaran biraz daha fazla fakat kimseye zarar verecek kadar çok değil."

"Korkarım galaksideki sıradan insanlar tam tersine inanıyorlar ve gerçeği öğrenmek için bunu sınamaya da hevesli değiller. Ayrıca–"

"Ayrıca siz farklısınız diyeceksin. Dünyalıların insan olmadığını, atomik radyasyon yüzünden daha hızlı mutasyon geçirdiğimizi ve bunun bizi pek çok açından farklı kıldığını söyleyeceksin... Bu da kanıtlanmamış bir şey."

"Ama öyle olduğuna inanılıyor."

"Galaksideki diğer halklar bu tür şeylere inanmayı ve bizi toplum dışına itmeyi sürdürdükçe sevmediğin bütün o karakteristik özellikleri taşımaya devam edeceğiz Naip. Siz bizi tahammül edilemeyecek şekilde itip kaktığınız müddetçe bizim de size aynı şekilde karşılık vermemiz şaşırtıcı mı? Siz bizden böylesine nefret ederken bizim de sizden nefret etmemizden nasıl şikâyetçi olabilirsiniz? Hayır, hayır, burada daha çok mağdur olan taraf Dünyalılar."

Ennius adamın öfkesi karşısında hayal kırıklığına uğradı. *En iyi Dünyalı bile aynı körlüğe sahip*, diye düşündü, *Dünya'nın bütün evrene karşı tek başına olduğuna inanıyorlar.*

"Kabalığımı bağışla Shekt," dedi, adamın suyuna giderek. "Gençliğime, can sıkıntıma ver. Karşında kırk yaşlarında, zavallı bir genç var (kırk yaşındaki birisi profesyonel sivil memurlukta bir bebek sayılır) ve Dünya'da çıraklık süremi tamamlamaya çalışıyorum. Dış Vilayetler Bürosu'ndaki ahmaklar beni daha az ölümcül olan bir yere atamayı akıl edene kadar aradan yıllar geçebilir. Yani ikimiz de bu gezegene mahkûm olmuş durumdayız. Öte yandan senle ben daha büyük bir dünyanın, ne gezegenlerin ne de fiziksel karakteristiklerin ayrımcılığa yol açtığı ilim âleminin de bir vatandaşıyız. Ver elini barışalım."

Shekt'in yüzündeki çizgiler yumuşadı. Ya da daha doğrusu yerlerini iyi bir mizaca delalet eden başka çizgilere bıraktılar. Adam içten bir kahkaha attı. "Sözlerin bir ricacının kelimeleri olsa da ses tonun hâlâ bir İmparatorluk diplomatına ait. Çok kötü bir oyuncusun Naip."

"O zaman iyi bir öğretmen olup bana Sinapsmatik dediğin şu cihazdan söz et."

Shekt gözle görülür bir şekilde irkilip kaşlarını çattı. "Nasıl yani? Sinapsmatik'i de nereden duydun? Yöneticiliğin yanı sıra fizikçilik de mi yapıyorsun yoksa?"

"İlgi alanlarım geniştir. Ama cidden Shekt, o cihaz hakkında bir şeyler öğrenmeyi çok isterim."

Fizikçi karşısındaki adamı dikkatle süzdü; yüzünden şüphe okunuyordu. Ardından ayağa kalkıp boğumlu ellerinden biriyle dudaklarını düşünceli bir şekilde çimdiklemeye koyuldu. "Nereden başlayacağını bilemiyorum."

"Ah, yıldızlar aşkına. Eğer hangi matematiksel teoriden başlaman gerektiğini düşünüyorsan bu problemi senin için basitleştireyim. Hepsini boş ver. Fonksiyonlarınız, tensörleriniz ve diğer bütün o şeyleriniz hakkında hiçbir şey bilmem."

Shekt'in gözleri parladı. "Peki o zaman. Basitçe tarif etmem gerekirse, Sinapsmatik insanoğlunun öğrenme kapasitesini arttıran bir cihaz."

"İnsanların mı? Cidden mi?! Peki işe yarıyor mu?"

"Keşke bilseydik. Üzerinde daha fazla çalışmamız gerekiyor. Sana olan bitenleri ana hatlarıyla anlatayım ve buna sen kendin karar ver Naip. İnsanların (ve hayvanların) sinir sistemi nöroprotein maddesinden oluşur. Bu madde, elektrik dengesi son derece istikrarsız olan çok sayıda molekül içerir. En küçük bir uyarıcı bile onlardan birini harekete geçirmeye yeter, o da hemen bitişiğindekini harekete geçirir ve bu süreç beyne ulaşıncaya kadar böyle devam eder. Beyin ise birbirlerine mümkün olan her yönden bağlı olan, çok sayıda benzer

molekül grubundan oluşur. Beyindeki nöroproteinlerin sayısı yaklaşık onun yirminci kuvvetine (yani arkasında yirmi tane sıfır olan bir bire) denk geldiğinden olası kombinasyonların sayısı on faktöriyelin yirminci kuvvetine eşittir. Bu o kadar büyük bir sayıdır ki evrendeki bütün elektronlarla protonlar başka evrenler oluştursalar, ardın bu yeni evrenlerdeki tüm elektronlarla protonlar tekrardan başka evrenler yaratsalar bile yine meydana gelen onca elektronlarla proton bunun yanında hiç kalır... Dediklerimi anlıyor musun?"

"Yıldızlara şükürler olsun ki tek kelimesini bile anlamadım. Anlamaya çalışsaydım beynimin sancısından bir köpek gibi havlardım."

"Hıh. Yani, her hâlükârda sinirsel tepki dediğimiz şeyler yalnızca sinirlerden beyne, sonra da beyinden sinirlere giden elektronik dengesizlik süreçlerinden ibarettir. Bunu anladın mı?"

"Evet."

"Bir dahi olduğun için şükürler olsun o hâlde. Bu tepki bir sinir hücresinde devam ettiği müddetçe, nöroproteinler pratik olarak birbirleriyle temas hâlinde olduğundan süreç epey hızlı ilerler. Ancak sinir hücrelerinin boyutu kısıtlıdır ve her birinin arasında sinirsel olmayan, çok ince bir doku duvarı bulunur. Başka bir deyişle yan yana duran sinir hücreleri gerçekte birbirleriyle temas etmezler."

"Ah," dedi Ennius. "Sinirsel tepkinin bu bariyeri aşması gerekiyor o hâlde."

"Aynen öyle! Bu duvarın kapladığı alana göre tepkinin gücü azalır, ileti hızı düşer. Bu beyin için de geçerlidir. Şimdi, hücrelerin arasındaki bu duvarın diyalektik durağanlığını azaltmanın bir yolunun bulunduğunu düşün."

"Diyalektik neyini?"

"Duvarın yalıtım gücünü kastediyorum. Bunu azalttığımız takdirde tepki o boşluğu daha kolay aşar. Böylece daha hızlı düşünür, daha çabuk öğrenirsin."

"Tamam, ilk soruma döneyim o zaman. İşe yarıyor mu?"

"Cihazı yalnızca hayvanlar üstünde denedim."

"Peki ne sonuç aldın?"

"Ne olacak, beyinlerindeki proteinler denatürasyona uğrayıp pıhtılaştığı için çoğu çabucak öldü. Başka bir deyişle kafalarının içi haşlanmış yumurtaya döndü."

Ennius yüzünü buruşturdu. "Bilimin bu soğukkanlı yanının tarifsiz bir zalimliği var. Peki ya hayatta kalanlar?"

"İnsan olmadıkları için elimizde kesin bir sonuç yok. Kanıtlar hayvanların lehine görünüyor... Ama insan deneklere ihtiyacım var. Görüyorsun ya, bu mesele bireysel beyinlerin doğal elektronik özellikleriyle alakalı. Her beyin belirli tipte mikroakımlar yayar. Hiçbiri birbirinin tam olarak aynısı değildir. Parmak izi gibidirler, ya da retinadaki kan damarı örüntüsü gibi. Hatta daha kişisel olduklarını söylemek bile mümkün. Tedavinin bunu göz önünde bulundurması gerektiğine inanıyorum. Eğer haklıysam daha fazla denatürasyon olmayacak demektir... Ama üzerinde deney yapabileceğim insan deneklerim yok. Gönüllü talebinde bulundum fakat..." Ellerini iki yana açtı.

"Onları kesinlikle suçlayamam ihtiyar," dedi Ennius. "Ama cidden, cihazını kusursuzlaştırdığın takdirde onunla ne yapmayı amaçlıyorsun?"

Fizikçi omuzlarını silkti. "Bunu söylemek bana düşmez. Doğal olarak buna Yüce Konsey karar verecek."

"İcadını İmparatorluk'un hizmetine sunmayı düşünmez misin?"

"Ben mi? Buna hiç itirazım olmaz. Ama böyle şeylere sadece Yüce Konsey–"

"Ah," dedi Ennius sabırsızca, "Yüce Konsey'inizin canı çıksın. Onlarla daha önce birkaç kez çalışmıştım. Uygun zaman geldiğinde onlarla konuşacak mısın peki?"

"Niye ki? Onların üstünde ne gibi bir etkim olabilir?"

"Dünya, insanlar üzerinde güvenli bir şekilde kullanılabilen bir Sinapsmatik ürettiği ve bu cihazı tüm galaksinin hizmetine sunduğu takdirde diğer gezegenlere göç kısıtlamalarının kaldırılabileceğini söyleyebilirsin onlara."

"Ya?" dedi Shekt alaycı bir tavırla "Taşıdığımız hastalık riskleri, farklılıklarımız ve insan olmayışımız ne olacak peki?"

"Hep birlikte topluca başka bir gezegene gönderilmeniz de mümkün," dedi Ennius usulca. "Bunu bir düşün."

Tam o sırada kapı açıldı ve genç bir kadın kitap-film dolabını geçip içeri girdi. Ofisin küflü ve basık havasını taze bir bahar havasıyla yok etti. Derken içerideki yabancıyı fark edip hafifçe kızardı ve çıkmak için arkasını döndü.

"İçeri gel Pola," diye seslendi Shekt, çabucak. "Lordum. Sanırım kızımla tanışmadınız. Pola, bu Lord Ennius. Dünya Naibi."

Naip, kızın delicesine reverans yapma gayretini görmezden gelip doğal bir zarafetle ayağa kalktı.

"Sevgili Bayan Shekt," dedi. "Dünya'nın yaratmaya muk'edir olduğuna inanmadığım bir ziynetsiniz. Hatta düşünebildiğim diğer tüm gezegenlerde de bir ziynet gibi görünürsünüz."

Bir elini ona doğru uzattı, Pola da çabuk ve kısmen sıkılgan bir edayla adamın hareketine karşılık verdi. Ennius bir anlığına geçmiş kuşaklardaki saraylılara özgü bir biçimde kızın elini öpecekmiş gibi göründü ama öyle bir niyeti vardıysa bile bunu yapmadı ve yarı yarıya havaya kaldırdığı eli bırakıverdi. Belki de gereğinden birazcık hızlı bir şekilde...

"Basit bir Dünyalı kıza gösterdiğiniz kibarlık beni şaşırttı lordum," dedi Pola, hafif bir kaş çatışla. "Enfeksiyona yakalanma riskine böyle karşı koymanız epey cesur ve centilmence bir hareket."

Shekt genzini temizleyerek araya girdi. "Kızım Chica Üniversitesi'nden mezundur Naip. Haftanın iki günü laboratuvarımda teknisyenlik yaparak alan kredisini tamamlıyor.

Yetenekli kızdır ve her ne kadar bunu bir babanın gururuyla söylesem de günün birinde benim yerimi alabilir."

"Baba," dedi Pola kibarca, "sana önemli bir haberim var." Tereddüt etti.

"Çıkayım mı?" diye sordu Ennius, usulca.

"Hayır, hayır," dedi Shekt. "Nedir Pola?"

"Bir gönüllü geldi baba."

Shekt neredeyse aptallaşmış bir şekilde kızına bakakaldı. "Sinapsmatik için mi?"

"Öyle diyor."

"Eh," dedi Ennius. "Anlaşılan sana uğur getirdim."

"Öyle görünüyor." Shekt tekrar kızına döndü. "Ona beklemesini söyle. C Odası'na götürün. Ben de birazdan orada olacağım."

Pola odadan çıktıktan sonra Naip'e döndü. "Müsaadeni isteyebilir miyim Naip?"

"Elbette. Operasyon ne kadar sürüyor?"

"Korkarım saatlerce. İzlemek ister misin?"

"Daha korkunç bir şey düşünemiyorum sevgili Shekt. Yarına kadar Hükümet Binası'nda olacağım. Sonuçları bana iletir misin?"

Shekt rahatlamış göründü. "Evet, elbette."

"Güzel... Sinapsmatik hakkında söylediklerimi bir düşün. Bilgiye daha kolay ulaşmanı sağlayacak, yeni bir yolun olur."

Ennius bunun ardından oradan ayrıldı. Artık kendisini öncekine nazaran daha huzursuz hissediyordu; yeni bir şey öğrenememiş, korkularıysa iyice artmıştı.

5

GÖNÜLSÜZ GÖNÜLLÜ

Dr. Shekt yalnız kalır kalmaz sessiz ve dikkatli bir biçimde asistanını çağıran düğmeye bastı ve bembeyaz bir önlük giyen, kahverengi saçlarını arkadan topuz yapmış bir delikanlı aceleyle içeri girdi.

"Pola sana–" diye söze girdi Dr. Shekt.

"Evet Dr. Shekt," diye adamın lafını böldü delikanlı. "Adamı viziekran aracılığıyla inceledim, gerçek bir gönüllü olduğuna şüphe yok. Her zaman gönderilenlerden biri olmadığı kesin."

"Sence Konsey'e danışmalı mıyım?"

"Ne tavsiye edeceğimi bilemiyorum. Konsey sıradan iletişim yollarını kabul etmez. Haberleşme ışınları dinlenebiliyor, biliyorsunuz." Ardından hevesle ekledi. "Bence ondan kurtulalım. Ona otuz yaşın altındaki kişilere ihtiyacımız olduğunu söyleyebilirim. Adam rahat otuz beş var."

"Hayır, hayır. Onunla görüşsem iyi olur." Düşünceler Shekt'in zihninde soğuk bir girdap gibi dönüyordu. Şu ana dek gayet tedbirli davranmışlardı. Sahte bir samimiyet oluşturacak kadar bilgi vermiş, daha fazlasından kaçınmışlardı. Şimdiyse karşılarında gerçek bir gönüllü vardı, üstelik Ennius'un ziyaretinin hemen ardından... Bu iki olayın arasında bir bağlantı

var mıydı acaba? Shekt, Dünya'nın mahvolmuş yüzeyinde güreşe tutuşmaya başlayan devasa ve gizemli güçler hakkında çok az bilgiye sahipti. Ama bir bakıma yeteri kadarını biliyordu. Kendisini onların merhametine kalmış gibi hissetmesine yetecek kadar... Ve Kadimlerin birkaçının bunu bildiğinden şüphelendiğine emindi.

Ama hayatının kesinlikle tehlike altında olduğuna eminken başka ne yapabilirdi ki?

On dakika sonra, Dr. Shekt karşısında dikilen huysuz çiftçiyi çaresizce süzüyordu. Adam şapkasını elinde tutuyor, başını dikkatli bir incelemeden kaçınmak istercesine yarı yarıya başka tarafa çeviriyordu. *Yaşı kesinlikle kırkın altında*, diye düşündü Shekt. Ama tarım hayatının zorlukları insanı çabuk yıpratıyordu. Adamın yanakları, kösele kahverengisi teninin altında kızarmıştı ve odanın içi serin olmasına rağmen saç diplerinde ve şakaklarında belirgin ter damlaları vardı. Ellerini tedirgince ovuşturup duruyordu.

"Sevgili bayım," dedi Shekt kibarca, "anladığım kadarıyla isminizi vermeyi reddediyormuşsunuz."

Arbin körü körüne inat ediyordu. "Bana gönüllülere soru sormayacağınız söylenmişti."

"Hımm. Eh, söylemek istediğiniz *herhangi* bir şey var mı peki? Yoksa hemen tedaviye mi alınmayı tercih edersiniz?"

"Ben mi? Hemen şimdi mi?" dedi Arbin, ani bir panikle. "Gönüllü olan ben değilim. Bunu ima edecek hiçbir şey söylemedim."

"Öyle mi? Gönüllünün başka biri olduğunu mu kastediyorsunuz yani?"

"Kesinlikle. Ben neden böyle bir şey–"

"Anlıyorum. Peki denek, yani diğer adam sizinle mi?"

"Bir bakıma," dedi Arbin, tedbirli bir şekilde.

"Pekâlâ. Şimdi bakın, bize sadece ne istediğinizi söyleyin.

Söyleyeceğiniz her şey aramızda kalacak ve size elimizden geldiğince yardım edeceğiz. Anlaştık mı?"

Çiftçi başını yarım yamalak eğerek doktora saygılarını iletti. "Teşekkürler. Şimdi, durum şöyle efendim. Çiftliğimizde bir adam var, uzaktan bir... eee... akraba. Bize yardım ediyor, anlarsınız ya..."

Arbin güçlükle yutkundu. Shekt ciddiyetle kafa salladı.

"Fazlasıyla çalışkan, bir o kadar da iyi bir işçidir..." diye devam etti çiftçi. "Bir oğlumuz vardı ama öldü, anlıyorsunuz ya...? Sevgili eşimle benim de yardıma ihtiyacımız vardı... Eşim iyi değil... Akrabamız olmasaydı geçinemezdik, anca kıt kanaat yaşardık."

Arbin uydurduğu hikâyenin tam bir rezalet olduğunu düşündü. Ama sıska biliminsanı anladığını göstermek için kafa salladı. "Tedavi edilmesini istediğiniz kişi şu akrabanız o hâlde?"

"Şey, evet, bunu söylediğimi sanıyordum... Anlatması biraz uzun sürerse kusuruma bakmayın. Görüyorsunuz ya, zavallı akrabamızın kafası pek yerinde değildir." Aceleyle, sinirli bir şekilde ekledi. "Ama hasta falan değil, anlıyorsunuz ya? Uyutulmasını gerektirecek bir kusuru yok. O sadece biraz *kalın kafalı*. Konuşamıyor, anlıyorsunuz ya?"

"Konuşamıyor mu dediniz?" diye sordu Shekt şaşkınca.

"Ah... konuşabiliyor. Sadece bundan hoşlanmıyor. *İyi* konuşamaz."

Fizikçi şüpheye kapılmış gibi göründü. "Sinapsmatik'in akrabanızın zihinsel yapısını geliştirmesini istiyorsunuz o hâlde?"

Arbin yavaşça başını olumlu anlamda salladı. "Biraz daha bilgili olursa eşimin yapamadığı işlerden bazılarını yapabilir efendim, anlıyorsunuz ya?"

"Ama ölebilir. Bunu anlıyor musunuz?"

Arbin ona çaresizce baktı ve parmakları öfkeyle kıvrandı.

"Onun da rızasını almam gerek," dedi Shekt.

Çiftçi başını yavaşça, inatla iki yana salladı. "Sizi anlamaz." Ardından, çabuk çabuk, neredeyse fısıldayarak ekledi. "Bakın efendim, sizin beni anlayacağınızdan eminim. Hayatın zorluklarını bilen birine benziyorsunuz. Size bahsettiğim adam artık iyice yaşlandı. Mesele Altmış'la ilgili değil, anlıyorsunuz ya? Ama ya bir sonraki Nüfus Sayımı'nda bir yarım akıllı olduğunu düşünüp onu götürürlerse? Onu kaybetmek istemiyoruz. Bu yüzden adamı buraya getirdim.

"Böylesine gizli kapaklı hareket etmemin sebebi... bunun sebebi..." Gözleri sanki sırf irade gücüyle duvarları delip arkalarında saklanan olası kulak misafirlerini ortaya çıkarabilecekmişçesine etrafta dolaştı. "...şey, Kadimler bundan hoşlanmayabilirler. Sorunlu bir adamı kurtarmaya çalışmamı Geleneklere aykırı bulabilirler. Ama hayat şartları çok zor efendim... Hem bunun size de faydası dokunabilir. Gönüllü talebinde bulunmuştunuz."

"Biliyorum. Akrabanız nerede?"

Arbin fırsatı değerlendirdi. "İki tekerimde, tabii şimdiye kadar kimse onu bulmadıysa. Eğer öyle bir şey olduysa akrabam kendi başının çaresine bakamaz–"

"Peki, umalım da iyi olsun. Şimdi ikimiz birlikte dışarı çıkacak, arabanızı yeraltı garajımıza sokacağız. Bizden ve yardımcılarından başka hiç kimsenin akrabanızın varlığından haberdar olmamasını sağlayacağım. Biraderlik'le başınızın belaya girmeyeceğine dair sizi temin ederim."

Bir kolunu arkadaşça Arbin'in omzuna attı ve çiftçi sıkıntılı bir ifadeyle gülümsedi. Onun için adamın kolunun boynuna dolanan bir ilmekten farkı yoktu.

Shekt kanepede uzanan hafif toplu, kelleşmeye başlamış surete baktı. Hasta baygındı; derin ve düzenli nefesler alıyordu. Anlaşılmaz bir şekilde konuşuyor, hiçbir şey anlamıyordu.

Yine de zekâ özürlü olduğunu gösteren fiziksel emarelerden yoksundu. Refleksleri de yaşlı bir adam için oldukça düzgündü.

Yaşlı! Hımm.

Odanın karşısından her şeyi demir bir mengene gibi izleyen Arbin'e bir bakış attı.

"Kemik analizi yapmamızı ister misiniz?"

"Hayır!" diye bağırdı Arbin. "Kimlik tespiti için kullanılabilecek hiçbir şeyin yapılmasını istemiyorum," diye ekledi ardından, daha yumuşak bir tonla.

"Yaşını tespit etmek işimizi kolaylaştırabilir. Daha güvenli olur, anlıyorsunuz ya?"

"O elli yaşında," diye kestirip attı Arbin.

Fizikçi omuzlarını silkti. Önemi yoktu. Bakışlarını bir kez daha uyuyan adama çevirdi. Onu içeri aldıklarında üzgün, içine kapanık, umursamaz bir hâli vardı. Ya da en azından öyle görünüyordu. Hipno-hapların görüntüsü bile bir şeylerden kuşkulanmasına neden olmamıştı. İlaçları kendisine uzatmışlar, o da kısa ve zoraki bir tebessümle karşılık verip onları yutmuştu.

Teknisyen, Sinapsmatik'i oluşturan hantal cihazların sonuncusunu da içeri getirdi. Bir düğmeye basmasıyla birlikte ameliyathanenin polarize camları moleküler bir değişim geçirip matlaştı. Artık içerideki tek ışık, ameliyat masasının beş santim kadar üstündeki birkaç yüz kilovatlık diyamanyetik alan sayesinde havada duran hastanın tepesindeki soğuk beyaz lambadan geliyordu.

Arbin hâlâ karanlıkta oturuyor, hiçbir şey anlamıyordu fakat nasıl önleyeceğini bilmediği zararlı numaraları varlığıyla bir şekilde engellemeye ölümüne kararlıydı.

Fizikçiler onu umursamadı. Hastanın kafasına elektrot yerleştirmekle meşguldüler. Bu uzun bir işti. Önce Ullster tekniğini kullanarak kafatasının yapısını dikkatle incelemeleri ve

kavisli, birbirlerine sıkı sıkıya kenetli fissürleri ortaya çıkarmaları gerekiyordu. Shekt kendi kendine haşince gülümsedi. Kafatası fissürleri birinin yaşını tespit etmek için kesin bir ölçüt değildi ama şu durumda gayet yeterliydiler. Bu adam iddia edilenin aksine elli yaşından daha büyüktü.

Derken gülümsemesi soldu, yerini bir kaş çatışa bıraktı. Fissürlerde yanlış bir şey vardı. Tuhaf duruyorlardı, sanki...

Bir anlığına kafatasının ilkel, tarih öncesi bir yapısı olduğuna yemin edecek gibi oldu. Öte yandan... Yani, adam zaten zihinsel özürlüydü. Neden olmasındı ki?

Sonra ani bir şokla bağırdı. "Hey, şimdi fark ettim! Bu adamın yüzünde kıllar var!" Arbin'e döndü. "Sakalı hep var mıydı?"

"Sakal mı?"

"Yüzündeki kıllardan söz ediyorum! Buraya gelin! Görmüyor musunuz?"

"Evet efendim." Arbin kafasını hızla çalıştırdı. Bu sabah adamın sakallarını fark etmiş fakat daha sonra aklından tamamen çıkmıştı. "O böyle doğmuş," dedi, ardından daha zayıf bir sesle ekledi. "Sanırım."

"Keselim onları o zaman. Akrabanızın etrafta vahşi bir hayvan gibi dolaşmasını istemezsiniz, değil mi?"

"Hayır efendim."

Teknisyenin dikkatle bir çift eldiven giyip adamın yüzüne tüy dökücü bir merhem sürmesiyle sakallardan sorunsuzca kurtuldular.

"Göğsünde de kıllar var Dr. Shekt," dedi teknisyen.

"Yüce Galaksi," dedi Shekt, "dur bir bakayım. Of, adam âdeta bir halı! Eh, bırak kalsın. Gömleğinin altındayken gözükmezler, ayrıca elektrotları bir an önce takmak istiyorum. Kabloları şuraya, şuraya ve şuraya getir." Yaşlı adamın kafasına minik delikler açıldı ve buralara incecik platin teller takıldı. "Buraya ve buraya da."

Bir düzine bağlantı adamın tenini delip fissürlere, beyinde

hücreden hücreye sıçrayan mikroakımların hafif yankılarının hissedilebildiği sıkışık alana ulaştı.

Bağlantılar kurulup koptukça ileri geri oynayan hassas ampermetreyi dikkatle gözlemlediler. İğne uçlu, minik kayıt cihazları milimetrik kâğıdın üstüne örümcek ağını andıran, bir yükselip bir alçalan düzensiz çizgiler çizdi.

Ardından kâğıdı çıkarıp ışıklı bir buzlu camın üstüne yerleştirdiler. Sonra da iyice üstüne eğilip aralarında fısıldaştılar.

Arbin'in kulağına bölük pörçük kelimeler takıldı. "... fevkalâde muntazam... beşinci çizginin yüksekliğine baksana... sanırım bunun analiz edilmesi gerek... gözle görülecek kadar açık..."

Sonra, Arbin'e çok uzun gibi gelen bir sürenin ardından Sinapsmatik'i bin bir zahmetle ayarlamaya koyuldular. Düğmeler çevrildi, verniye ayarları kontrol edildi, ardından mengeneler kapatıldı ve elde edilen değerler kaydedildi. Çeşitli elektrometreler defalarca kontrol edildi ve gerekli görüldüğü takdirde yeni ayarlamalar yapıldı.

"Birazdan hepsi bitecek," dedi Shekt, Arbin'e gülümseyerek.

Koca makine ağır ağır hareket eden, aç bir canavar misali uyuyan adamın üstüne doğru ilerlerdi. Schwartz'ın ellerine ve ayaklarına doğru dört uzun kablo sarkıtıldı; sert kauçuğa benzer, siyah renkli, mat bir tampon başının ve ensesinin arkasına dikkatle yerleştirildi; sonra da adamın omuzlarının üstünden geçen kelepçelerle sıkıca yerine oturtuldu. Son olarak karşılıklı elektrotlar iki dev çene kemiği gibi birbirinden ayrıldı ve her biri bir şakağa gelecek şekilde aşağıya, solgun ve tıknaz kafaya doğru alçaldı.

Shekt gözlerini dikkatle kronometreye dikti; bir eli tuşun üstündeydi. Başparmağı hareket etti ama görünüşte hiçbir şey olmadı. Yüzü korkuyla çarpılan Arbin bile bir şey göremedi. Saatler gibi gelen ama aslında üç dakikadan daha kısa olan bir sürenin ardından Shekt'in başparmağı tekrar hareket etti.

Doktorun asistanı aceleyle hâlâ uyuyan Schwartz'ın üstüne eğildi, sonra da muzaffer bir edayla doğruldu. "Yaşıyor."

Aradan birkaç saat daha geçti, bu esnada neredeyse büyük bir coşkuya denk fısıldaşmalar eşliğinde bir sürü kayıt alındı. Schwartz'a bir iğne yapıp uyanmasını sağladıklarında vakit bir hayli geç olmuştu.

Solgun ama mutlu görünen Shekt bir adım geri çekildi, elinin tersiyle alnında biriken terleri sildi. "*Her şey* yolunda." Ardından kararlı bir tavırla Arbin'e döndü. "Kendisi birkaç gün boyunca bizimle kalmak zorunda bayım."

Arbin'in gözlerindeki korku dolu ifade iyice arttı. "Ama– ama–"

"Hayır, hayır, bana güvenmek zorundasınız," diye ekledi Doktor, aceleyle. "Güvende olacak; bunun için hayatımı ortaya koyacağım. Hatta koydum bile. Onu bizimle bırakın; bizden başka hiç kimse akrabanızı görmeyecek. Onu yanınızda götürürseniz hayatını kaybedebilir. Bunun size ne faydası olur...? Öte yandan öldüğü takdirde bunu Kadimlere açıklamak zorunda kalırsınız."

Arbin'i ikna eden sonuncusu oldu. Adam yutkunarak, "Ama bakın, onu ne zaman gelip almam gerektiğini nereden bileceğim? Size adımı vermeyeceğim!" dedi.

Ancak bu bile boyun eğdiğini gösteriyordu. "İsminizi öğrenmek istemiyorum zaten," dedi Shekt. "Bundan bir hafta sonra, gece onda geri gelin. Sizi iki tekerinizi park ettiğimiz garajın kapısında bekleyeceğim. Bana inanmak zorundasınız bayım; korkmanızı gerektirecek hiçbir şey yok."

Arbin, Chica'yı bir ok gibi terk ettiği sırada artık akşam olmuştu. Yabancı kapısını çalalı yirmi dört saat geçmiş ve o zamandan beri Geleneklere karşı işlediği suçlar iki katına çıkmıştı. Acaba bir daha güvende olabilecek miydi?

İki tekerlekli aracı boş yolda hızla ilerlerken durmadan

başını çevirip arkasına bakmadan edemiyordu. Onu izleyen biri var mıydı? Evine kadar takip edilecek miydi? Yoksa yüzünü çoktan kayıt altına almışlar mıydı? Biraderlik, Dünya'daki herkesin doğum ve ölüm istatistiklerinin Altmış için tutulduğu Washenn'deki dosyalarla onun eşkalini mi karşılaştırıyordu?

Her Dünyalı er ya da geç Altmış'la yüzleşmek zorundaydı. Arbin'in o yaşa gelmesine daha çeyrek asır vardı; yine de Grew yüzünden her gün bu kuralla yaşamıştı. Şimdi bir de şu yabancı çıkmıştı.

Ya Chica'ya bir daha hiç geri dönmezse?

Hayır! O ve Loa üç kişilik çalışmaya daha fazla devam edemezlerdi ve başarısız oldukları takdirde ilk suçları, yani Grew'ü sakladıkları gerçeği ortaya çıkardı. Gelenekleri çiğnemeye bir kez başladınız mı onları örtbas etmek *zorundaydınız*.

Arbin tüm risklere rağmen şehre geri döneceğini biliyordu.

Shekt istirahata çekilmeye karar verdiğinde vakit gece yarısını geçmiş, o zaman bile bunu sadece Pola kendisi için endişelenip ısrar ettiği için yapmıştı. Buna rağmen uyuyamamıştı. Yastığı sinsi bir boğma tertibatı, çarşafıyla yorganıysa çıldırtıcı bir karmaşaydı âdeta. Kalkıp penceresinin önündeki koltuğa oturdu. Şehir artık karanlıktı ama ufukta, gölün karşı kıyısında birkaç bölge hariç yeryüzünün her yerini kaplayan o ölümcül mavi parıltıyı görebiliyordu.

Yoğun geçen günün aktiviteleri zihninde çılgınca dans etti. Korku içindeki çiftçiyi gitmeye ikna ettikten sonraki ilk işi Hükümet Binası'nı aramaktı. Ennius bunu bekliyor olmalıydı çünkü aramayı o cevaplamıştı. Kurşun dolgulu, ağır kıyafetleri hâlâ üzerindeydi.

"Ah, Shekt, iyi akşamlar. Deneyin bitti mi?"

"Evet ama neredeyse gönüllüm de bitiyordu. Zavallı adam."

Ennius kendisini hasta hissediyormuş gibi görünmüştü.

"Kalmamakla iyi etmişim. Bana göre siz biliminsanlarının katillerden pek bir farkı yok."

"Adam daha ölmedi Naip. Hatta belki de onu kurtarabiliriz ama–" Shekt omuzlarını silkmişti.

"Yerinde olsam bundan sonra yalnızca farelerle çalışmaya devam ederdim Shekt... Ama kendinde görünmüyorsun dostum. Oysa benim aksime senin böyle şeylere alışman lazım."

"Yaşlanıyorum lordum," demişti Shekt sadece.

"Dünya için tehlikeli bir uğraş," diye karşılık vermişti adam da, soğukça. "Git biraz uyu Shekt."

Ve şimdi Doktor orada oturuyor, ölmekte olan bir gezegenin karanlık şehrine bakıyordu.

Sinapsmatik son iki yıldır test aşamasındaydı ve Shekt tüm bu süre zarfında Kadimler Cemiyeti'nin, ya da kendilerine verdikleri isimle Biraderlik'in köleliğini ve destekçiliğini yapmıştı.

Sirius Nörofizyoloji Dergisi'nde yayınlatabileceği, kendisine o çok istediği galaksi çapındaki şan ve şöhreti kazandırabilecek yedi-sekiz makalesi vardı. Ama hepsi çalışma masasının üstünde küf tutmakla meşguldü. Onların yerine *Fiziksel Araştırmalar* dergisindeki şu muğlak ve kasten yanıltıcı makalesi yayınlanmıştı. Biraderlik'in yöntemi buydu. Yalan söylemektense yarım yamalak gerçekler sunmayı tercih ediyorlardı.

Buna rağmen Ennius gelip ona sorular sormuştu. İyi ama neden?

Tüm bu olanlar daha önce edindiği bilgilerle örtüşüyor muydu? İmparatorluk da kendisiyle aynı şeyden mi şüpheleniyordu?

Dünya gezegeni son iki yüzyıl içerisinde üç kez isyan etmişti. Üç kez kadim bir yüceliği temsil ettiği iddia edilen bir sancak altında İmparatorluk garnizonuna karşı gelmişlerdi. Ve üç kez başarısızlığa uğramışlardı elbette... Eğer İmparatorluk özünde aydınlanmamış bir kesim, Galaktik Konseyler ise genel anlamda sıradan devlet adamlarından farksız olsaydı Dün-

ya şu anda yaşanılır gezegenler listesinden kanlı bir biçimde silinmiş olurdu.

Ama artık işler daha farklı olabilirdi... Yoksa olamaz mıydı? Ölmekte olan, deli bir adamın yarısından fazlası anlaşılmayan sözlerine daha ne kadar güvenebilirdi?

Ne fark ederdi ki? Her hâlükârda bir şey yapmaya cesaret edemiyordu. Elinden gelen tek şey beklemekti. Yaşlanıyordu ve Ennius'un da dediği gibi bu, Dünya için tehlikeli bir uğraştı. Altmış'a ulaşmasına az kalmıştı ve birkaç istisna haricinde şimdiye dek bu uygulamanın pençesinden kurtulabilen olmamıştı.

Lâkin adına Dünya denen bu sefil, kızgın çamur topağında bile olsa yaşamak istiyordu.

Tekrar yatağına döndü, uykuya dalmadan hemen önce Ennius'la yaptığı görüşmenin Kadimler tarafından dinlenip dinlenmediğini merak etti dalgınlıkla. Çünkü o sırada Kadimlerin farklı bilgi kaynaklarının olduğunu henüz bilmiyordu.

Shekt'in genç asistanı kesin kararını verene kadar gün ağarmıştı.

Doktor'a hayranlık duyuyor fakat izinsiz bir gönüllünün üstünde gizlice deney yapmanın Biraderlik'in direkt emirlerine karşı olduğunu da biliyordu. Üstelik o emir bir Gelenek statüsünde verilmişti, bu da itaatsizliği idamlık bir suç hâline getiriyordu.

İyice düşünüp taşındı. Sonuçta, üzerinde deney yaptıkları şu adam kimdi ki? Gönüllü kampanyası dikkatle yürütülmüştü; olası İmparatorluk casuslarının Sinapsmatik'ten şüphelenmesini engelleyecek kadar bilgi verecek, gerçek gönüllüleriyse cesaretlendirmeyecek şekilde tasarlanmıştı. Sonrasında Kadimler Cemiyeti deneye kendi adamlarını göndermiş ve bu yeterli olmuştu.

Bu adamı kim yollamıştı o zaman? Kadimler Cemiyeti'nin

gizlice gönderdiği biri miydi acaba? Shekt'in güvenilirliğini test ediyor olabilirler miydi?

Yoksa Shekt bir hain miydi? O günün erken saatlerinde birisiyle odasında özel bir görüşme yapmıştı. Tıpkı radyasyon zehirlenmesinden korkan Dışarılıklılar gibi kabarık giysiler giyen bir adamla...

Her hâlükârda Shekt felaketini hazırlamış olabilirdi. Neden asistan da onunla birlikte başını yaksındı ki? O, önünde neredeyse kırk yılı olan, genç bir adamdı. Neden Altmış'la şimdiden yüzleşsindi?

Ayrıca bu terfi etmesini de sağlayabilirdi... Hem Shekt o kadar yaşlıydı ki muhtemelen gelecek Nüfus Sayımı'nda onu zaten götüreceklerdi. Yani bunun adama çok az zararı dokunurdu, hatta neredeyse hiç.

Teknisyen kararını verdi. Eli iletişim cihazına uzandı ve kendisini doğrudan Dünya Yüce Bakanı'na, yani İmparator ve Naip'ten sonra gezegende yaşayan herkesin kellesini alabilecek tek adamın özel odasına bağlayan numarayı tuşladı.

Schwartz'ın kafasının içindeki puslu şekiller o pembe acıyı aşıp netleşinceye dek yeniden akşam olmuştu. Göl kıyısındaki alçak, sıkış tıkış yapılara doğru yaptıkları yolculuğu, arabanın arka tarafında çömelip uzun bir süre beklediğini hatırlıyordu.

Peki ya... sonra? Sonra ne olmuştu? Zihni miskin düşüncelerden ansızın sıyrıldı... Evet, onu almaya gelmişlerdi. Bir oda vardı, içi aletlerle ve tuşlarla doluydu, bir de iki hap... İşte buydu. Schwartz'a ilaç vermişler, o da onları neşeyle yutmuştu. Kaybedecek neyi vardı ki? Zehirlenip ölmek onun için bir lütuf olurdu.

Sonra... sonrası yoktu.

Bir dakika! Arada sırada, çok kısa bir anlığına bilinci yerine gelmişti... Üstüne eğilen insanlar... Göğsünde dolaşan bir

stetoskobun soğuk hareketlerini anımsadı ansızın... Bir de ona yemek yediren bir kız vardı.

Birdenbire onu bir ameliyat masasına yatırdıklarını hatırladı ve panikle yorganını bir kenara fırlatıp oturmaya çalıştı.

Genç bir kız hızla tepesinde bitip ellerini omuzlarına koydu ve onu tekrar yatmaya zorladı. Yatıştırıcı bir sesle konuşuyor ama Schwartz ne dediğini anlamıyordu. Kızın ince kollarına karşı koymaya çalıştı ancak çabası nafileydi. Hiç gücü yoktu.

Ellerini yüzünün önüne kadar kaldırıp onlara dikkatle baktı. Normal görünüyorlardı. Bacaklarını hareket ettirdiğinde çarşafa sürtündüklerini hissetti. Kesilmiş olamazlardı.

Kıza dönerek, "Beni anlayabiliyor musun? Nerede olduğumu biliyor musun?" diye sordu, çok fazla umuda kapılmadan. Kendi sesini bile güçlükle tanıyabildi.

Kız ona gülümsedi ve akıcı bir sesle, hızlı hızlı anlamsız şeyler söylemeye başladı. Schwartz inledi. Derken içeriye yaşlı bir adam, ona hapları veren kişi girdi. Adamla kız bir müddet kendi aralarında konuştular, ardından kız Schwartz'a döndü ve dudaklarını işaret edip onu bir şeye davet etti.

"Ne?" dedi adam.

Kız hevesle kafa salladı ve o tatlı yüzü memnuniyetle parıldadı. Schwartz onun ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemedi.

"Konuşmamı mı istiyorsun?" diye sordu Schwartz.

Öteki adam yatağın kenarına oturup ona ağzını açmasını işaret etti ve, "A-a-a," dedi.

Schwartz kendisine söylenileni yaparak, "A-a-a," diye tekrar ederken diğer adam da parmaklarını onun adem elmasına koyup o kısma masaj yaptı.

"Sorun nedir?" diye sordu Schwartz hırçınlıkla, gırtlağındaki baskı kalktığında. "Konuşabilmeme mi şaşırdınız? Beni ne sanıyorsunuz siz?"

Aradan günler geçti, Schwartz bu süre zarfında birkaç şey öğrendi. Adamın adı Dr. Shekt'ti. O bez bebeğin üstünden geçtiği günden beri adını öğrendiği ilk insandı. Genç kadın ise adamın kızı Pola'ydı. Schwartz artık tıraş olmasına gerek kalmadığını fark etti. Yüzündeki kıllar uzamıyordu. Bu onu korkuttu. Bugüne dek hiç sakalı çıkmamış mıydı yoksa?

Gücünü çabucak toparladı. Artık elbise giymesine ve odada dolaşmasına izin veriyor, kendisine lapadan başka yiyecekler veriyorlardı.

Rahatsızlığı bir hafıza kaybı mıydı o hâlde? Onu tedavi mi ediyorlardı? Normal ve doğal olan dünya burasıyken kendisinin hatırladığı dünya yalnızca hafızasını yitirmiş bir beynin ürünü müydü?

Bu esnada odasından çıkmasına hiç izin verilmiyor, koridora bile adım atamıyordu. Yoksa bir mahkûm muydu? Bir suç mu işlemişti acaba?

Hiçbir insan kendi yalnız zihninin engin, çapraşık koridorlarında kaybolan, kimseye ulaşamayan ve kimsenin kurtaramayacağı biri kadar kaybolamaz. Hiç kimsenin hatırlamadığı bir insan kadar çaresiz olan kimse de yoktur.

Pola ona bazı kelimeleri öğreterek kendini eğlendirdi. Schwartz sözcükleri çabucak ezberleyip kolaylıkla hatırlamasına hiç şaşırmadı. Geçmişte bazı hafıza teknikleri kullandığını anımsıyordu; en azından bu hatırası doğru görünüyordu. İki gün içinde basit cümleleri anlar hâle geldi. Üçüncü gün konuşarak anlaşmaya başladı.

Ama üçüncü günde yaşanan gelişmelerden sonra hayrete kapılmaya başladı. Shekt ona sayıları öğretmiş ve bazı problemler sormuştu. Schwartz da bunları cevaplamayı başarmıştı. Doktor bu esnada zaman tutuyor, kalemiyle hızlı notlar alıyordu. Derken Shekt ona "logaritma" kavramını açıkladı ve ikinin logaritmasını almasını istedi.

Schwartz kelimelerini dikkatle seçti. Kelime haznesi hâlâ

çok dardı, söylediklerini el hareketleriyle destekliyordu. "Ben... yok... söylemek. Cevap... sayı... değil."

Shekt başıyla heyecanla onayladı. "Sayı değil. Ne o, ne bu; kısmen bu, kısmen de şu."

Schwartz Doktor'un onu onayladığını ve cevabın bir sayı değil, kesir olduğunu gayet açık bir şekilde anladı. Ardından şöyle dedi: "Sıfır nokta üç sıfır bir sıfır üç... ve bir sürü... sayı... daha."

"Yeterli!"

İşte o anda Schwartz hayrete kapıldı. Bunun cevabını nasıl bilebilmişti? Logaritmalar hakkında daha önce hiçbir şey duymadığına emindi fakat soru sorulur sorulmaz cevap aklında belirivermişti. Nasıl hesapladığını bile bilmiyordu. Sanki zihni ayrı bir varlıktı da onun ağzını kullanıyordu.

Yoksa eskiden, hafıza kaybına uğramadan önce bir matematikçi miydi?

Günler giderek daha zor geçmeye başladı. Dışarı çıkıp zorla da olsa bir cevap bulması gerektiğini hissediyordu. Bu odada, tıbbi bir kobaydan başka bir şey olmadığı bu yerde (aniden aklına gelen bir düşünceydi bu) hapisken bunu öğrenmesi imkânsızdı.

Aradığı fırsatı altıncı gün yakaladı. Ona çok fazla güvenmeye başlamışlardı ve Shekt bir keresinde odadan çıkarken kapıyı kilitlemeyi ihmal etti. Normalde düzgün kapatıldığında duvarla birleştiği kısımdaki aralığı bile ortadan kaybolan kapı bu sefer birkaç santim aralıktı.

Schwartz Doktor'un hemen geri gelmeyeceğinden emin olmak için biraz bekledi, ardından bir elini yavaşça daha önce diğerlerinin yaptığını defalarca gördüğü gibi parıldayan, küçük ışığın üstüne koydu. Kapı sessiz ve sorunsuzca yan kayarak açıldı... Koridor boştu.

Böylece Schwartz "kaçtı."

Kadimler Cemiyeti casuslarının orada geçirdiği altı gün boyunca hastaneyi, odasını ve kendisini gözetlediğini nereden bilebilirdi ki?

6

GECE KURUNTULARI

Geceleyin Naiplik Konağı periler ülkesini andıran o havasından pek de bir şey kaybetmiyordu. Akşam bitkileri (Dünya dışından getirilmişlerdi) dolgun, beyaz çiçeklerini öbek öbek açıyor, zarif kokularını konağın duvarlarına dek etrafa yayıyorlardı. Konağın paslanmaz alüminyum alaşımı yapısına zekice sarılmış yapay silikat demetleri ayın polarize ışığının altında hafifçe ışıldıyor, etraflarındaki metalik parıltıların arasında mor renkli bir ışık saçıyordu.

Ennius yıldızlara baktı. İmparatorluk'u teşkil ettiklerinden gözüne çok güzel görünüyorlardı.

Dünya'nın ortalama bir gökyüzü vardı. Merkezi Gezegenler'in katlanılamaz derecede görkemli göklerine sahip değildi; oradaki yıldızlar dip dibe durarak kör edici bir rekabete girişir, gecenin karanlığı meydana gelen ışık patlaması karşısında neredeyse gözden kaybolurdu. Dış Sınırlar'daki göklerin ıssız ihtişamına, arada bir öksüz bir yıldızın loş parıltısıyla bölünen uçsuz bucaksız karanlığa da benzemiyordu. Orada da galaksinin lens biçimli beyazlığı göğü doldurur, tekil yıldızlar elmas tozunun arasında kaybolurdu.

Dünya'dayken aynı anda iki bin yıldızı görebiliyordunuz. Ennius o sırada etrafı İmparatorluk'taki en kalabalık on gezegenle çevrili olan Sirius'u seçebiliyordu. Arcturus şuradaydı işte, doğduğu sektörün başkenti... İmparatorluk'un başkenti olan Trantor gezegeninin güneşiyse Samanyolu'nun içinde bir yerlerde kaybolmuştu. Teleskopla baktığınızda bile genel parıltının bir parçası olarak görülüyordu sadece.

Omzunda hafif bir el hissetti ve uzanıp onu tuttu. "Sen misin Flora?" diye fısıldadı.

"Başkası olmasa iyi olur," diye geldi eşinin muzip sesi. "Chica'dan döndüğünden beri uyumadığının farkında mısın? Ya da şafağın neredeyse sökmek üzere olduğunun...? Kahvaltını buraya yollatmamı ister misin?"

"Neden olmasın?" Eşine bakıp içtenlikle gülümsedi ve karanlıkta kadının kahverengi buklelerine uzanıp onları hafifçe çekiştirdi. "Benimle birlikte uyanık kalıp galaksinin en güzel gözlerine gölge düşürmen şart mıydı?"

"Ağdalı sözlerinle onları karartan sensin," diye kibarca cevapladı Flora, saçını kurtararak. "Seni daha önce de böyle görmüştüm ve gözümü azıcık bile boyayamadın. Bu gece seni rahatsız eden nedir hayatım?"

"Ne olacak, her zaman rahatsız eden şey neyse o. Galaksideki bütün naiplik topluluklarını zarafetinle süsleyebilecek kadar güzelken seni buraya boşu boşuna hapsetmeme kızıyorum."

"Onun dışında! Hadi Ennius, benimle oynama."

Naip gölgeler içerisinde başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Sanırım kafa karıştırıcı bir sürü küçük şey bir araya toplanıp sonunda beni hasta etti. Shekt ile Sinapsmatik meselesi bir yandan. Şu arkeolog, Arvardan ve teorileri öbür yandan. Ve daha bir sürü şey. Ah, ne önemi var ki Flora... Buradayken kendimi hiçbir zaman iyi hissetmedim zaten."

"Sabahın bu kör saatinin maneviyatını sınamak için pek de uygun bir zaman olmadığı kesin."

Ama Ennius sıkılı dişlerinin arasından konuşmaya devam etti. "Şu Dünyalılar! Neden bu bir avuç insan İmparatorluk'a böylesine büyük bir yük olmak zorunda ki? Naiplik görevine ilk atandığımda benden önceki Naip'in, ihtiyar Faroul'un beni bu konumun zorluklarına karşı uyardığını hatırlıyor musun Flora? Haklıydı. Hatta uyarıları hafif bile kaldı. Yine de o zaman ona gülmüş, içimden ihtiyarlığının verdiği aciziyetin kurbanı olduğunu düşünmüştüm. Genç, aktif, cüretkârdım. Daha iyisini yapabilirdim..." Duraksadı, neden bahsettiğini düşündü, ardından alakasız gibi görünen bir noktadan devam etti. "Ancak birbirinden bağımsız pek çok kanıt parçası, Dünyalıların bir kez daha isyan hayalleriyle yanlış yönlendirildiğini gösteriyor."

Karısına baktı. "Kadimler Cemiyeti'nin öğretilerinden birinin Dünya'yı insanlığın tek kadim yurdu, ırkımızın seçilmiş merkezi, insanoğlunun gerçek simgesi olarak görmek olduğunu biliyor muydun?"

"İki gece önce Arvardan da bize aynı şeyi söylemişti, değil mi?" Böyle zamanlarda adamın içini dökmesine izin vermek en iyisiydi.

"Evet, öyle demişti," diye yanıt verdi Ennius, kasvetle. "Ama o sadece geçmişten söz ediyordu. Kadimler Cemiyeti ise geleceği de bunun içine katıyor. Dünya'nın bir kez daha insanoğlunun merkezi olacağını söylüyorlar. Hatta şu İkinci Dünya Krallığı efsanesinin gerçekleşmek üzere olduğunu iddia ediyorlar; İmparatorluk'un genel bir felaket sonucu yıkılacağını, Dünya'nın bu olaydan muzaffer bir şekilde çıkarak," –bu noktada sesi titredi– "geri kalmış, barbar ve toprağı bozuk bir gezegen olarak eski görkemine kavuşacağını söylüyorlar. Daha önce üç kez buna benzer saçmalıklarla isyana kalkıştılar ve başlarına açtıkları yıkım bu aptal inançlarını azıcık bile sarsmaya yetmedi."

"Dünyalılar zavallı yaratıklardan başka bir şey değiller,"

dedi Flora. "İnançları haricinde başka neleri var ki? Geri kalan her şey ellerinden alındı; ne doğru dürüst bir gezegenleri var ne de düzgün bir yaşantıları. Galaksinin geri kalanı tarafından denkleri olarak görülme itibarından bile yoksunlar. Bu yüzden hayallerine sığınıyorlar. Bunun için onları suçlayabilir misin?"

"Evet, suçlarım!" diye bağırdı Ennius, enerjik bir şekilde. "Hayallerini bir kenara bırakıp asimilasyon için mücadele etmeliler. Farklı olduklarını inkâr etmiyorlar. 'İyi' bir şeyin yerine 'daha kötü' olanı getirmek istiyorlar. Galaksinin geri kalanının bunu yapmalarına müsaade etmesini bekleyemezsin. Hizipçiliklerini, çağ dışı kalmış ve saldırgan 'Geleneklerini' terk etmeliler. *Erkek* gibi davransınlar ki bir erkek gibi muamele görsünler. Ama yalnızca bir Dünyalı olmaya devam ederlerse ancak öyle muamele görürler.

"Neyse, boş ver bunları. Şu Sinapsmatik'e ne demeli peki? İşte sana beni uyutmayan küçük şeylerden biri." Ennius doğu ufkunun perdahlı karanlığında beliren soluk ışığa bakarak kaşlarını çattı.

"Sinapsmatik mi? Dr. Arvardan'ın akşam yemeğinde söz ettiği şu cihaz değil mi bu? Yoksa Chica'ya onu görmeye mi gittin?"

Adam başıyla onayladı.

"Peki ne öğrendin?"

"Ne olacak, hiçbir şey," dedi Ennius. "Shekt'i tanırım. Hem de çok yakından. İçinin ne zaman rahat ne zaman sıkıntılı olduğunu anlarım. Sana şu kadarını söyleyeyim Flora, adam benimle konuştuğu süre boyunca endişeden neredeyse ölüyordu. Gitmek için ayağa kalktığımda da hissettiği rahatlamadan ötürü terden sırılsıklam oldu. Bu benim için fazlasıyla nahoş bir gizem Flora."

"Peki makine çalışıyor mu?"

"Neyim ben, nörofizikçi mi? Shekt çalışmadığını söylüyor. Birkaç saat evvel beni arayıp bir gönüllünün neredeyse öldü-

günü söyledi. Ama ona inanmıyorum. Çok heyecanlıydı! Hatta muzaffer görünüyordu! Bence gönüllü hayatta kaldı, deney de başarıyla sonuçlandı. Aksi takdirde mutlu bir adamın nasıl göründüğünü bilmiyorum demektir... O zaman bana neden yalan söyledi dersin? Sinapsmatik yürürlüğe konulmuş olabilir mi? Onu dahi bir ırk yaratmak için kullanıyor olabilirler mi?"

"İyi ama bunu neden bir sır olarak saklasınlar ki?"

"Ah! Neden olacak? Sence de bariz değil mi? Dünyalıların şimdiye kadarki isyan girişimleri niçin başarısız oldu? Çünkü çok büyük imkânsızlıklara karşı savaşıyorlardı, değil mi? Ortalama bir Dünyalının zekâ seviyesini arttır. İki katına çıkar. Hatta üç. O zaman imkânsızlıklara karşı savaşan kim olur dersin?"

"Ah, Ennius."

"İnsanlara saldıran maymunlar konumuna düşen biz oluruz. O zaman şans kimden yana olur?"

"Gölgenden bile korkar hâle geldin, Ennius. Böyle bir şeyi saklamalarının imkânı yok. İstediğin an Dış Vilayetler Bürosu'ndan birkaç psikolog getirtip rasgele birkaç Dünyalının üstünde test yaptırabilirsin. IQ seviyelerindeki anormal bir artışın anında tespit edileceğine hiç şüphe yok."

"Evet. Sanırım öyle... Ama belki de edilemez. Hiçbir şeyden emin değilim Flora. Dünya'nın yeni bir isyanın eşiğinde olduğu dışında... Tıpkı 750 Ayaklanması'nda olduğu gibi. Ama muhtemelen bu seferki daha kötü olacak."

"Peki buna hazırlıklı mıyız? Demek istediğim, eğer bu kadar eminsen–"

"Hazırlıklı mı?" Ennius sert bir kahkaha attı. "Ben hazırım. Garnizon da hazır kıta hâlinde ve tam tedarikli durumda. Elimizdeki imkânlarla yapılabilecek her şeyi yaptım. Ama bir isyan çıkmasını istemiyorum Flora. Naipliğimin tarihe bir İsyan Naibi olarak geçmesini istemiyorum. İsmimin ölüm ve katli-

amla ilişkilendirilmesini istemiyorum. Bana bir sürü madalya verirler fakat yüzyıl sonra tarih kitaplarında eli kanlı bir zorba olarak anılırım. Altıncı yüzyılda yaşayan Santanni Valisi'ni bir düşün. Milyonlarca kişinin ölümüne sebep oldu ama başka ne yapabilirdi ki? O zaman onu onurlandırmışlardı, şimdilerdeyse hakkında tek bir güzel söz eden yok. Onun gibi olmaktansa bir isyana engel olup yirmi milyon aptalın hayatını kurtaran bir adam olarak hatırlanmayı tercih ederim." Sesi epey ümitsiz çıkıyordu.

"Yapamayacağına emin misin Ennius? Şimdi bile mi?" Flora onun yanına oturdu ve parmaklarının ucuyla adamın çenesini okşadı.

Ennius eşinin elini tutup sıkı kavradı. "Nasıl başarabilirim ki? Her şey aleyhime işliyor. Büro bile Arvardan denen şu adamı buraya göndererek Dünyalı fanatiklerin yanında yer alıyor."

"Ama hayatım, o arkeoloğun bu denli kötü bir şey yapacağını sanmıyorum. Kabul ediyorum, kaprisli birine benziyor ama ne gibi bir zarara neden olabilir ki?"

"Çok açık değil mi? Dünya'nın insanlığın *asıl yurdu* olduğunu kanıtlamasına müsaade edilmesini istiyor. Bilimsel otoritelerin devrimcileri desteklemesini arzuluyor."

"O zaman durdur onu."

"Yapamam. İşte, açık açık söyledim. Teoride naiplerin her şeyi yapabileceği söylenir ama bu doğru değil. Arvardan, Dış Vilayetler Bürosu'nun yazılı iznine sahip. İmparator tarafından bizzat onaylanmış bir izne. Bu da beni bütünüyle saf dışı bırakıyor. Merkez Konsey'e başvurmadan hiçbir şey yapamam, bu da aylar alır... Hem onlara ne gibi bir sebep sunabilirim ki? Öte yandan, Arvardan'ı güç kullanarak durdurmaya kalkıştığım takdirde bu sefer de ben başkaldırmış olurum. Merkez Konsey'in seksenlerdeki İç Savaş'tan beri çizgiyi aştığı düşünülen yetkilileri görevden almakta ne kadar hızlı davrandığını

sen de biliyorsun. Peki sonra ne olacak? Yerime durumdan bihaber olan biri getirilecek, Arvardan da dilediği gibi çalışmaya devam edecek.

"Üstelik *en kötüsü* bu değil Flora. Arvardan'ın Dünya'nın antikliğini kanıtlamaya çalıştığını biliyor musun? Sanırım tahmin etmişsindir."

Flora kibarca güldü. "Benimle dalga geçiyorsun Ennius. Nasıl tahmin edebilirim ki? Ben arkeolog değilim. Eski heykelleri veya kemikleri kazıp çıkaracak ve onları radyoaktivitelerine ya da onun gibi bir şeye göre tarihlendirecektir herhâlde."

"Keşke öyle olsa. Dün bana söylediğine göre Arvardan'ın yapamaya niyetlendiği şey Dünya'nın radyoaktif bölgelerine girmek. Orada insan medeniyetlerine dair kalıntılar bulmayı, gezegenin toprakları radyoaktifleşmeden önceki bir zamana ait olduklarını kanıtlamayı –çünkü radyasyonun varlığına insanların yol açtığı hususunda ısrar ediyor– ve tarihlendirmeyi buna göre yapmayı amaçlıyor."

"Ben de aşağı yukarı öyle dedim zaten."

"Radyoaktif bölgelere girmenin ne anlama geldiğini biliyor musun? Oralar Yasak Bölgeler. Bu, Dünyalıların en büyük Geleneklerinden biridir. Yasak Bölgeler'e kimse giremez ve tüm radyoaktif alanlar yasak bölgedir."

"Daha iyi ya. Demek ki Arvardan'ı Dünyalılar durduracak."

"Ah, tabii. Hem de bizzat Yüce Bakan tarafından! Peki Yüce Bakan'ı bunun hükümet destekli bir proje olmadığına, İmparatorluk'un kutsal şeylere karşı kasti olarak işlenen bu saygısızlığı hoş görmediğine nasıl ikna edeceğiz?

"Yüce Bakan bu konuda o kadar hassas davranamaz."

"Öyle mi dersin?" Ennius arkasına yaslanıp eşine baktı. Gecenin karanlığı hafiften arduaza çalmış, Flora hafiften görünür olmuştu. "Ne kadar da safsın. Kesinlikle davranabilir. Şeyi biliyor musun... elli yıl kadar önce yaşanan şu olayı? Dur sana anlatayım da kendin karar ver.

"Dünyalılar galaksinin asıl hükümdârı oldukları konusunda ısrarcı davrandıkları için İmparatorluk'un gezegenlerindeki hâkimiyetinin dışarıya yansımasına kesinlikle izin vermezler. Ama bir gün genç İkinci Stannell –kısmen deli olan ve iki yıllık saltanatının ardından suikasta kurban giden çocuk imparatordan bahsediyorum; onu hatırlıyorsundur!– Washenn'deki Meclis Salonu'na İmparatorluk nişanının asılmasını emretti. Söz konusu nişan İmparatorluk'un birliğini ve beraberliğini simgelemek için galaksideki tüm meclis salonlarında kullanıldığından bu emir kendi içerisinde mantıklıydı. Ama Dünya'da ne oldu dersin? Nişan göndere çekilir çekilmez şehirde isyan çıktı.

"Washennli kaçıklar nişanı parçalayıp garnizona karşı silahlandılar. İkinci Stannell, yaşayan her Dünyalının katledilmesi pahasına olsa bile emrinin yerine getirilmesini talep edecek kadar deliydi fakat işler oraya varmadan önce suikasta uğradı ve yerine geçen Edard emri iptal etti. Böylece barış yeniden sağlandı."

"Yani," dedi Flora, duyduklarına inanamayarak, "İmparatorluk nişanının yerine geri asılmadığını mı kastediyorsun?"

"Aynen onu kastediyorum. Yıldızlar aşkına, milyonlarca gezegen içinde Meclis Salonu'nda İmparatorluk nişanı bulunmayan tek yer Dünya. Şu anda üzerinde olduğumuz bu sefil gezegen. Bugün aynı şeyi tekrar yapmaya kalkışırsak bizi engellemek için son fertlerine kadar savaşırlar. Sen de kalkmış bana o kadar hassas olamayacaklarını söylüyorsun. Sana söylüyorum, bunların hepsi deli."

Şafak vakti yavaşça griye çalarken aralarında bir sessizlik oldu. Ta ki Flora zayıf ve tereddütlü bir sesle yeninden konuşana dek...

"Ennius?"

"Efendim."

"Bu isyan seni sadece saygınlığına zarar verebileceği için

endişelendirmiyor. Aklından geçenlerin yarısını okuyamasaydım bunca yıl seninle evli kalamazdım, bana kalırsa tüm İmparatorluk'u tehlikeye atabilecek başka bir şeyle karşılaşmayı bekliyorsun... Benden bir şey saklayamazsın Ennius. Dünyalıların *kazanacağından* korkuyorsun."

"Bundan bahsedemem Flora." Gözlerinde ıstırap dolu bir ifade belirdi. "Bu bir önsezi bile değil... Belki de bu gezegende dört yıl geçirmek en aklı başında kişi için bile çok fazladır. Ama... Dünyalılar neden bu kadar özgüvenli sence?"

"Öyle olduklarını nereden biliyorsun?"

"Ah, öyleler. Benim de *kendi* bilgi kaynaklarım var. Ne de olsa üç kez ezici bir mağlubiyete uğradılar. Artık boş hayallere kapılmamaları gerekir. Yine de her biri kendilerininkinden daha güçlü olan iki yüz milyon gezegene kafa tutuyorlar ve özgüvenlerini yitirmiyorlar. Kadere veya ona benzer doğaüstü bir güce olan inançları bu kadar güçlü olabilir mi gerçekten? Sadece kendileri için anlam ifade eden bir şeye... Belki... belki... belki..."

"Belki ne Ennius?"

"Belki de silahları vardır."

"İki yüz milyon gezegeni yenmelerine imkân tanıyacak silahları mı? Panik yapıyorsun. Hiçbir silah bunu başaramaz."

"Sana daha az önce Sinapsmatik'ten söz ettim."

"Ben de sana onun icabına nasıl bakacağını söyledim. Kullanabilecekleri başka bir silah düşünebiliyor musun?"

"Hayır," dedi gönülsüzce.

"Kesinlikle. Böyle bir silahın varolması mümkün değil. Şimdi sana ne yapacağını söyleyeceğim hayatım. Neden Yüce Bakan'ı arayıp onu tüm iyi niyetinle Arvardan'ın planları hakkında uyarmıyorsun? Gayriresmi olarak arkeoloğa izin vermemelerini tavsiye et. Böylece geleneklerini çiğneyen bu aptal girişimde İmparatorluk Hükümeti'nin parmağı olduğuna dair tüm şüpheleri ortadan kaldırırsın. Diğer yandan da etliye süt-

lüye karışmadan Arvardan'ı durdurursun. Bir de Büro'dan iki psikolog göndermelerini iste (ya da daha iyisi dört tane iste ki en az iki kişi göndereceklerinden emin olalım) ve onlara Sinapsmatik'le ilgili şu ihtimalleri kontrol ettir... Geri kalanlarla askerlerimiz ilgilenebilir, ileriki nesilleri de kendi başlarının çaresine bakmaya bırakırız.

"Şimdi, neden burada uyumuyorsun. Sandalyeyi geriye yatırabiliriz, sen de kürkümü battaniye olarak kullanabilirsin. Uyandığında kahvaltı tepsisini buraya yollatacağım. Güneş doğduğunda her şeye yeni bir gözle bakacaksın."

Böylece bütün geceyi ayakta geçiren Ennius güneş doğduktan beş dakika sonra uykuya daldı.

Böylece Yüce Bakan sekiz saat sonra Bel Arvardan ve planlarından ilk kez haberdar oldu.

7

DELİLERLE SOHBET

O sırada Arvardan'ın tek derdi tatil yapmaktı. *Yılancı* adlı geminin varmasına en az bir ay vardı, dolayısıyla arkeoloğun önünde dilediği kadar müsrif harcayabileceği bir ay bulunuyordu.

Böylece Everest'e varışının altıncı gününde konaktan ayrıldı ve Dünya Hava Taşımacılığı Şirketi'nin Everest ile başkent Washenn arasında seyahat eden en büyük stratosferik uçağına bindi.

Ennius tarafından kendisine tahsis edilen hızlı kruvazör yerine kasıtlı olarak normal bir ticari uçağa binmiş, böylece hem bir yabancı hem de arkeolog olarak Dünya gibi bir gezegende yaşayan insanların günlük hayatına dair duyduğu makul merakı gidermeyi amaçlamıştı.

Ama bunun başka bir sebebi daha vardı.

Arvardan, Sirius Sektörü'nden, yani Dünya-karşıtı önyargıların galaksinin geri kalanına nazaran en güçlü olduğu yerdendi. Buna rağmen kendisini her zaman bu önyargının üstünde görmüştü. Bir biliminsanı ve arkeolog olarak böyle duygulara kapılamazdı. Dünyalıları belirli karikatürize tipler olarak görmeye alışkındı elbette ve 'Dünyalı' sözcüğü şimdi bile çirkin bir şey gibi geliyordu. Ama sahiden de önyargılı değildi.

En azından öyle olmadığını düşünüyordu. Örneğin Dünyalılardan biri düzenleyeceği şu keşif gezisine katılmak veya onun için çalışmak isterse (gerekli eğitimi ve yeteneği olduğu takdirde) bunu kabul ederdi. Uygun bir pozisyon varsa tabii. Bir de keşif gezisinin diğer üyeleri bunu dert etmezse... Sorun da *buydu* zaten. Genellikle çalışma arkadaşları böyle şeylere itiraz ederdi. O zaman elinizden ne gelirdi ki?

Meseleye biraz daha kafa yordu. Bir Dünyalıyla aynı sofrada yemek yemeye, hatta gerektiği takdirde aynı ranzada uyumaya da itiraz yoktu. Söz konusu Dünyalının makul derecede temiz ve sağlıklı olması kaydıyla elbette... *Aslında başkalarına nasıl davranıyorsam ona da öyle davranırdım*, diye düşündü kendi kendine. Yine de bir Dünyalının en nihayetinde bir Dünyalı olduğu gerçeğini asla kafasından çıkaramayacağını inkâr etmesinin bir anlamı yoktu. Buna engel olamazdı. Bağnazlığın neredeyse görünmeyecek kadar eksiksiz, aksiyomların bir alışkanlık olarak kabul edilebilecek derecede bütün olduğu bir ortamda büyümenin getirdiği bir sonuçtu bu. Ancak oradan ayrılıp geriye baktığınızda görebiliyordunuz bunu.

İşte şimdi kendini sınamak için bir fırsat geçmişti eline. Dünyalılarla dolu bir uçaktaydı ve kendisini son derece normal hissediyordu. Neredeyse... Şey, birazcık sıkılgandı belki de.

Arvardan etrafındaki yolcuların birbirine benzeyen, normal görünüşlü yüzlerine baktı. Dünyalıların hesapta farklı olmaları gerekiyordu. Kalabalık bir yerde onlardan biriyle karşılaşsaydı onları sıradan insanlardan ayırt edebilir miydi peki? Sanmıyordu. Kadınlar da hiç fena görünmüyorlardı hani... Kaşlarını çattı. Hoşgörünün bile belirli sınırları olmalıydı. Bir Dünyalıyla evlenmek düşünülmesi bile hoş olmayan bir şeydi mesela.

Uçak Arvardan'ın gözünde kusurlu yapılmış, küçük bir taşıttı. Atom gücüyle çalışıyordu elbette ama bu prensip etkili bir biçimde uygulanmaktan çok uzaktı. Güç ünitesinin etrafı

iyi kapatılmamıştı mesela. Derken havada başıboş gezen gama ışınlarının ve yüksek nötron yoğunluğunun Dünyalılara o kadar da önemli görünmeyebileceğini düşündü.

O sırada dışarının manzarası çarptı gözüne. Stratosferin koyu kırmızı-mor renklerinin arasından bakıldığında Dünya olağanüstü görünüyordu. Altlarında kalan engin ve sisli alanlar (orada burada güneşin aydınlattığı bulut kümeleriyle gizlenmişlerdi) çöl turuncusuydu. Arkalarında yumuşak ve puslu bir gece çizgisi uzanıyor, uçmakta olan araçtan giderek uzaklaşıyor ve koyu gölgesinin arasından radyoaktif bölgelerin pırıltıları seçiliyordu.

Diğer yolcular kendi aralarında gülünce Arvardan'ın dikkati manzaradan ayrıldı. Görünüşe göre ilginin odağı tombul ve güleç bir yaşlı çiftti.

Arvardan yanında oturan yolcuyu dirseğiyle dürttü. "Neler oluyor?"

Komşusu gülüşüne ara vererek, "Kırk yıldır evlilermişler ve Büyük Tur'a çıkmışlar," dedi.

"Büyük Tur mu?"

"Bilirsin işte. Tüm Dünya'yı dolaşıyorlar."

Keyiften kızaran yaşlı adam çenebaz bir şekilde tecrübelerini ve izlenimlerini paylaşıyordu. Eşi arada sırada söze karışıyor, son derece önemsiz noktaları titizlikle düzeltiyordu; kocası da tüm bunları neşeyle karşılıyordu. Dinleyiciler ise her şeyi büyük bir dikkatle dinliyorlardı. Öyle ki o anda Arvardan'a galaksideki diğer tüm halklar kadar sıcakkanlı ve insani göründüler.

Derken yolculardan biri, "Peki Altmış ne zaman?" diye sordu.

"Bir ay içinde," diye geldi cevap, hızlı ve neşeli bir şekilde. "16 Kasım'da."

"İyi," dedi soruyu soran kişi, "umarım o gün hava güzel olur. Babam Altmış'a giderken berbat bir yağmur yağıyordu. Daha önce hiç öyle bir şey görmemiştim. Ben de onunla bir-

likte gidiyordum –bilirsiniz, öyle günlerde yanınızda birinin olmasını istersiniz– ve babam yolun her adımında yağmurdan şikâyet edip durdu. Üstü açık bir iki tekerimiz vardı, sırılsıklam olmuştuk. 'Baksana bana,' dedim ona, 'neden şikâyet ediyorsun ki? Onca yolu geri dönecek olan benim.'"

Yıldönümlerini kutlayan çift de dâhil olmak üzere bütün yolculardan gür bir kahkaha koptu. Arvardan ise aklına takılan belirgin ve rahatsız edici bir şüpheyle dehşete kapıldı.

Yan koltukta oturan adama dönerek, "Şu Altmış, bahsettikleri şu şey... sanırım ötanaziden söz ediyorlar. Yani altmış yaşına geldiğinizde ilaçla uyutulup öldürülüyorsunuz, öyle mi?" dedi.

Diğer adam kahkahasını yarıda kesip ona uzun ve kuşkucu bir bakış atınca Arvardan'ın sesi cümlesinin sonuna doğru iyice alçaldı.

"Eee, sen neden bahsettiklerini sanmıştın?" dedi adam sonunda.

Arvardan bir eliyle belli belirsiz bir hareket yapıp aptal aptal gülümsedi. Bu geleneği biliyordu elbette ama sadece akademik açıdan. Kitaplarda geçen bir şeydi. Bilimsel makalelerde tartışılan bir mesele. Ama şimdi bu kuralın yaşayan canlılara sahiden de uygulandığını, etrafındaki adamlarla kadınların gelenekler gereği sadece altmış yaşına kadar yaşayabileceğini görüyordu.

Yanındaki adam hâlâ dik dik ona bakıyordu. "Baksana birader, nerelisin sen? Sizin orada Altmış'ın ne olduğunu bilmiyorlar mı?"

"Biz ona 'Zaman' diyoruz," dedi Arvardan, süklüm püklüm. "Şu taraflarda oturuyorum." Başparmağıyla omzunun üstünden geriyi işaret etti ve diğer adam çeyrek dakika sonra o sert, sorgulayan bakışlarını ondan ayırdı.

Arvardan'ın dudakları kıvrıldı. Bunlar şüpheci insanlardı. En azından karikatürün bu açısı doğruydu.

Yaşlı adam tekrar konuşmaya başlamıştı. "O da benimle geliyor," dedi, kafasını güler yüzlü eşine doğru sallayarak. "Aslında üç ay daha vakti var ama beklemenin bir anlamı olmadığını ve birlikte gidebileceğimizi düşünüyor. Öyle değil mi tombulum?"

"Ah, evet," dedi kadın, pembe yanaklarla gülümseyerek. "Çocuklarımızın hepsi evlendi ve kendi evleri var. Ben sadece onlara yük olurum. Ayrıca bu yaşlı adam olmadan zamanın tadı çıkmaz, o yüzden birlikte gideceğiz."

Bunun üzerine bütün yolcular hep birlikte kendilerine kalan zamanı aritmetik olarak hesaplamaya giriştiler; ayların güne çevrildiği, evli çiftlerin arasında arada sırada tartışmalara neden olan bir süreçti bu.

Dar kıyafetler giyen ve yüzünde kararlı bir ifade olan ufak tefek bir adam, "Benim tam on iki yıl, üç ay ve dört günüm var," dedi hararetle. "On iki yıl, üç ay ve dört gün. Ne eksik ne de fazla."

"Ondan önce ölmezsen tabii," diye belirtti başka biri, mantıklı bir şekilde.

"Saçmalık," diye geldi karşılık hemen. "Daha önce ölmeye hiç niyetim yok. Bende vaktinden önce ölecek göz var mı? Tam on iki yıl, üç ay, dört gün yaşayacağım ve içinizde bunu inkâr edecek cürete sahip tek kişi bile yok." Sahiden de epey öfkeli görünüyordu.

Zayıf ve genç bir adam şık bir sigarayı dudaklarının arasından çekerek, "Kalan zamanlarını günü gününe hesaplayabilmeleri iyi bir şey. Süreleri dolduktan sonra bile yaşayan pek çok kişi var," dedi.

"Ah, kesinlikle," dedi bir başkası. Bunu kafa sallayarak onaylamalar ve yarım yamalak bir öfke havası takip etti.

"Doğum günlerinden sonraki Konsey gününe kadar yaşamak isteyenlere bir itirazım yok," diye devam etti genç adam. "Özellikle de bitirmeleri gereken önemli bir işleri varsa. Be-

nim asıl kızdığım bir sonraki Nüfus Sayımı'nı atlatmaya çalışan, sonraki kuşağın yiyeceklerini tüketen şu yılanlar ve parazitler..." Bu hususla ilgili şahsi bir memnuniyetsizliği varmış gibi görünüyordu.

Arvardan kibarca araya girdi. "İyi de herkesin yaşı kayıt altına alınmıyor mu? Doğum günleri geçtikten sonra çok uzun süre yaşayamazlar, değil mi?"

Bunu arkeoloğun aptalca idealizmine duyulan hafif bir öfkeyle karışık, genel bir sessizlik izledi. Sonunda yolculardan biri, "Altmış'tan sonra yaşamanın pek bir anlamı yok sanırım," dedi diplomatik bir tavırla, konuyu toparlamak istermişçesine.

"Özellikle de çiftçiysen," diye bağırdı bir başkası şevkle. "Yarım asır boyunca tarlalarda çalıştıktan sonra her şeyin sona ermesine sevinmemek için deli olman lazım. Peki ya yöneticiler ve iş adamları?"

Sonunda kırkıncı evlilik yıldönümleriyle bu konuşmaya vesile olan yaşlı adam, belki de Altmış'ın son kurbanlarından biri olduğu ve kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığı için cesaretini toplayıp kendi fikrini belirtti. "İşte o kimi tanıdığınıza göre değişir," dedi, sinsice göz kırparak. "Bir keresinde 810 Nüfus Sayımı'nda altmış yaşına giren ama 820 Nüfus Sayımı'nda yakalanana kadar yaşayan bir adam tanımıştım. Onu götürdüklerinde altmış dokuz yaşındaydı. Altmış dokuz! Düşünsenize!"

"Nasıl başardı bunu?"

"Biraz parası ve Kadimler Cemiyeti'ne üye olan bir erkek kardeşi vardı. Elinizin altında bu kombinasyon olduğu zaman yapamayacağınız hiçbir şey yoktur."

Yolcular bu beyanı onayladılar.

"Dinleyin," dedi sigara içen genç adam, sözlerini vurgulayarak. "Altmışını bir yıl geçen bir amcam vardı. Sadece bir yıl. Daha zamanının gelmediğini düşünen şu bencil heriflerden biriydi, bilirsiniz. Kendisinden başkasını düşünmezdi. Ama

altmışını geçtiğini bilmiyordum, yoksa onu rapor ederdim, inanın bana. Çünkü zamanınız geldiğinde gitmelisiniz. Sizden sonraki nesle bunu borçlusunuz. Her neyse, amcam sonunda yakalandı, bir de baktım ki Biraderlik beni ve kardeşimi arayıp onu neden rapor etmediğimizi soruyor. Onlara kahretsin dedim, bilmiyordum; ailemdeki hiç kimse bilmiyordu. Amcamı on yıldır görmediğimizi söyledim. Benim ihtiyar bana arka çıktı. Ama yine de beş yüz kredi ceza yedik. Torpiliniz olmadığında böyle oluyor işte."

Arvardan'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesi giderek büyüyordu. Bu insanlar ölümden kaçmaya çalışan akrabalarından ve arkadaşlarından nefret edecek, ölümü bu kadar kolay kabullenecek kadar deli miydi gerçekten? Acaba yanlışlıkla bir grup deliyi tımarhaneye götüren bir kargo uçağına falan mı binmişti? Ya da bir ötanazi merkezine... Yoksa Dünyalıların hepsi mi böyleydi?

Yan koltukta oturan adam yine ona bakıp kaş çatmaya başlamıştı. "Baksana birader," dedi Arvardan'ın düşüncelerini bölerek. "'Şu taraflar' dediğin yer nerede?"

"Efendim?"

"Dedim ki... nerelisin? 'Şu taraflardanım' dedin. Neresi orası? Söyle bakalım"

Arvardan artık herkesin ona baktığını, hepsinin gözlerinde ani bir şüphe kıvılcımının yandığını gördü. Yoksa onu şu Kadimler Cemiyeti'nin bir üyesi mi sanmışlardı? Sorduğu sorular provokatörlük yapan bir casusun tatlı sözleri gibi mi görünmüştü?

Bu yüzden soruya tüm samimiyetiyle cevap verdi. "Dünya'dan değilim. Ben Sirius Sektörü'nün Baronn gezegeninden Bel Arvardan. Sizin adınız ne?" Ardından tokalaşmak üzere elini uzattı.

Yolcuların yüzünde önce sessiz bir dehşet, sonra da çabucak öfkeye dönüşen bir düşmanlık ifadesi belirdi. Yanında

oturan adam kaskatı kesilip ayağa kalktı ve iki kişinin sıkışarak ona yer açtığı başka bir koltuk sırasına oturdu.

İnsanlar ona sırtlarını döndüler. Arvardan'ın etrafı omuzlardan oluşan bir duvarla çevrildi. Arkeolog bir anlığına öfkeden yanıp tutuştu. Dünyalıların *ona* yaptığı muameleye bir bakın. Dünyalıların! Oysa kendisi onlara dost elini uzatmıştı. O, bir Siriuslu, onlarla muhatap olmaya tenezzül etmiş ve reddedilmişti.

Ardından kendini sakinleşmeye zorladı. Anlaşılan bağnazlık hiçbir zaman tek taraflı bir operasyon olmamış, nefret nefreti doğurmuştu!

Derken yanına birinin oturduğunu hissetti ve öfkeyle o tarafa döndü. "Ne var?"

Sigara içen gençti bu. Bir yandan konuşurken diğer yandan yeni bir sigara yakıyordu. "Selam," dedi. "Adım Creen... Bu lavukların seni sinirlendirmesine izin verme."

"Kimseye sinirlendiğim falan yok," diye kestirip attı Arvardan. Ne adamın arkadaşlığından hoşlanmıştı ne de bir Dünyalının kendisine patronluk taslamasına tahammülü vardı.

Ama Creen ince detayları fark etme konusunda eğitimsizdi anlaşılan. Koca koca nefesler çekerek sigarasına hayat verdi ve küllerini orta koridora yakın duran koltuğun koluna silkti.

"Taşralılar!" diye fısıldadı küçümseyen bir sesle. "Sadece bir avuç çiftçi... Galaktik görüşten yoksunlar. Onları kafana takma. Benim farklı bir felsefem var. Yaşa ve yaşat. Dışarılıklılarla bir alıp veremediğim yok. Eğer bana arkadaşça davranırlarsa ben de onlara arkadaşça davranırım. Nedir yani? Ben bir Dünyalı olduğum gerçeğini değiştiremiyorsam onlar da bir Dışarılıklı olduğu gerçeğini değiştiremezler. Sence de haklı değil miyim?" Ardından samimiyetle arkeoloğun bileğine dokundu.

Arvardan başını olumlu anlamda sallasa da öteki adamın dokunduğu yerde bir tür rahatsızlık hissetmeden de duramadı. Amcasını ihbar etme şansını kaçırdığı için hayıflanan bir

adamla sosyal temas kurmak, karşınızdaki kişi hangi gezegenden olursa olsun hiç hoş bir tecrübe değildi.

Creen arkasına yaslandı. "Chica'ya mı gidiyorsun? Adın ne demiştin? Albadan mı?"

"Arvardan. Evet, Chica'ya gidiyorum."

"Ben doğma büyüme oralıyım. O kahrolasıca yer Dünya'nın en iyi şehridir. Uzun kalacak mısın?"

"Belki. Henüz bir plan yapmadım."

"Hımm... Baksana, umarım gömleğinin dikkatimi çektiğini söylememin bir sakıncası yoktur. Yakından bakmamın bir mahsuru var mı? Sirius yapımı değil mi?"

"Evet, öyle."

"Epey kaliteli bir kumaşı var. Dünya'da buna benzer bir şey satın alamazsın... Baksana ahbap, bavulunda buna benzer fazladan bir gömlek yoktur herhâlde? Satmak istersen ücretini ödeyebilirim. Çok şık bir şey."

Arvardan başını katiyetle iki yana salladı. "Üzgünüm, yanımda çok fazla giyecek eşyam yok. Burada kaldığım süre boyunca Dünya'dan alışveriş yapmayı planlıyorum."

"Sana elli kredi öderim," dedi Creen. Sessizlik... "Bu iyi bir fiyat," diye ekledi, sesinde hafif bir güceniklikle.

"Gayet iyi bir fiyat," dedi Arvardan, "ama daha önce de dediğim gibi satacak gömleğim yok."

"Eh..." dedi Creen, omuzlarını silkerek. "Dünya'da uzun süre kalmayı düşünüyorsun o hâlde?"

"Belki."

"Ne iş yapıyorsun?"

Arkeolog duyduğu rahatsızlığın su yüzüne çıkmasına müsaade etti. "Bakın Bay Creen, kendimi yorgun hissediyorum ve izninizle biraz kestireceğim. Sizin için sakıncası var mı?"

Creen kaşlarını çattı. "Senin *neyin* var böyle? Sizin türünüz kibarlıktan anlamaz mı? Sana sadece nazikçe bir soru sordum, bunda kızacak ne var?"

O ana dek alçak sesle devam ettirdikleri sohbetleri bir anda neredeyse bağrışmaya dönüşmüştü. Saldırgan ifadeler Arvardan'dan tarafa döndü ve arkeolog dudaklarını birbirine bastırdı.

Bunu ben istedim, diye düşündü acı acı. En başından itibaren mesafesini korusaydı, kahrolasıca hoşgörüsüyle övünme gereksinimi hissetmeseydi ve kendisiyle muhatap olmak istemeyen kişileri buna zorlamasaydı şimdi bu keşmekeşin içinde olamayacaktı.

"Bana katılmanızı ben istemedim Bay Creen ve size kabalık etmedim. Tekrar ediyorum, yorgunum ve dinlenmek istiyorum. Bence bunda alışılmadık bir şey yok," dedi sakince.

"Bana bak–" dedi genç adam. Ayağa kalkıp sigarasını sert bir hareketle bir kenara attı ve bir parmağını arkeoloğa doğru uzattı. "Bana köpek muamelesi yapamazsın. Siz kokuşmuş Dışarılıklılar süslü sözcükleriniz ve soğuk tavırlarınızla buraya gelip bizi canınızın istediği gibi ezip geçebileceğinizi sanıyorsunuz. Buna katlanmak zorunda değiliz. Eğer burası hoşuna gitmiyorsa geldiğin yere geri dönebilirsin ve biraz daha küstahlık edersen seni pataklamaktan kaçınmam. Senden korktuğumu mu sanıyorsun?"

Arvardan başını çevirip soğukça pencereden dışarı bakmaya koyuldu.

Creen başka bir söz etmeden eski koltuğuna geri döndü. Uçakta heyecanlı bir sohbetin uğultuları dolaştı ama Arvardan bunları duymazdan geldi. Kendisine yöneltilen sert ve zehirli bakışları görmekten ziyade hissetti; ta ki diğer her şey gibi bunlar da yavaş yavaş yok olana dek...

Arkeolog yolculuğunun geri kalanını sessiz ve yalnız bir biçimde tamamladı.

Chica havalimanına inmek Arvardan'a iyi geldi. "Dünya'nın en iyi şehri olan o kahrolasıca yer" havadan ilk kez gördü-

günde kendi kendine gülümsemiş ama buna rağmen uçaktaki o yoğun, düşmanca atmosferin burada daha güçlü olduğunu hissetmişti.

Bavullarının indirilip iki tekerlekli bir taksiye taşınmasına bizzat nezaret etti. En azından bu araçtaki tek yolcu o olacaktı; şoförle gereğinden fazla konuşmadığı takdirde başını çok fazla belaya sokamazdı.

"Hükümet Binası," dedi taksiciye, ardından yola çıktılar.

Böylece Arvardan hayatında ilk kez Chica'ya giriş yaptı ve bunu tam da Joseph Schwartz'ın Nükleer Araştırma Enstitüsü'ndeki odasından kaçtığı gün yaptı.

Creen yüzünde buruk bir yarı-tebessümle Arvardan'ın uzaklaşmasını izledi. Küçük defterini çıkarıp sigarasından çektiği nefesler arasında onu dikkatle inceledi. Amcasıyla ilgili anlattıklarına rağmen (işe yaradığı için bu hikâyeye sık sık başvururdu) yolculardan çok fazla şey elde edememişti. Evet, yaşlı adam vaktini geçiren birinden şikâyet etmiş ve Kadimleri ona "torpil" geçmekle suçlamıştı. Biraderlik'e iftira atma başlığı altında incelenebilecek bir şeydi bu. Ama ihtiyar bunak zaten bir ay sonra Altmışlık olacaktı. İsmini bildirmenin bir anlamı yoktu.

Ama şu Dışarılıklı... İşte o ayrı bir meseleydi. Defterindeki satırı keyifle süzdü. "Siriuslu Bel Arvardan, Baronn gezegeninden... Altmış konusunda meraklı... Kendi işi hakkında ketum... 12 Ekim günü, saat 11:00'de ticari bir uçakla Chica'ya giriş yaptı... Dünya-karşıtı tavırları fazlasıyla belirgin."

Bu sefer sahiden de büyük bir balık yakalamış olabilirdi. Patavatsız konuşan bu küçük ispiyoncularla uğraşmak sıkıcı bir işti fakat arada sırada karşısına çıkan bu tür şeyler vaktini harcadığına değmesini sağlıyordu.

Raporu yarım saat içinde Biraderlik'in elinde olurdu. Acelesiz adımlarla havalimanından ayrıldı.

8

CHİCA'DA KARŞILAŞMA

Dr. Shekt araştırma notlarından oluşan kalın desteyi yirminci kez karıştırıyordu. O sırada içeriye Pola girdi ve adam başını kaldırıp ona baktı. Genç kız, laboratuvar önlüğünü giyerken kaşlarını çattı.

"Hâlâ yemeğini yemedin mi baba?"

"Ne? Yedim tabii ki... Aaa, bu da ne böyle?"

"*Öğle* yemeğin. Ya da en azından bir aralar öyleydi. En son kahvaltı etmiş olmalısın. Aldıklarımı yemeyeceksen dışarı çıkıp yiyecek bir şeyler getirmemin bir anlamı yok. Bundan sonra evde yersin."

"Celallenme hemen. Şimdi yerim. Yemek yemem gerektiğini düşündüğün her seferinde önemli bir deneyi yarıda bırakamam, biliyorsun."

Tatlısını yerken Shekt'in neşesi yerine geldi. "Schwartz'ın ne tür biri olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Sana kafatası eklemlerinin nasıl olduğundan hiç söz ettim mi?"

"İlkel bir yapıları var. Söylemiştin."

"Ama hepsi bu değil. Otuz iki dişi var; üstte ve altta, sağda ve solda üç azı dişi bulunuyor. Bir tanesi de sahte; el yapımı olsa gerek. Daha önce hiç çene kemiğine aşılanmak yerine metal parçalarla bitişiğindeki dişe tutturulan

bir köprü görmemiştim... Sen hiç otuz iki dişi olan birini gördün mü?"

"Önüme gelenin dişini saymak gibi bir huyum yok baba. Doğru rakam neydi, yirmi sekiz mi?"

"Uzay'ın üstüne bahse girebilirsin... Daha bitmedi. Dün bir iç analiz yaptık. Ne bulduk dersin? Tahmin et!"

"Bağırsak mı?"

"Bilerek damarıma basıyorsun Pola ama umurumda değil. Tahmin etmene gerek yok, ben söyleyeyim. Schwartz'ın neredeyse dokuz santim uzunluğunda bir apandisi var, üstelik açık. Galaksi aşkına, bu daha önce hiç görülmemiş bir şey! Tıp Fakültesi'ne kontrol ettirdim, dikkatli bir şekilde elbette. Apandisler normalde bir buçuk santimi geçmiyorlar ve hep kapalılar."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Ne olacak? Schwartz tamamen ilkel çağlardan kalma bir adam, yaşayan bir fosil." Sandalyesinden kalkıp duvarla masa arasında hızlı adımlarla mekik dokumaya koyuldu. "Bak sana ne diyeceğim Pola, bence Schwartz'ı geri vermemeliyiz. O çok değerli bir numune."

"Hayır, hayır baba," dedi Pola alelacele, "bunu yapamazsın. O çiftçiye Schwartz'ı geri göndereceğine dair söz verdin. Ayrıca Schwartz'ın iyiliğini de düşünmelisin. Burada çok mutsuz."

"Mutsuzmuş! Niye öyle olsun ki? Ona zengin bir Dışarılıklı muamelesi yapıyoruz."

"Ne fark eder ki? Zavallı adam çiftliğinde ve ailesiyle birlikte yaşamaya alışkın. Bütün hayatı boyunca orada kalmış. Şimdiyse korkutucu, hatta acı verici bir tecrübe yaşıyor ve zihni artık farklı çalışıyor. Bunu anlamasını bekleyemezsin. Onun insani haklarını göz önünde bulundurmamız ve onu ailesine teslim etmemiz gerekiyor."

"Ama Pola, işin bilimsel yanını–"

"Of, sus artık. İşin bilimsel yanını niye önemseyeyim ki?

Biraderlik izinsiz deneyler yürüttüğünü öğrendiğinde ne yapacak sence? *İşin bilimsel yanını* önemserler mi sanıyorsun? Schwartz'ı düşünmüyorsan bari kendini düşün. Onu burada ne kadar tutarsan yakalanma riskin de o kadar artar. Yarın gece tıpkı daha önce planladığın gibi onu evine geri yollayacaksın, beni duydun mu? Aşağı inip Schwartz'ın akşam yemeğinden önce bir şey isteyip istemediğine bir bakacağım."

Ancak genç kız aradan beş dakika bile geçmeden beti benzi atmış ve kan ter içinde kalmış bir halde geri döndü. "Baba, gitmiş!"

"Kim gitmiş?" diye sordu adam şaşkınlıkla.

"Schwartz!" diye bağırdı Pola, yarı ağlar vaziyette. "Odasından çıkarken kapıyı kilitlemeyi unuttun sanırım."

Shekt hızla ayağa kalktı ve düşmemek için bir eliyle kendini dengelemek zorunda kaldı. "Ne zaman gitmiş?"

"Bilmiyorum. Ama aradan çok fazla vakit geçmiş olamaz. En son ne zaman odasındaydın?"

"Yaklaşık on beş dakika önce. Sen geldiğinde ofise döneli bir veya iki dakika olmuştu."

"Peki o zaman," dedi kız ani bir kararla, "çıkıp onu arayacağım. Mahallede başıboş dolaşıyor olabilir. *Sen* burada kal. Eğer olur da biri Schwartz'ı yakalarsa onunla senin arasında bir bağlantı kurmamalı. Anladın mı?"

Shekt başını olumlu anlamda sallamaktan başka bir şey yapamadı.

Joseph Schwartz hapishane hastanesinin kapalı alanlarını geride bırakıp şehrin geniş sokaklarına çıktığında kendini hiç rahatlamış hissetmedi. Bir planı olduğu konusunda kendisini kandırmaya da kalkmadı. Doğaçlama hareket ettiğinin gayet farkındaydı.

Eğer ona rehberlik eden tek bir mantıklı dürtü varsa (hareketsizlikten kurtulup herhangi bir eyleme geçmeye yönelik

körlemesine bir arzunun dışında) o da tesadüf eseri karşılaşacağı bir şeyin kaybettiği hafızasını geri getirebileceğine dair bir umuttu. Çünkü hafızasını yitirdiğinden artık gayet emindi.

Lâkin şehri görür görmez cesareti kırıldı. Akşamüzeriydi ve güneş ışığının altındaki Chica süt beyazı bir görünüme sahipti. Binalar tıpkı tesadüfen rastladığı o çiftlik evi gibi porselenden yapılmıştı sanki.

İçindeki bir kıpırtı ona şehirlerin kahverengi ve kırmızı olması gerektiğini söylüyordu. Ve çok daha kirli... Bundan emindi.

Yavaşça yürümeye başladı. Onu bulmak için organize bir arama başlatılmadığını her nasılsa biliyordu. Bunu nasıl bildiği hakkındaysa hiçbir fikri yoktu. Son birkaç gündür "atmosfere" karşı giderek duyarlı olmaya başladığını, etrafındaki şeyleri "hissedebildiğini" fark etmişti. Şeyden beri zihninde karşılaştığı tuhaflıklardan biriydi bu... şeyden beri...

Düşünceleri dağıldı.

Her neyse, hapishane hastanesinin "atmosferi" gizlilikle doluydu; korku dolu bir gizlilikle. O yüzden ortalığı ayağa kaldırıp onun peşine takılamazlardı. Bunu *biliyordu*. İyi ama nereden biliyordu? Zihninin bu tuhaf aktiviteleri hafıza kaybının bir parçası mıydı acaba?

Başka bir kavşağı daha geride bıraktı. Tekerlekli araçlar nispeten azdı. Yayalarsa... Eh, yayalar yayalardı. Kıyafetleri kısmen gülünçtü: dikişsiz, düğmesiz ve rengarenk. Öte yandan kendi kıyafetleri de öyleydi. Eski elbiselerinin nerede olduğunu düşündü, sonra da hatırladığı kıyafetlere gerçekten de sahip olup olmadığını merak etti. Hafızanızdan şüphe etmeye başladığınızda bir şeylerden emin olmak çok zordu.

Ama eşini çok açık bir şekilde hatırlıyordu, çocuklarını da öyle. Bir *hayalden* ibaret olamazlardı. Ansızın, kaybettiği hâkimiyetini geri kazanmak için yürümeyi bırakıp olduğu yerde durdu. Belki de eşiyle çocukları gerçek insanların, son

derece gerçekdışı görünen bu gerçek hayatta tanıdığı kişilerin bozulmuş birer versiyonuydu. Onları bulmak *zorundaydı*.

Yayalar hafifçe çarparak etrafından geçip gidiyor, içlerinden bazıları sevimsizce homurdanıyordu. Yürümeye devam etti. Birdenbire, zorla aklına üşüşen bir düşünceyle acıktığını ya da acıkmak üzere olduğunu fakat hiç parasının olmadığını fark etti.

Etrafına bakındı. Görünürde restorana benzer bir şey yoktu. Ama, bunu nasıl bilebilirdi ki? Tabelaları okuyamıyordu sonuçta.

Böylece önünden geçtiği dükkânların içine bakmaya başladı... Derken bir bölümü küçük masalara ayrılmış bir yere denk geldi. Masalardan birinde iki adam, diğerindeyse başka bir adam daha oturuyordu. Ve yemek yiyorlardı.

En azından bu değişmemişti. Yemek yerken hâlâ çiğneyip yutkunuyorlardı.

Schwartz içeri girdi ve bir anlığına hatırı sayılır bir şaşkınlıkla kalakaldı. Görünürde ne bir tezgâh ne pişen bir yemek ne de bir mutfak vardı. Bir tabak yemek karşılığında bulaşıkları yıkamayı teklif etmeyi düşünmüştü ama... teklifi kime yapacaktı?

Yemek yiyen iki adama yaklaştı çekingen bir edayla. Bir eliyle masayı işaret ederek, "Yemek! Nerede? Lütfen," dedi bin bir zahmetle.

Adamlar şaşkınca ona baktı. İçlerinden biri akıcı ve oldukça anlaşılmaz bir şekilde konuşmaya başlayıp masanın duvar tarafındaki küçük bir cihaza hafifçe vurdu. Diğer adam da sabırsızca lafa karıştı.

Schwartz'ın gözleri ardına kadar açıldı. Gitmek için döndü ve tam o sırada kolunda bir el hissetti...

Granz, Schwartz'ı o daha içeri girmeden, camdan içeri bakan tombul ve arzulu bir yüzken fark etmişti.

"Ne istiyor?" diye sordu.

Küçük masanın karşısında, sırtı sokağa dönük oturan Messter dönüp o tarafa baktı, omuzlarını silkti ve herhangi bir yorumda bulunmadı.

"İçeri giriyor," dedi Granz.

"Ne olmuş yani?"

"Hiç. Öylesine söyledim."

Lâkin içeri giren ihtiyar birkaç saniye boyunca etrafına çaresizce bakındı, sonra onlara doğru yaklaşıp önlerindeki sığır güveçlerini işaret etti ve tuhaf bir aksanla, "Yemek! Nerede? Lütfen," dedi.

Granz başını kaldırıp ona baktı. "Yemek hemen burada ahbap. Bir iskemle çekip istediğin masaya otur ve Yemekmatik'i kullan. Yemekmatik! Yemekmatik'in ne olduğunu bilmiyor musun? Şu zavallı hergeleye bak Messter. Bana sanki söylediğim tek bir kelimeyi bile anlamamış gibi bakıyor. Hey, birader. Bak, işte bu. İçine bir bozukluk at yeter. Ve bırak da yemeğimi yiyeyim, tamam mı?"

"Uğraşma şununla," diye homurdandı Messter. "Sadaka isteyen dilencinin teki."

Schwartz gitmek için arkasını dönünce Granz onu kolundan yakaladı. "Hey, bekle biraz." Ardından Messter'e dönerek, "Uzay aşkına, bırak da adam biraz yemek yesin," dedi. "Zaten muhtemelen yakında Altmışlık olacak. En azından ona şu kadarcık faydam olsun... Hey, ahbap, paran var mı? Ah, kahretsin, ne dediğimi hâlâ anlamıyor. Para dedim birader, para! Bu." Cebinden parlak bir yarım kredi çıkardı; onu o kadar hızlı havaya atıp tuttu ki para ışıldadı.

"Bundan sende de var mı?" diye sordu.

Schwartz başını yavaşça iki yana salladı.

"Peki o zaman. Bendensin!" Yarım krediyi tekrar cebine attı ve onun yerine çok daha küçük bir para çıkardı.

Schwartz krediyi tereddütle aldı.

"Pekâlâ. Orada öyle durma. Parayı Yemekmatik'e at. Şuradaki şeye yani."

Schwartz ansızın adamın ne demek istediğini anladı. Yemekmatik'in ön yüzünde çeşitli büyüklükteki bozuk paralara uygun yarıklar ve üzerlerinde anlaşılmaz yazılar bulunan, süt beyazı dikdörtgenlerin karşısında da bir dizi kol vardı. Schwartz bir parmağıyla önce masadaki yemeği, sonra da kolları işaret edip kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı.

"Sandviçi beğenmedi anlaşılan," dedi Messter, hoşnutsuzlukla. "Bugünlerde şehrin dilencileri bile sosyetik oldu. Onlara iyi davranmaya gelmiyor Granz."

"Anlaşıldı, bu iş bana sıfır seksen beş krediye patlayacak. Neyse, zaten yarın maaş günü... Al bakalım," dedi Granz ihtiyara. Ardından Yemekmatik'e para attı ve duvardaki bir girintiden geniş, metal bir kutu çıkardı. "Şimdi yemeğini al ve başka bir masaya git. Hayır, o kredi sende kalsın. Kendine bir kahve alırsın."

Schwartz kutuyu dikkatle bitişikteki masaya taşıdı. Yanına şeffaf, filmsi bir maddeyle bir kaşık tutturulmuştu. Tırnağıyla hafifçe bastırmasıyla küçük bir çıtırtı duyuldu ve kaşık serbest kaldı. Aynı esnada kutunun üst kısmı kenarlarından ayrılarak kendi kendine geriye kıvrıldı.

Yemek diğer adamlarınkinin aksine soğuktu ama bu sadece geçici bir ayrıntıydı. Bir-iki saniye sonra yemeğin ısınmaya başladığını ve kutunun tutulamayacak kadar sıcak hâle geldiğini hissetti. Telaşa kapılan Schwartz durup bekledi.

Et suyu önce buharlar çıkardı, sonra da bir süreliğine hafifçe kaynadı. Ardından tekrar soğudu ve böylece Schwartz yemeye koyuldu.

Yaşlı adam restorandan çıkarken Granz ile Messter hâlâ oradaydı. Schwartz'ın hiç dikkat etmediği üçüncü adam da öyle.

Schwartz'ın dikkat etmediği bir şey daha varsa o da

Enstitü'den ayrıldığından beri onu takip eden ve hiç fark ettirmeden görüş mesafesinde kalmayı başaran ufak tefek, zayıf bir adamdı.

Duşunu alıp kıyafetlerini değiştiren Bel Arvardan asıl planına sadık kalarak, adına insan denen hayvanın Dünya'da yetişen bu alt türünü doğal ortamında izlemeye kaldığı yerden çabucak devam etti. Hava ılıman, hafifçe esen rüzgâr tazeleyici, köy... pardon... şehir ise parlak, sessiz ve temizdi.

Hiç fena değildi.

İlk durak Chica, diye düşündü. Gezegendeki en büyük Dünyalı koleksiyonu. Sonraki durak Washeen; yerel başkent. Senloo! Senfran! Bonair! Tüm batı kıtalarının (dağınık ve cılız vaziyetteki Dünya nüfusunun çoğunlukla yaşadığı yerlerin) güzergâhını çıkarmış, her birine iki-üç gün ayırmıştı. Keşif gemisi yola çıkmadan önce Chica'ya geri dönmüş olacaktı.

Eğitici bir gezi olacaktı bu.

Akşam güneşi giderek batarken bir Yemekmatik dükkânına girdi ve yemeğini yediği sırada iki Dünyalı ile kendisinden kısa bir süre sonra içeri giren yaşlı, tombul bir adam arasında yaşanan küçük sahneyi izledi. Ama mesafesini korudu ve yaşananları gelişigüzel bir şekilde seyredip uçakta yaşadığı tatsız tecrübeyle zıt düşen bir husus olarak aklına not etti. İki adamın hava-taksisi şoförlüğü yaptığı ve zengin olmadıkları açıktı, yine de hayır işlemekten geri kalmıyorlardı.

Sonunda dilenci yemeğini yiyip gitti, iki dakika sonra Arvardan da oradan ayrıldı. Mesai saatleri sona ermeye başladığından sokaklar artık gözle görülür derecede daha kalabalıktı. Genç bir kızla çarpışmamak için kenara kaçındı.

"Pardon," dedi Arvardan.

Genç kız bir üniformanın basmakalıp çizgilerine sahip olan, beyaz bir kıyafet giyiyordu. Arkeologla çarpışmaktan kıl payıyla kurtulduğunun farkında değilmiş gibi bir hâli vardı.

Yüzündeki endişeli ifade, kafasını bir o yana bir bu yana çevirmesi ve zihninin son derece meşgul oluşu bu durumu iyice belirginleştiriyordu.

Arvardan kızın omzuna hafifçe dokundu. "Yardımcı olabilir miyim hanımefendi? Bir sorun mu var?"

Kız durup ürkek gözlerle ona baktı. Arvardan kendisini kızın on dokuz ila yirmi bir yaşları arasında olduğunu tahmin ederken buldu; kahverengi saçlarını, kara gözlerini, çıkık elmacık kemiklerini, küçük çenesini, ince belini ve zarif tavırlarını dikkatle süzdü. Karşısındaki bu küçük dişi yaratığın bir Dünyalı olduğunu düşünmenin onun çekiciliğine ahlaksız bir etkileyicilik kattığını fark etti ansızın.

Ama genç kız hâlâ ona dik dik bakınakla meşguldü ve tam konuşmaya başladığı sırada yıkılmış gibi göründü. "Ah, faydası yok. Lütfen beni boş verin. Nereye gittiği hakkında en ufak bir fikriniz olmayan birini bulmaya ummak çok aptalca." Cesareti kırılmış, gözleri yaşarmıştı. Derken kendini topladı ve derin bir nefes aldı. "Bir altmış boylarında, tombul bir adam gördünüz mü? Üstünde yeşil-beyaz kıyafetler var, şapkası yok ve kısmen kel."

Arvardan ona şaşkınlıkla bakakaldı. "Ne? Yeşil beyaz mı dediniz? Ah, buna inanamıyorum... Bakın, bahsettiğiniz şu adam... konuşmasında bir güçlük var mıydı?"

"Evet, evet. Ah, evet. Onu gördünüz o zaman?"

"Beş dakikadan kısa bir süre önce şuradaki iki adamla yemek yiyordu... İşte oradalar... Hey, siz ikiniz." Adamlara yaklaşınalarını işaret etti.

Yanlarına ilk varan Granz oldu. "Taksi mi lazım efendim?"

"Hayır ama bu genç hanımefendiye birlikte yemek yediğiniz adama ne olduğunu anlatırsan sana aynı parayı öderim."

Duraksayan Granz sıkılıp utandı. "Şey, size yardımcı olmak isterdim ama o adamı daha önce hayatımda hiç görmedim."

Arvardan tekrar kıza döndü. "Bakın hanımefendi, geldiğiniz

yöne gitmiş olamaz, yoksa onu görürdünüz. Kuzey yönünde biraz ilerleyelim derim. Eğer onu görürsem hemen tanırım."

Yardım teklifini içgüdüsel olarak yapmıştı, oysa Arvardan genellikle fevri davranan biri değildi. Kendisini kıza gülümserken buldu.

Granz aniden araya girdi. "Adam bir şey mi yaptı hanımefendi? Geleneklerden birini çiğnemedi, değil mi?"

"Hayır, hayır," diye yanıtladı kız çabucak. "Sadece biraz hasta, hepsi bu."

Onlar uzaklaşırken Messter arkalarından dik dik baktı. "Biraz hasta mı?" Başındaki kasketi geriye itip çenesini tekinsizlikle çimdikledi.

"Ne oldu?" diye sordu Granz, huzursuzca.

"Burnuma pis bir koku geliyor. O herif hastaneden kaçmış olmalı. Onu arayan kadın bir hemşireydi, hem de epey endişeli bir hemşire. Adam sahiden de *biraz* hastaysa neden o kadar endişelensin ki? Herif doğru dürüst konuşamıyor, söylenenleri zar zor anlıyordu. Bunu sen de fark ettin, değil mi?"

Granz'ın gözleri birdenbire panikle aydınlandı. "Hummaya yakalandığını düşünmüyorsun herhâlde?"

"Bence *kesinlikle* Radyasyon Humması. Üstelik ileri seviyede. Ve herifle aramızda sadece bir adım vardı. Bu hiç iyi–"

Yanlarında ufak tefek, zayıf bir adam bitiverdi. Keskin ve parlak gözleri, cıvıltılı bir sesi olan, ansızın ortaya çıkan bir adam. "Neden bahsediyorsunuz beyler? Radyasyon Humması'na kim yakalanmış?"

Adamlar ona memnuniyetsizlikle baktı. "Sen de kimsin?"

"Ooo," dedi keskin gözlü ve ufak tefek adam. "Kim olduğumu bilmek isterdiniz, değil mi? Şu işe bakın ki ben Biraderlik'in elçilerinden biriyim." Ceketinin iç yakasına takılı, küçük ve parlak bir rozet gösterdi. "Şimdi, Kadimler Cemiyeti namına şu Radyasyon Humması meselesi nedir anlatın bana."

Messter sinmiş ve kasvetli bir tonla söze girdi. "*Ben* bir şey bilmiyorum. Demin burada hasta birini arayan bir hemşire vardı, ben de Radyasyon Humması olabilir mi acaba diye merak ettim. Geleneklere aykırı bir şey değil bu."

"Ooo. Gelenekleri *bana* öğretiyorsun demek? Kendi işine bakıp Gelenekleri bana bıraksan iyi edersin."

Ufak tefek adam ellerini ovuşturdu, etrafına hızla bir bakış attı, sonra da aceleci adımlarla kuzey yönüne doğru uzaklaştı.

"İşte orada!" dedi Pola, refakatçisinin kolunu telaşla kavrayarak. Çok hızlı, kolay ve kazara yapılmış bir hareketti bu. Hava kasvetli bir şekilde kararırken Schwartz birdenbire tezgâhtarsız bir mağazanın girişinde, Yemekmatik'in üç blok kadar aşağısında ansızın ortaya çıkıvermişti.

"Gördüm," diye fısıldadı Arvardan. "Şimdi geride kalın ve onu takip etmeyi bana bırakın. Sizi görürse hızla kalabalığın arasına karışır ve onu bir daha asla bulamayız."

Dikkatli bir şekilde kâbus gibi bir takibe başladılar. Mağazadaki insan kalabalığı avını yavaşça (veya çabucak) yutan, bulunamayacak şekilde saklayan, beklenmedik bir anda ileri fırlatan ve aranıza aşılamaz engeller koyan bir bataklık gibiydi âdeta. Sanki kötü niyetli bir bilince sahipti hatta.

Arvardan sonunda bir tezgâhın etrafından dikkatle dolaştı ve sanki balık tutuyormuş da Schwartz oltasına takılmış gibi ihtiyatla yaşlı adama yaklaştı. Ardından iri ellerinden birini uzatıp onu omzundan sıkıca kavradı.

Schwartz çabuk çabuk anlaşılmaz bir şeyler geveleyip panikle geriye çekildi. Ama Arvardan'ın kavrayışı çok daha güçlü adamların bile kurtulamayacağı kadar kuvvetliydi. Arkeolog hâlinden memnun gülümsedi ve etraflarındaki kalabalığın meraklı bakışlarından kurtulmak için, "Selam ihtiyar, görüşmeyeli aylar oldu. Nasılsın?" dedi normal bir ses tonuyla.

İhtiyarın abuk sabuk sözleri karşısında foyasının çabucak

ortaya çıkacağını düşündü fakat tam o sırada Pola da onlara katıldı.

"Schwartz," diye fısıldadı kız, "bizimle gel."

Yaşlı adam bir an isyankâr bir tavırla kaskatı kesildi, ardından gevşedi. "Ben... gelmek... sizinle," dedi bezgince. Ama sesi mağazanın hoparlör sisteminden çıkan ani bir gürültü karşısında yitip gitti.

"*Dikkat! Dikkat! Dikkat!* Mağaza yönetimi tüm müşterilerin Beşinci Cadde'ye bakan çıkışı kullanarak dükkânı düzenli bir şekilde terk etmelerini rica eder. Sicil kartlarınızı kapıdaki muhafızlara gösteriniz. Hızlı davranmanız önemle rica olunur. *Dikkat! Dikkat! Dikkat!*"

Mesaj üç kez tekrar edildi. Üçüncüsüne sıra hâlinde çıkışlara yürüyen insanların ayak sesleri karıştı. Pek çok kişi hep bir ağızdan bağırıyor, hiçbir yanıt gelmeyen bir sorunun çeşitli varyasyonlarını seslendiriyorlardı. "Ne oldu? Neler oluyor?"

Arvardan omuzlarını silkerek, "Hadi sıraya girelim hanımefendi. Zaten biz de gidiyorduk," dedi.

Ama Pola başını iki yana salladı. "Yapamayız. Yapamayız–"

"Niye ki?" Arkeolog kaşlarını çattı.

Kız sadece geriye kaçınmakla yetindi. Schwartz'ın bir sicil kartı olmadığını ona nasıl söyleyebilirdi ki? Sahi, kimdi bu adam? Ona neden yardım ediyordu? Pola bir kuşku ve çaresizlik girdabına kapıldı.

"Gitseniz iyi olur, yoksa başınız belaya girecek," dedi kısık bir sesle.

İnsanlar asansörlere doğru aktıkça üst katlar boşalıyordu. Arvardan, Pola ve Schwartz somut bir insan nehrinin ortasındaki küçük bir adaydı sanki.

Daha sonra durumu yeniden değerlendiren arkeolog, genç kızı o noktada bırakıp gidebileceğini fark edecekti. Onu terk edebilirdi! Bir daha hiç görmezdi! Kendinden utanmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu! İşte o zaman her şey çok farklı

olurdu... Koskoca Galaktik İmparatorluk kaosa ve yıkıma sürüklenirdi.

Kızı terk etmedi. Korku ve çaresizlik içindeyken eskisi kadar sevimli görünmüyordu elbette. Kimse görünmezdi. Arvardan kızın bu çaresiz görüntüsü karşısında kendisini rahatsız hissetti.

Bir adım uzaklaştı, sonra tekrar geri döndü. "Burada mı kalacaksınız?"

Pola başıyla onayladı.

"Ama neden?"

"Çünkü..." Ağlamaya başladı. "...başka ne yapabilirim bilmiyorum."

Bir Dünyalı olmasına rağmen karşısındaki sadece korku dolu, küçük bir kızdı. "Meseleyi bana da açıklarsanız size yardımcı olmaya çalışırım," dedi arkeolog, daha yumuşak bir sesle.

Kız cevap vermedi.

Üçü âdeta bir tablo oluşturmuştu. Schwartz çömelir vaziyette yere çöktü; konuşmayı takip etmeye çalışamayacak, mağazanın neden birdenbire boşaldığını merak edemeyecek, yüzünü ellerine gömüp çaresizlikle inlemekten başka bir şey yapamayacak kadar kederliydi. Ağlayan Pola, mümkün olabileceğini hiç düşünmediği kadar çok korkuyordu. Kafası karışan ve bekleyen Arvardan ise onu cesaretlendirmeye çalışarak kızın omzunu beceriksiz ve tesirsiz bir şekilde sıvazlıyor ve hayatında ilk defa Dünyalı bir kıza dokunduğunu düşünüyordu.

Tam o sırada ufak tefek bir adam onlara doğru yaklaşmaya başladı.

9

CHİCA'DA İHTİLAF

Teğmen Marc Claudy, Chica Garnizonu'nda yavaşça esnedi ve kelimelerle ifade edilemeyecek bir can sıkıntısıyla ileriye baktı. Dünya'daki görev süresinin ikinci yılını tamamlamak üzereydi ve başka bir yere tayin edilmek için can atıyordu.

Galaksideki hiçbir garnizonun idaresi bu korkunç dünyadaki kadar karmaşık değildi. Öteki gezegenlerde askerlerle siviller arasında belirli bir samimiyet olurdu, özellikle de sivil kadınlarla. Oralarda bir özgürlük ve açık yüreklilik hissi olurdu.

Buradaki garnizonunsa bir hapishaneden farkı yoktu. Burada radyasyon geçirmez yatakhaneler ve radyoaktif tozdan arındırılmış, filtreli hava vardı. Büyük bir tehlikeye girmeyi göze almadan çıkaramadığınız, kurşun dolgulu, soğuk ve ağır kıyafetler giymek zorundaydınız. Doğal olarak bu da yerli kadınlarla ilişkiye girmenizi (yalnızlıktan gözü dönen bir asker çareyi o "Dünya çocuklarından" biriyle yakınlaşmakta bulursa tabii) imkânsız kılıyordu.

O zaman geriye kısa homurtulardan, uzun şekerlemelerden ve yavaş yavaş kafayı sıyırmaktan başka ne kalıyordu?

Teğmen Claudy uykusunu dağıtmak için kafasını nafile yere silkeledi, tekrar esnedi, doğrulup oturdu ve botlarını çı-

karmaya başladı. Saatine baktığında akşam yemeği vaktinin henüz gelmediği gördü.

Ardından hızla ayağa fırladı ve ayağında sadece tek bir bot bulunduğunun, saçlarınınsa karmakarışık olduğunun feci derecede farkında olarak selam durdu.

Albay etrafına aşağılayıcı gözlerle baksa da bu konuya özel olarak değinmedi. Onun yerine canlı bir sesle, "Teğmen, şehrin ticaret bölgesinde bir isyan çıktığına dair bazı raporlar geldi," dedi. "Dezenfekte ekibini alıp Dunham alışveriş mağazasına gidecek ve idareyi ele alacaksın. Bütün adamlarının Radyasyon Humması enfeksiyonuna karşı korunduğundan emin ol."

"Radyasyon Humması mı?!" diye bağırdı Teğmen. "Affedersiniz komutanım ama—"

"On beş dakika içinde hazır olun," dedi Albay, soğukça.

Ufak tefek adamı ilk gören Arvardan oldu ve o küçük bir selam verirken kaskatı kesildi. "Selam şef. Selam koca adam. Hanımefendiye söyleyin, muslukları açmasına gerek yok."

Pola başını hızla o tarafa çevirip nefesini tuttu. Otomatik olarak Arvardan'ın korumacı cüssesine yanaştı, o da otomatik olarak bir kolunu korumacı bir edayla onun omzuna attı. Dünyalı bir kıza ikinci kez dokunduğunu fark etmedi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu arkeolog sertçe.

Keskin gözlü, ufak tefek adam üzeri tepeleme paketlerle dolu bir tezgâhın arkasından çekingen bir ifadeyle çıktı. Aynı anda hem yaltaklanan hem de küstahlık taslayan bir edayla konuşuyordu.

"Dışarıda tuhaf şeyler oluyor," dedi, "ama bunun sizi rahatsız etmesine gerek yok hanımefendi. Adamınızı sizin için Enstitü'ye götürebilirim."

"Ne enstitüsü?" diye sordu Pola korkuyla.

"Ah, hadi ama," dedi ufak tefek adam. "Adım Natter, Nük-

leer Araştırma Enstitüsü'nün tam karşısında bir meyve standım var. Sizi orada çok gördüm."

"Bana bak," dedi Arvardan ansızın, "ne demek oluyor bütün bunlar?"

Natter'ın küçük bedeni neşeyle sarsıldı. "Bu adamın Radyasyon Humması'na yakalandığını sanıyorlar..."

"Radyasyon Humması mı?" dedi Arvardan ile Pola aynı anda.

Natter başıyla onayladı. "Aynen öyle. Onunla birlikte yemek yiyen iki taksici öyle dedi. Bu tür havadisler yangın gibi yayılır, bilirsiniz."

"Dışarıdaki muhafızlar," dedi Pola, "hummaya yakalanan birini mi arıyorlar?"

"Aynen öyle."

"Peki sen hummaya yakalanmaktan korkmuyor musun?" diye sordu Arvardan aniden. "Yetkililer salgın korkusu yüzünden mağazayı boşaltmış olsa gerek."

"Elbette. Yetkiler zaten şu anda dışarıda bekliyor ve onlar da içeri girmeye korkuyor. Dışarılıkların dezenfekte ekibinin gelmesini bekliyorlar."

"Ama sen hummadan korkmuyorsun, öyle mi?"

"Neden korkayım ki? Bu adamın hummaya yakalanmadığı açıkça ortada. Şuna bir bak. Ağzındaki yaralar nerede? Yüzü kızarmamış. Gözleri de normal. Hummanın neye benzediğini bilirim. Hadi hanımefendi, çıkalım buradan."

Ama Pola tekrar korkuya kapıldı. "Hayır, hayır. Çıkamayız. Onun... onun..." Devam edemedi.

"Onu dışarı *çıkarabilirim*," dedi Natter kurnazca. "Kimse bana soru sormaz. Sicil kartına gerek yok."

Pola küçük bir çığlık atmasına engel olamadı.

"Seni *bu kadar* önemli kılan nedir?" diye sordu Arvardan, bariz bir hoşnutsuzlukla.

Natter kişnercesine güldü, sonra da ceketinin yakasını öne

doğru kıvırdı. "Kadimler Cemiyeti'nin elçisiyim. Kimse bana soru soramaz."

"Peki bundan çıkarın nedir?"

"Para! Başınız belada ve size yardım edebilirim. Bundan daha doğal bir şey yok. Size, bir bakalım, yüz krediye patlar diyelim. Elli kredi şimdi, elli kredi iş bitince."

"Onu Kadimlere götüreceksin," diye fısıldadı Pola, korkuyla.

"Niçin? Onların işine yaramaz ama bana yüz kredi kazandırabilir. Eğer Dışarılıklıları beklerseniz muhtemelen hummaya yakalanıp yakalanmadığına bakmadan önce adamı öldürürler. Dışarılıklıları bilirsiniz; Dünyalıları öldürmeye aldırış etmezler. Hatta bu işlerine gelir."

"Hanımefendiyi de yanında götür," dedi Arvardan.

Ama Natter küçük gözlerinde keskin ve epey kurnaz bir ifadeyle baktı ona. "Ah, olmaz. İşte bunu yapamam şef. Ben hesaplanmış riskleri alan biriyim. Yanımda bir kişiyi götürebilirim, iki değil. Ve madem tek kişi alabiliyorum, o zaman en değerli olanı seçerim. Sence de mantıklı olan bu değil mi?"

"Peki ya seni tutup bacaklarından ikiye ayırırsam?" dedi Arvardan. "O zaman ne olur?"

Natter ürküp geri kaçınsa da gülmeyi başardı. "O zaman aptalın tekisin demektir. Zaten yakalanacaksınız, suçlarınıza bir de cinayet eklenir... Pekâlâ şef, çek ellerini üstümden."

"Lütfen," dedi Pola, arkeoloğu kolundan çekiştirerek. "Şansımızı denemek *zorundayız*. Onun dediği gibi yapalım... Bize karşı dürüst davranacaksınız, d-değil mi Bay Natter?"

Adamın dudakları kıvrıldı. "İri yarı arkadaşınız kolumu incitti. Bunu yapmaya hakkı yoktu ve bana kabadayılık taslanmasından hoşlanmam. Bu yüzden fazladan yüz kredi daha istiyorum. Toplamda iki yüz kredi."

"Babam size öder—"

"Yüz krediyi şimdi isterim," diye yanıtladı adam, inatla.

"Ama yanımda yüz kredi yok," diye inledi Pola.

"Sorun değil hanımefendi," dedi Arvardan soğuk bir tavırla. "Ben öderim."

Cüzdanını açıp birkaç banknot çıkardı ve onları Natter'a doğru fırlattı. "Kıpırda!"

"Onunla git Schwartz," diye fısıldadı kız.

Yaşlı adam herhangi bir yorumda bulunmadan, kendisinden istenileni umursamaksızın yaptı. O anda hiçbir duygu emaresi göstermeden cehenneme bile gidebilirdi.

Böylece Arvardan ile Pola baş başa kaldı ve şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Genç kız arkeoloğa ilk defa dikkatle baktı ve uzun boylu, çarpıcı derecede yakışıklı, sakin ve kendinden emin biri olduğunu fark edince şaşırdı. O ana dek adamı yeni edinilmiş, motivasyonu olmayan bir yardımcı gibi görmüştü ama şimdi... Ansızın utandı ve son bir-iki saat içinde yaşanan olayların hepsi telaşlı bir kalp atımı içerisinde kayboldu.

Birbirlerinin isimlerini bile bilmiyorlardı.

"Adım Pola Shekt," dedi gülümseyerek.

Arvardan daha önce onu gülümserken hiç görmemişti ve bu olguyu ilgi çekici bulduğunu fark etti. Kızın yüzüne bir parlaklık, bir ışıltı katıyordu âdeta. Ona karşı bir şeyler hissetmeye— Bu fikri hemen aklından çıkardı. Karşısındaki Dünyalı bir kızdı!

Bu yüzden, niyetlendiği kadar samimi olmayan bir ses tonuyla, "ben de Bel Arvardan," dedi. Tokalaşmak için uzandı ve esmer ellerinden biri bir anlığına kızın küçük elini yuttu.

"Tüm bu yaptıklarınız için size teşekkür etmeliyim," dedi Pola.

Arkeolog önemli değil dercesine omuzlarını silkti. "Gidelim mi? Demek istediğim, artık arkadaşınız gittiğine göre buradan güvenle çıkabiliriz sanırım."

"Eğer onu yakalamış olsalardı büyük bir gürültü duyardık herhalde, siz ne dersiniz?" Bu teorisini desteklemesi için ona

yalvaran gözlerle baktı ve Arvardan uzanıp kızın yumuşak tenine dokunma arzusuyla savaşmak zorunda kaldı.

"Gidelim mi?" diye sordu tekrar.

Pola bir parça soğuklaştı. "Evet, neden olmasın?" dedi sertçe.

Ama tam o sırada havada bir inilti, uzaklardan gelen tiz bir ses duyuldu ve genç kız gözlerini ardına kadar açıp uzattığı elini çabucak geri çekti.

"Gene ne oldu?" diye sordu Arvardan.

"İmparatorluk askerleri."

"Siz de mi onlardan korkuyorsunuz?" Konuşan Dünyalı olmayan, kendinden emin yanıydı; Siriuslu arkeolog. Önyargılı olun ya da olmayın, mantığın ne yönünden bakarsanız bakın İmparatorluk askerlerinin gelmesi bir parça aklıselime ve insanlığa işaretti. Tevazu gösterip nazikleşti.

"Dışarılıklılar için endişelenmeyin," dedi, Dünyalı olmayanlar için kullanılan terimi dile getirmeye tenezzül ederek. "Onlarla ben ilgilenirim Bayan Shekt."

Genç kız birden kaygılandı. "Ah, hayır. Sakın öyle bir şeye kalkışmayın. Hatta onlarla hiç konuşmayın. Ne derlerse onu yapın ve onlara bakmayın."

Arvardan'ın tebessümü genişledi.

İkili ana kapılara yaklaşırken muhafızlar onları görüp geri çekildi. Arvardan ile Pola tuhaf bir biçimde sessiz olan, küçük bir alana adım attı. Ordu araçlarının iniltili sirenleri iyice yaklaşmıştı.

Derken zırhlı araçlar meydana giriş yaptı ve içlerinden başlarında cam küreler bulunan asker grupları çıktı. Kalabalık onların önünde panikle kaçıştı; havada yankılanan kesik bağırışlar ve onları itmek için kullanılan nöronik kamçı sapları bu karmaşayı iyice arttırdı.

Askerlerin başındaki Teğmen Claudy ana kapıdaki Dünyalı muhafıza yaklaştı. "Pekâlâ, kimmiş şu hummaya yakalanan?"

İçi temiz havayla dolu, cam başlığının ardındaki yüzü biraz bulanık görünüyordu. Telsizden çıkan sesiyse hafif metalik bir tınıya sahipti.

Muhafız saygıyla başını iyice eğdi. "Hastayı mağazada tecrit altına aldığımızı duymak umarım sizi memnun eder saygıdeğer efendim. Ona refakat eden diğer iki kişi de şu anda önünde durduğunuz girişte bekliyor."

"Öyle mi? Güzel! Bırak orada beklesinler. Şimdi, öncelikle bu kalabalığın dağıtılmasını istiyorum. Çavuş! Meydanı boşalt!"

Emir amansız bir etkinlikle yerine getirildi. Chica kasvetli bir alacakaranlığa boğulurken insanlar giderek artan karanlığa karıştılar. Sokaklar loş, yapay bir ışıklandırmayla aydınlanmaya başladı.

Teğmen Claudy nöronik kamçısının sapıyla ağır botlarına vurdu. "O Dünya çocuğunun içeride olduğuna emin misin?"

"Mağazadan çıkmadı saygıdeğer efendim. İçeride olması gerek."

"Neyse, öyle olduğunu farz edelim ve daha fazla vakit kaybetmeyelim o hâlde. Çavuş! Binayı dezenfekte edin!"

Dünya'yla olan tüm temaslarını kesen, hava sızdırmaz kıyafetler giymiş bir grup asker hızla mağazaya daldı. Arvardan olanları büyük bir ilgiyle izlerken aradan ağır ağır ilerleyen bir on beş dakika geçti. Profesyonel açıdan karışmaya çekindiği, kültürlerarası ilişkilere dair bir saha deneyiydi bu.

Son asker de dışarı çıktığında artık gece iyice çökmüştü.

"Kapıları mühürleyin!"

Bir müddet sonra, her kattaki birkaç farklı noktaya yerleştiren dezenfektan kutuları uzaktan patlatıldı. Kapakları fırladı, içlerinden yoğun bir duman püskürdü, duvarlara yayıldı, tüm yüzeyleri santim santim kapladı ve havada ilerleyerek en ufak çatlaklara bile girdi. İster bir mikropta olsun ister insanda, hiçbir protoplazma bu gaz karşısında hayatta kalamazdı

ve dezenfekte işlemi için en meşakkatli kimyasal temizleme yönteminin kullanılması gerekiyordu.

Teğmen ileri çıkıp Arvardan ile Pola'ya yaklaştı.

"Hastanın adı neydi?" Sesinden herhangi bir zalimlik tınısı okunmuyor, sadece tam bir kayıtsızlık hissediliyordu. *Bir Dünyalı öldürdük*, diye düşünüyordu. Eh, o günün erken saatlerinde bir sinek daha öldürmüştü. Şimdi iki etmişti.

Sorusuna bir cevap alamadı; Pola başını uysalca öne eğmişti, Arvardan ise olanları merakla izliyordu. İmparatorluk subayı bakışlarını onlardan ayırmadı. Elini sertçe sallayıp adamlarından birini yanına çağırdı. "Enfeksiyon kapıp kapmadıklarını kontrol edin."

İmparatorluk Sıhhiye Bölüğü'nün nişanını taşıyan bir subay ikiliye yaklaştı ve hiç de kibar sayılmayacak bir şekilde onları muayene etti. Eldivenli elleriyle koltuk altlarına sertçe bastırdı ve yanaklarının iç kısmına bakabilmek için ağızlarının köşesini yukarı çekti.

"Enfeksiyon belirtisi yok Teğmen. Bu akşamüstü hummaya yakalansalardı belirtileri şimdiye dek açıkça ortaya çıkardı."

"Hımm." Teğmen Claudy küre biçimli başlığını dikkatle çıkardı ve yüzüne değen "gerçek" havayı mutlulukla karşıladı. O hava Dünya'ya ait olsa bile... Camdan yapılma, hantal başlığı sol kolunun altına sıkıştırdı. "Adın ne Dünyalı kancık?"

Bu kelime bile tek başına yeterince aşağılayıcıydı, adamın kullandığı ses tonu da bu etkiyi iyice arttırıyordu fakat Pola herhangi bir gücenme belirtisi göstermedi.

"Pola Shekt efendim," diye cevap verdi fısıldayarak.

"Evraklarını göster!"

Genç kız bir elini beyaz önlüğünün cebine atıp pembe renkli, küçük bir dosya çıkardı.

Teğmen onu alıp el fenerinin ışığı altında inceledi, sonra da kıza geri fırlattı. Dosya havada uçup yere düştü ve Pola onu almak için çabucak eğildi.

"Ayağa kalk," diye emretti Teğmen sabırsızlıkla, evrakları kızın ulaşamayacağı bir yere tekmeleyerek. Yüzü kireç gibi olan Pola parmaklarını kaçırıp doğruldu.

Arvardan kaşlarını çattı ve bu işe el atma zamanının geldiğine karar verdi. "Hey, bana bak."

Teğmen başını hızla ona çevirdi ve dişleri gösterdi. "Ne dedin Dünya çocuğu?"

Pola hemen aralarına girdi. "Efendim, bu adamın bugün burada olanlarla hiçbir ilgisi yok. Onu daha önce hiç görme—"

Teğmen onu kenara itti. "Sana ne dediğini sordum Dünya çocuğu."

Arvardan adamın bakışlarına soğuk karşılık verdi. "Hey, bana bak dedim. Lafımı kesmeseydin bu kadına davranış biçiminden hoşlanmadığımı, hareketlerine dikkat etmeni söyleyecektim."

O kadar öfkelenmişti ki başka bir gezegenden olduğunu belirtip adamın hatasını düzeltmek aklına gelmedi.

Teğmen Claudy neşesiz bir tebessüm etti. "Peki *sen* nerede yetiştirildin Dünya çocuğu? Bir erkekle konuşurken 'efendim' demen gerektiğini bilmiyor musun? Yerini bilmiyorsun, değil mi? Eh, senin gibi koca bir Dünyalı eşeğe hayat dersi vermenin zevkini tatmayalı uzun zaman olmuştu. İşte, dur da sana—"

Bir eli tıpkı avını sokan bir yılan gibi ileri atıldı ve Arvardan'ı sağlı sollu tokatladı. Önce bir kez, sonra bir kez daha. Şaşıran arkeolog geri çekildi ve kulaklarının uğuldadığını hissetti. Çabucak ileri uzanıp adamın kolunu yakaladı. Askerin yüzünün şaşkınlıkla çarpıldığını gördü...

Omuz kasları kolayca kıvrılıverdi.

Teğmen büyük bir gürültüyle yere çakıldı ve cam başlığı yuvarlanıp parçalandı. Adam yerde hareketsiz yatarken Arvardan'ın yüzüne acımasız bir yarı tebessüm yayıldı. Ellerini hafifçe çırparak avuçlarındaki tozları silkeledi. "Aranızda

yüzümde çatlak-patlak oynayabileceğini düşünen başka bir piç kurusu var mı?"

Ancak Çavuş çoktan nöronik kamçısını havaya kaldırmıştı bile. Düğmeye bastı, menekşe renkli bir ışık patlaması havada ileri doğru süzüldü ve uzun boylu arkeoloğa erişip onu yaladı.

Arvardan'ın bedenindeki bütün kaslar dayanılmaz bir acıyla kasıldı ve adam yavaşça dizlerinin üstüne yığıldı. Ardından, tamamen felç geçirmiş bir hâlde kendinden geçti.

Arvardan zihnini kaplayan sis bulutundan sıyrıldığında farkına vardığı ilk şey alnındaki bir ıslaklığın verdiği hoş his oldu. Gözlerini açmaya çalıştığında göz kapaklarının menteşeleri paslanmış birer kapı gibi hareket ettiğini fark etti. Onları kapalı tuttu ve sonsuz kadar uzun gelen bir hareketle (kaslarının en ufak hareketi bile tüm vücuduna iğneler batıyormuş gibi hissetmesine sebep oluyordu) kolunu yüzüne kaldırdı.

Yumuşak, nemli bir havlu tutan küçük bir el...

Gözlerini açılmaya zorladı ve sisle savaştı.

"Pola," dedi.

Neşe dolu, küçük bir çığlık duyuldu. "Evet, benim. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Acı çekme yetisini kaybetmemiş bir ölü gibi," dedi adam, çatlak bir sesle. "Neler oldu?"

"Askeri üsse getirildik. Albay buradaydı. Üstünüzü aradılar... Ne yapacaklarını bilmiyorum ama... Ah, Bay Arvardan, Teğmen'e vurmamalıydınız. Sanırım kolunu kırdınız."

Arvardan'ın yüzüne hafif bir tebessüm yayıldı. "İyi olmuş! Keşke belini kırsaydım."

"Ama bir İmparatorluk subayına karşı koymak... Bu idamlık bir suçtur." Sesi korku dolu bir fısıltıya dönüştü.

"Öyle mi? Göreceğiz bakalım."

"Şşşt. Geri geliyorlar."

Arvardan gözlerini kapatıp rahatladı. Pola'nın çığlık attığı-

nı duydu hayal meyal, ardından koluna bir şırınga saplandığını hissetti ve kaslarını kıpırdatamaz oldu.

Derken bütün damarları ve sinirlerinde çok rahatlatıcı, harika bir his dolaştı. Kollarındaki düğümler çözüldü ve yay gibi gerilen sırtı yavaşça gevşedi. Gözlerini hızla kırpıştıran arkeolog dirseğinden destek alarak doğrulup oturdu.

Albay düşünceli bir şekilde ona bakıyordu, Pola ise her nasılsa aynı anda hem endişeli hem de sevinçli görünüyordu.

"Doktor Arvardan," dedi Albay, "görünüşe göre bu akşam şehirde fzalasıyla nahoş bir şanssızlık yaşamışız."

Doktor Arvardan... Pola o anda adam hakkında ne kadar az şey bildiğini, ne iş yaptığından bile bihaber olduğunu fark etti... Daha önce kendini hiç böyle hissetmemişti.

Arvardan kısa bir kahkaha attı. "Nahoş mu dediniz? Bence bu epey yetersiz bir sıfat."

"Görev başındaki bir İmparatorluk subayının kolunu kırdınız."

"Önce o bana vurdu. Görevi hiçbir şekilde beni hem sözlü hem de fiziki olarak küçük düşürmesini gerektirmiyordu. Böyle yaparak hem bir subay hem de bir centilmen olarak hak ettiği saygıyı yitirdi. Özgür bir imparatorluk vatandaşı olarak bu kanunlara aykırı ve saygısız davranışa kızmaya her hakkım var."

Albay öksürdü ve ne diyeceğini bilemiyormuş gibi göründü. Pola ise fal taşı gibi açılmış gözlerle bir ona bir diğer adama bakıyordu.

"Eee," dedi Albay sonunda mülâyimce, "bu olayı bir talihsizlik olarak gördüğümü söylememe gerek bile yok. Görünüşe göre yaşananlar her iki tarafa da eşit derecede acı verip küçük düşürmüş. En iyisi bu meseleyi unutmak."

"Unutmak mı? Hiç sanmıyorum. Kısa süre önce Naip'in konağında misafirdim ve eminim garnizonunun gezegendeki düzeni nasıl sağladığını bilmek çok ilgisini çekecektir."

"Bakın Dr. Arvardan, eğer herkesin önünde sizden özür dile—"

"Özrünüzün canı cehenneme. Bayan Shekt ne olacak peki?"

"Ne önerirsiniz?"

"Onu derhal serbest bırakın, evraklarını geri verin ve kendisinden içtenlikle özür dileyin... Hemen!"

Albay kızarıp bozardı, sonra da, "Elbette," dedi güçlükle. Pola'ya döndü. "En derin özürlerimi kabul edin genç hanımefendi..."

Garnizonun karanlık duvarlarını arkalarında bıraktılar. On dakikalık kısa ve sessiz bir hava-taksisi yolculuğunun ardından tekrar şehirdeydiler. Şimdi de Enstitü'nün ıssız karanlığında karşılıklı dikiliyorlardı. Vakit gece yarısını geçmişti.

"Tam olarak anladığımı sanmıyorum," dedi Pola. "Çok önemli biri olmalısınız. İsminizi daha önce hiç duymadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Dışarılıklıların bir Dünyalıya böyle davranabileceği hiç aklıma gelmezdi."

Arvardan kendisini tuhaf bir biçimde gönülsüz hissetse de bu oyuna daha fazla devam edemezdi. "Ben Dünyalı değilim Pola. Sirius Sektörü'nden bir arkeoloğum."

Genç kız hızla dönüp ona baktı; yüzü ay ışığının altında bembeyaz görünüyordu. Çok yavaş ilerleyen on saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. "O askerlerle güvende olduğunuzu bildiğiniz için yüzleştiniz o zaman. Ben de sanmıştım ki... Tahmin etmem gerekirdi." Tavırlarında öfkeli bir hayal kırıklığı vardı. "Cehaletim yüzünden gün içerisinde size karşı herhangi bir saygısızlıkta bulunduysam tüm alçakgönüllülüğümle özür dilerim efendim."

"Pola," diye bağırdı adam öfkeyle, "sorun nedir? Dünyalı değilsem ne olmuş yani? Bu beni beş dakika önce gördüğün kişiden nasıl farklı kılabilir?"

"Bana gerçeği söyleyebilirdiniz efendim."

"Bana 'efendim' diye hitap etmeni istemiyorum. Diğerleri gibi olma lütfen."

"Diğerleri derken kimi kastediyorsunuz efendim? Dünya'da yaşayan iğrenç hayvanları mı? Size yüz kredi borcum var."

"Unut gitsin," dedi Arvardan, tiksintiyle.

"Bu emrinize uyamam. Bana adresinizi verirseniz yarın paranızı size havale yoluyla gönderebilirim."

Arvardan birdenbire kabalaştı. "Bana yüz krediden daha fazlasını borçlusun."

Alt dudağını ısıran Pola, "Borcumun ödeyebileceğim tek kısmı bu efendim," dedi alçak sesle. "Adresiniz nedir?"

"Hükümet Binası," diye bağırdı uzaklaşmaya başlayan adam, omzunun üstünden. Ardından gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Ve Pola o anda kendisini ağlarken buldu!

Dr. Shekt kızını ofisinin kapısında karşıladı.

"Schwartz geri döndü," dedi. "Onu ufak tefek bir adam getirdi."

"Güzel!" dedi Pola. Konuşmakta güçlük çekiyordu.

"İki yüz kredi istedi. Ben de verdim."

"Yüz kredi istemesi gerekiyordu ama önemi yok." Babasının yanından sıyrılıp geçti.

"Çok endişelendim," dedi adam. "Mahallede yaşanan tüm o kargaşa... Kimseye bir şey sormaya cesaret edemedim. Seni tehlikeye atmaktan korktum."

"Her şey yolunda. Hiçbir şey olmadı... İzin verirsen bu gece burada uyuyacağım baba."

Ancak tüm yorgunluğuna rağmen uyuyamadı çünkü *bir şey* olmuştu. Bir adamla tanışmıştı ve bir Dışarılıklıydı.

Ama adresini almıştı. Adresini almıştı.

10

YAŞANANLARIN İZAHI

Odadaki iki Dünyalı birbirinin taban tabana zıddıydı; biri görünüşte gezegenin en güçlü adamıydı, diğeriyse gerçekte.

Yüce Bakan Dünya'daki en önemli Dünyalı, gezegenin bizzat Galaksi İmparatoru tarafından atanmış nihai yöneticisiydi. İmparatorluk Naibi'nin de emrindeydi elbette. Kâtibi ise görünüşte hiç kimseydi. Sadece Kadimler Cemiyeti'nin bir üyesiydi, o kadar. Teoride önemsiz detaylarla ilgilenmesi için Yüce Bakan tarafından atanmıştı ve yine teoride her an işten çıkarılabilirdi.

Yüce Bakan bütün gezegen tarafından tanınıyordu ve Geleneklerle ilgili konularda son söz ona aitti. Altmış'tan muaf olanları o açıklar, gelenekleri çiğneyenleri, karneyle dağıtılan yiyeceklere ve üretim takvimine karşı gelenleri, Yasak Bölgeler'e girenleri ve daha pek çok suçluyu o yargılardı. Diğer yandan, kâtibi ise hiç kimse tanımaz, hatta ismini bile bilmezlerdi. Kadimler Cemiyeti ve Yüce Bakan dışında elbette...

Yüce Bakan'ın hitabet sanatı güçlüydü ve sık sık halka hitap eder, son derece etkili ve epey duygusal konuşmalar yapardı. Açık renkli, uzun saçları ve kibar, soylu bir duruşu vardı. Kâtip ise kalkık burunlu, sinsi suratlı biriydi; uzun konuşmalara kısa cevaplar verir, kısa beyanları homurdanarak yanıtlar,

homurdanmalar karşısında da susardı. En azından herkesin içindeyken...

Görünüşte güçlü olan kişi Yüce Bakan'dı elbette; gerçekte güçlü olansa Kâtip. Ve Yüce Bakan'ın ofisinde yalnız kaldıklarında bu durum gayet açık bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Yüce Bakan hırçın ve kafası karışık durumdaydı, Kâtip ise soğuk ve kayıtsız.

"Bana getirdiğin tüm bu raporlar arasında bir bağlantı göremiyorum," dedi Yüce Bakan. "Raporlar, raporlar!" Bir kolunu başının üstüne kaldırıp hayali bir kâğıt yığınına sertçe vurdu. "Onlara ayıracak vaktim yok."

"Kesinlikle," dedi Kâtip, soğukça. "Beni de bu yüzden işe aldınız zaten. Onları okuyor, sindiriyor ve size iletiyorum."

"Eh, iyi o zaman Balkis. Yap işini. Ama çabuk ol çünkü bunlar önemsiz meseleler."

"Önemsiz mi? Muhakeme kabiliyetinizi geliştirmezseniz günün birinde bu size pahalıya mal olabilir ekselansları... Gelin şu raporların manasına birlikte bakalım, sonra da size onları hâlâ önemsiz olarak görüp görmediğinizi soracağım. Öncelikle elimizde yedi gün önce gelen ve Shekt'in yardımcısı tarafından yollanan ilk rapor var, ki beni bu izin peşine düşmeye sevk eden de o oldu zaten."

"Ne izi?"

Balkis'in tebessümünde hafif bir zorakilik vardı. "Son birkaç yıldır Dünya'da gerçekleştirilen bazı önemli projeleri size yeniden hatırlatmamı ister misiniz ekselansları?"

"Şşşt!" dedi Yüce Bakan, vakarını birdenbire kaybedip etrafına telaşla bakınmadan edemeden.

"Başarılı olmamızı sağlayacak şey telaş değil, özgüven ekselansları... Bu projenin başarıya ulaşması için Shekt'in küçük oyuncağını, yani Sinapsmatik'i tedbirli kullanmamız gerektiğini de biliyorsunuz. Bildiğimiz kadarıyla şimdiye dek yalnızca bizim emrimizle ve kesin amaçlar doğrultusunda kullanıldı.

Ama Shekt geçen hafta, hiçbir uyarı olmaksızın Sinapsmatik'i tanımadığımız bir adamın üstünde kullanarak emirlerimize karşı geldi."

"Bu," dedi Yüce Bakan, "basit bir mesele. Shekt'i cezalandırın, tedavi edilen adamı göz altına alın ve meseleyi sonlandırın."

"Hayır, hayır. Olaya fazla doğrudan yaklaşıyorsunuz ekselansları. Asıl noktayı kaçırıyorsunuz. Önemli olan Shekt'in *ne* yaptığı değil, *neden* yaptığı. Olayda önemli bir rastlantı olduğuna dikkat edin, ki kendisi birbirini takip eden bir dizi dikkate değer rastlantıdan sadece biri. Dünya Naibi aynı gün Shekt'i ziyaret etti ve Doktor aralarında geçen tüm konuşmaları sadık ve güvenilir bir şekilde bize rapor etti. Ennius ondan Sinapsmatik'i İmparatorluk için kullanmasını istemiş. Görünüşe göre karşılığında İmparator'un yardımını teklif etmiş."

"Hımm," dedi Yüce Bakan.

"Merakınız mı uyandı? Bu tür bir anlaşma, şu anki yolumuzu izlemeye devam ettiğimiz takdirde bizi bekleyen tehlikelere kıyasla daha mı çekici göründü? Beş yıl önce yaşanan kıtlık sırasında bize verdikleri yiyecek sözünü hatırlıyor musunuz peki? Yeterince İmparatorluk kredimiz olmadığından sevkiyatlar iptal edilmiş ve radyasyon içerdikleri için Dünya mallarıyla ödeme yapmamıza izin vermemişlerdi. Söz verdikleri bedava yiyeceği yolladılar mı? Peki bize borç verdiler mi? Yüz binlerce kişi açlıktan öldü. Dışarılıklıların sözlerine güvenmeyin.

"Ama şu anda bunun bir önemi yok. Asıl önemli olan Shekt'in bize büyük bir sadakat göstermesi. Öyle ki ondan bir daha asla şüphelenmezdik. O gün bize ihanet edebileceğinden hiçbir şekilde kuşkulanmazdık. Ama tam olarak öyle yaptı."

"Şu izinsiz deneyi mi kastediyorsun Balkis?"

"Evet ekselansları. Tedavi ettiği adam kimdi? Elimizde fotoğrafları ve Shekt'in asistanının temin ettiği retina izleri var.

Onları Gezegensel Nüfus Dairesi kayıtlarıyla karşılaştırdık ama hiçbir şey bulamadık. Dolayısıyla adamın bir Dünyalı değil, Dışarılıklı olduğu sonucuna varıyoruz. Dahası, Shekt de bunu biliyor olmalı çünkü bir sicil kartının ne sahtesi çıkarılabilir ne de retina iziyle birlikte kontrol edildikleri takdirde başka biri tarafından kullanılmaları mümkündür. Kısacası bu sabit deliller ışığında Shekt'in Sinapsmatik'i bir Dışarılıklının üstünde kullandığı sonucunu elde ediyoruz. Peki neden?

"Bu sorunun cevabı rahatsız edici derecede basit olabilir. Shekt amaçlarımız için ideal bir araç değil. Gençliğinde bir Asimilasyonist'miş, hatta bir keresinde İmparatorluk'la uzlaşmaya yönelik bir platformda Washeen Konseyi'ne adaylığını koymuş. Ama seçimi kaybetmiş."

"Bundan haberim yoktu," diye araya girdi Yüce Bakan.

"Kaybettiğinden mi?"

"Hayır, seçime adaylığını koyduğundan. Neden bu konu hakkında bilgilendirilmedim? Bu durum Shekt'i şu anda bulunduğu konum itibariyle epey tehlikeli bir adam kılıyor."

Balkis hafifçe, müsamahalı bir tebessüm etti. "Sinapsmatik'i Shekt icat etti ve şu anda o cihazı düzgün kullanabilecek yeterli tecrübesi olan başka biri yok. Bugüne dek Doktor'u hep gözlem altında tuttuk, şimdiyse kendisini çok daha yakından izliyoruz. Bizim saflarımızda yer alan, varlığından *haberdar olduğumuz* bir hainin, düşmanlarımıza bize sadık bir adamdan daha fazla zarar verebileceğini unutmayın.

"Şimdi, hakikatleri değerlendirmeye devam edelim. Shekt Sinapsmatik'i bir Dışarılıklının üstünde kullandı. Neden? Bir Sinapsmatik sadece tek bir amaç için kullanılabilir: Bir bireyin zekâsını geliştirmek. Peki niçin? Çünkü daha önce Sinapsmatik'le zekalarını geliştirdiğimiz biliminsanlarımızı alt etmenin tek yolu bu. Değil mi? Bu da İmparatorluk'un Dünya'da neler döndüğünden az da olsa şüphelendiği manasına geliyor. Sizce bu önemsiz bir mesele mi ekselansları?"

Yüce Bakan'ın alnında boncuk boncuk terler belirdi. "Gerçekten de öyle mi düşünüyorsun?"

"Elimizdeki hakikatler sadece tek bir şekilde birleştirilebilecek bir yapbozun parçalarını oluşturuyor. Tedavi edilen Dışarılıklı son derece sıradan, hatta küçümsenebilecek türden bir dış görünüşe sahip. Ve bu başarılı bir hamle zira İmparatorluk'un en iyi casusu şişman ve kel bir ihtiyar olabilir pekâlâ. Ah, evet. Evet. Böyle bir görevi başka kime verebilirsiniz ki? Ama söz konusu yabancıyı –bu arada kendisi Schwartz takma adını kullanıyor– elimizden geldiğince takip ettik. Şimdi gelin ikinci raporumuza geçelim."

Yüce Bakan önündeki dosyalara bir göz attı. "Bel Arvardan'la ilgili olana mı?"

"Dr. Bel Arvardan," diye onayladı Balkis. "Yiğit Sirius Sektörü'nden, cesur ve şövalye ruhlu yobazlara ev sahipliği yapan gezegenlerden gelen ünlü arkeolog," dedi neredeyse tükürürcesine. "Neyse, bunları boş verelim. Dr. Arvardan'ı ele aldığımızda Schwartz'ın tam zıddını, hatta neredeyse şiirsel bir tezadını görüyoruz. Kendisi kimsenin tanımadığı bir adam değil, tam aksine gayet ünlü biri. Gezegenimize gizlice sızmak yerine gelişini tüm galaksiye duyurdu. Varlığından önemsiz bir asistan sayesinde değil, Dünya Naibi'nin uyarısıyla haberdar olduk."

"Aralarında bir bağlantı olduğunu mu düşünüyorsun Balkis?"

"İçlerinden birinin dikkatimizi dağıtmak için gönderildiği ihtimalini göz önünde bulundurabilirsiniz ekselansları. Ya da İmparatorluk yetkilileri entrika konusunda çok yetenekli olduğundan iki farklı kamuflaj metoduyla karşı karşıya olabiliriz. Schwartz söz konusuyken ışıklar kapatılıyor. Arvardan söz konusu olduğunda da ışıklar gözümüze sokuluyor. İkisinden de bihaber olmamız mı bekleniyor peki? Ennius hangi konu hakkında bizi Arvardan'a karşı uyarmıştı?"

Yüce Bakan burnunu düşünceli bir edayla ovdu. "Arvardan'ın İmparatorluk destekli bir arkeolojik keşif gezisine çıktığını ve bilimsel amaçlar doğrultusunda Yasak Bölgeler'e gireceğini söyledi. Saygısızlık etmek gibi bir niyetlerinin olmadığını, arkeoloğu kibarca durdurabildiğimiz takdirde bunu İmparatorluk Konseyi'nin dikkatine sunacağını belirtti. Onun gibi bir şey."

"Yani Arvardan'ı yakından takip etmemizi istiyordu ama hangi amaçla? Tabii ki Yasak Bölgeler'e izinsiz giriş yapmasını engellemek için. İşte size yanında elemanı, gemisi ya da ekipmanı olmayan bir baş arkeolog. İşte ait olduğu yerde, Everest'te kalmayan ve bir nedenden ötürü Dünya'da dolaşan bir Dışarılıklı. Ve ilk işi Chica'ya gitmek oluyor. Peki böylesine şüphe ve merak uyandırıcı bir olayı nasıl fark edemedik dersiniz? Nasıl olacak, tabii ki son derece önemsiz başka bir olayı izlemeye teşvik edildiğimiz için.

"Schwartz'ın altı gün boyunca Nükleer Araştırma Enstitüsü'nde saklı tutulduğunu göz önünde bulundurun ekselansları. Sonra da kaçtı. Bu sizce de tuhaf değil mi? Kapısı bir anda açık kaldı. Koridorlar bir anda boş bırakıldı. Ne kadar tuhaf bir ihmalkârlık. Peki hangi gün kaçtı? Tabii ki Arvardan'ın Chica'ya geldiği gün. Bir başka tuhaf rastlantı."

"Yani diyorsun ki..." dedi Yüce Bakan gergince.

"Schwartz'ın Dışarılıklı bir casus olduğunu söylüyorum. Aramızdaki Asimilasyonist hainlerle bağlantısını Shekt, İmparatorluk'la olan bağlantısınıysa Arvardan sağlıyor. Schwartz ile Arvardan'ın ne kadar ustaca buluşturulduğuna bir bakın. Schwartz'ın kaçmasına müsaade edildi, münasip bir sürenin ardından hemşiresi de peşinden gitti; ki kendisi o kadar da şaşırtıcı olmayan bir tesadüf eseri Shekt'in kızı oluyor. Eğer saniyesi saniyesine hesaplanmış zaman çizelgelerinde bir hata olsaydı genç kız, adamı çabucak bulurdu. O zaman Schwartz yalnızca zavallı ve hasta bir adam olarak görülür, gü-

venle enstitüye geri götürülür ve daha sonra tekrar denerlerdi. Aslına bakarsanız aşırı meraklı iki taksiciye onun hasta olduğunu söylemişler ve ironik bir biçimde bu onlara geri tepmiş.

"Şimdi anlatacaklarımı dikkatle dinleyin. Schwartz ile Arvardan ilk olarak bir Yemekmatik'te buluşmuş. Birbirlerinin varlığından habersiz görünüyorlarmış. Bu her şeyin yolunda gittiğini ve bir sonraki aşamaya geçebileceklerini anlamak için ayarladıkları bir ön buluşma elbette... En azından bizi hafife almıyorlar ve bu memnun edici.

"Sonra Schwartz oradan ayrılmış, birkaç dakikanın ardından Arvardan da dükkânı terk etmiş ve Shekt'in kızıyla buluşmuş. Her şeyi dakikası dakikasına ayarlamışlar. Daha önce bahsettiğim taksicileri kandırmak için küçük bir gösteri sergiledikten sonra birlikte Dunham alışveriş mağazasına gitmişler ve orada üçü bir araya gelmiş. Bu iş için bir alışveriş mağazasından daha uygun bir yer olabilir mi? İdeal bir buluşma yeri. Kimseyi şüphelendirmeyecek kadar ortada. Takip edilmelerine fırsat vermeyecek kadar kalabalık. Harika bir seçim, harika. Düşmanımızın hakkını teslim etmem gerek."

Yüce Bakan sandalyesinde huzursuzca kıvrandı. "Eğer düşmanımız bu kadar övgüyü hak ediyorsa mücadeleyi onlar kazanacak demektir."

"İmkânsız. Çoktan yenildiler. Ve bunun için Natter'a teşekkür etmeliyiz."

"Bu Natter da kim?"

"Bundan böyle sonuna kadar faydalanmamız gereken, önemsiz bir casus. Dün onun yerinde bir başkası olsa bundan daha iyi bir iş çıkaramazdı. Uzun süredir Shekt'i gözetlemekle görevliydi. Bunun için Enstitü'nün karşına bir meyve tezgâhı kurmuştu. Son bir haftadır da Schwartz olayıyla ilgili gelişmeleri yakından takip ediyordu.

"Sadece fotoğraflardan tanıdığı ve Enstitü'ye ilk kez getirildiğinde şöyle bir gördüğü Schwartz oradan kaçtığı sırada

Natter olay yerindeydi. Dikkatleri üzerine çekmeden adamın her hareketini izlemiş ve dün yaşananları raporunda detaylı olarak anlatmış. Muazzam bir önseziyle şu "kaçma" olayının Arvardan'la buluşmak için ayarlandığına karar vermiş. Tek başına bu durumdan istifade edecek konumda bulunmadığı için o da buluşmayı engellemeye karar vermiş. Shekt'in kızından Schwartz'ın hasta olduğunu duyan taksiciler adamın Radyasyon Humması'na yakalanmış olabileceği hakkında atıp tutmuşlar. Natter da bu söylentiden dahice faydalanmış. Üçlünün mağazada buluştuğunu görür görmez humma alarmı vermiş ve Dünya'ya şükür ki Chica'daki yerel otoriteler onunla çabucak işbirliği yapacak kadar zekiymiş.

"Mağaza boşaltılmış ve böylece Schwartz ile arkadaşları konuşmalarını gizlemek için kullanmayı umdukları kamuflajdan mahrum bırakılmış. Mağazada kuşku çekici bir biçimde yalnız kalmışlar. Natter bununla yetinmemiş. Onlara yaklaşıp Schwartz'ı Enstitü'ye geri götürmesine izin vermeleri için grubu ikna etmeye çalışmış. Onlar da kabul etmişler. Başka ne yapabilirlerdi ki? Böylece Arvardan ile Schwartz arasında tek kelime bile geçmeden gün sona ermiş.

"Natter, Schwartz'ı tutuklamak gibi bir aptallık da yapmamış. Arvardan ile Schwartz kimliklerinin açığa çıktığından hâlâ bihaberler ve bizi büyük oyuna götürecekler.

"Natter işi daha da ileri götürerek İmparatorluk garnizonuna haber vermiş. Bunun takdire şayan bir davranış olduğunu söylemem gerek. Çünkü bu sayede Arvardan'ı içinden kolay çıkamayacağı bir duruma sokmuş. Böylece arkeoloğumuz ya bir Dışarılıklı olduğunu itiraf edip kullanışlılığını sona erdirmek –görünüşe göre görevini başarabilmek için buradayken bir Dünyalı gibi davranması gerekiyor– ya da gizli kimliğini koruyup başına gelebilecek nahoş olaylara katlanmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalmış. O da daha kahramanca bir yol izlemiş, hatta gerçekçi davranmak adına

bir subayın kolunu kırmış. En azından bu konuda hakkını vermem lazım.

"Arvardan'ın böyle davranması çok önemli. Şayet son derece mühim bir mesele söz konusu olmasaydı onun gibi bir Dışarılıklı sırf Dünyalı bir kızı korumak için nöronik kamçıya göğüs gerer miydi?"

Yüce Bakan masanın üstündeki ellerini yumruk haline getirip iyice sıktı. Gözlerinden öfke okunuyordu, yüzünün uzun ve pürüzsüz hatları endişeden kırış kırış olmuştu. "Bu kadar küçük detayları bir araya getirip bir örümcek ağı örebilmen güzel bir şey, Balkis. İşini ustalıkla yapmışsın ve ben de senin gibi düşünüyorum. Mantık bize başka bir alternatif bırakmıyor... Ama bunun anlamı gerçeğe çok yaklaştıkları Balkis. Çok yaklaştıkları... Ve bu sefer bize merhamet etmeyecekler."

Balkis omuzlarını silkti. "Çok yaklaşmış olamazlar, aksi takdirde İmparatorluk'un elindeki yıkım gücü göz önüne alındığında çoktan saldırırlardı... Ayrıca zamanları daralıyor. Başarılı olmak istiyorlarsa Arvardan'ın Schwartz'la buluşması şart. İsterseniz size gelecekle ilgili tahminlerde bulunabilirim."

"Bulun, bulun."

"Artık Schwartz'ı uzaklara göndermek ve ortamın sakinleşmesini beklemek zorundalar."

"İyi ama onu nereye gönderebilirler ki?"

"Onu da biliyoruz. Schwartz enstitüye bir adam, bariz biçimde çiftçi olan biri tarafından getirildi. Hem Shekt'in asistanından hem de Natter'dan adamın eşkalini aldık. Chica'nın yüz kilometre civarındaki bütün çiftçilerin sicil kayıtlarını gözden geçirdik ve Natter içlerinden birini, Arbin Maren adındaki bir adamı tespit etti. Asistan da bunu doğruladı. Çiftçiyi sessiz sedasız araştırdık ve biçare bir topal olan kayınpederinin Altmış'tan kaçmasına yardım ettiğini keşfettik."

Yüce Bakan masayı yumrukladı. "Bu tür olaylara giderek daha sık rastlıyoruz Balkis. Kanunları sıkılaştırmamız–"

"Şu anda önemli olan bu değil ekselansları. Asıl nokta, gelenekleri çiğnediği için şu çiftçiye şantaj yapılabileceği gerçeği."

"Ya..."

"Shekt ve Dışarılıklı müttefiklerinin böyle bir durumda kullanabilecekleri bir maşaya, yani Schwartz'ın Enstitü'nün dışında uzun bir süre gizli kalabileceği bir yere ihtiyaçları var. Muhtemelen çaresiz ve masum biri olan çiftçi bu iş için biçilmiş kaftan. Onu da gözetim altında tutacağız. Gözümüzü Schwartz'tan bir an bile ayırmayacağız... Er ya da geç Arvardan ile ihtiyar arasında başka bir görüşme daha ayarlanacak ve bu sefer hazırlıklı olacağız. Şimdi her şeyi açıkça görebiliyor musunuz?"

"Evet."

"Dünya'ya şükür. O hâlde ben artık gideyim." Ardından, alaycı bir tebessümle ekledi. "Müsaadenizle elbette."

Kendisiyle alay edildiğinin gayet farkında olan Yüce Bakan bir elini sallayarak adama çıkabileceğini işaret etti.

Kâtip küçük ofisine dönerken tek başınaydı. Ve ne zaman yalnız kalsa sıkı bir denetim altında tuttuğu düşünceleri bazen kontrolünden çıkar, zihnindeki sırlarla oynarlardı.

Bu düşüncelerin Dr. Shekt, Schwartz ve Arvardan'la pek bir ilgisi yoktu. Hatta Yüce Bakan'la bile alakalı değillerdi.

Onların yerine bir gezegenin, Trantor'un imgesi vardı zihninde. Ve tüm galaksinin yönetildiği, gezegen çapındaki koca bir şehrin... Gerçekte hiçbir zaman görmediği –hiçbir Dünyalının görmediği– bir sarayın sivri kulelerini ve kavisli kemerlerini düşündü. İpler, sicimler ve kablolar hâlinde güneşten güneşe uzanan, en sonunda da bir araya gelip merkez saraydaki o soyut figürün, en nihayetinde basit bir insan olan İmparator'un elinde toplanan görünmez güç ve görkem ağını hayal etti.

Zihni bu düşünceye sıkı sıkı tutundu. Bir insanı tek başına tanrı seviyesine yükseltebilecek bu gücün basit bir adamın elinde toplandığını düşündü.

Basit bir adam! Onun gibi.

O adam–

11

DEĞİŞEN BİR ZİHİN

Joseph Schwartz değişimin ne zaman başladığını tam olarak bilmiyordu. Pek çok kereler, gecelerin mutlak sessizliğinde – geceler artık eskisine nazaran ne kadar da sessizdi; acaba milyonlarca enerjik insanın sesleri, ışıkları ve gürültüleriyle dolu o geceler hiç yaşanmış mıydı?– bunu hatırlamaya çalışmıştı. İşte şurada, tam şu anda diyebilmeyi çok isterdi.

Anımsadığı ilk şey bu tuhaf dünyada yapayalnız kaldığı, o sarsıcı ve korkunç gündü; o güne dair anıları artık Chicago'nun hatırası kadar bulanıktı zihninde. Sonra Chica'ya gittiklerini ve şehri ziyaretinin tuhaf, karmaşık bir şekilde sona erdiğini hatırlıyordu. Schwartz orada yaşananları sık sık düşünüyordu.

Bir makine vardı... ona bazı haplar vermişlerdi. Nekahet dönemini atlatmış, ardından oradan kaçmış, etrafta boş boş dolaşmış ve bir alışveriş mağazasında açıklaması zor olaylar yaşamıştı. O kısmı doğru dürüst hatırlayamıyordu. Ancak son iki aydır her şey çok daha net bir hâl almış, hafızası aşırı derecede güçlenmişti.

Ta o zaman bile bazı şeyler gözüne tuhaf görünmeye başlamıştı. Atmosfere duyarlı hâle gelmişti. İhtiyar doktor ile kızı huzursuz, hatta korkmuş görünüyordu. Bunu o zaman da fark

etmiş miydi? Yoksa güçlenen düşünceleri sayesinde sonradan farkına vardığı, kaçak bir izlenim miydi bu?

Ama o alışveriş mağazasındayken, şu koca adam gelip ona tuzağa düşürmeden hemen önce –*hemen* önce– omzunu kavramak üzere olan eli hissetmişti. Hisleri kurtulmasına imkân tanıyacak kadar çabuk uyaramamıştı onu ama değişimin başladığının ilk kesin belirtilerinden biriydi bu.

O zamandan beri başı ağrıyordu. Hayır, buna tam olarak baş ağrısı denemezdi. Daha çok bir zonklamaydı; beyninde görünmez bir dinamo çalışmaya ve kafatasının her bir milimini bu alışılmadık hareketle sarsmaya başlamıştı sanki. Artık Chicago'daki hâliyle (anılarındaki hayali Chicago'nun bir anlamı varsa tabii), hatta bu gerçeklikteki ilk günleriyle bir alakası kalmamıştı.

Chica'dayken ona bir şey mi yapmışlardı acaba? Tüm bu olanlar o makinenin yüzünden miydi? Haplar... Haplar anestetikti. Bir ameliyattan mı geçirilmişti o hâlde? Daha önce yüzlerce kez olduğu gibi düşünceleri bu sonuca varır varmaz durdu.

Beyhude kaçma girişiminden bir gün sonra Chica'dan ayrılmıştı ve şimdi günleri rahat geçiyordu.

Burada tıpkı daha önce Pola denen şu kızın yaptığı gibi kendisiyle kelimeleri tekrar ederek konuşan, parmağıyla eşyaları işaret eden veya elleriyle bazı hareketler yapan Grew adında, tekerlekli sandalyeli bir ihtiyar vardı. Ta ki günün birinde saçma sapan sesler çıkarmayı bırakıp İngilizce konuşmaya başlayana kadar... Hayır, aslında o –Joseph Schwartz– İngilizce konuşmayı bırakıp saçma sapan sesler çıkarmaya başlamıştı. Ama duyduğu şeyler artık bir saçmalıktan ibaret değildi.

Çok kolay olmuştu. Dört gün içinde okumayı sökmüştü. Buna çok şaşırmıştı. Eskiden, Chicago'dayken de harika bir hafızası vardı. Ya da en azından ona öyle geliyordu. Ama daha

önce hiç *bu tür* yetenekler sergilememişti. Lâkin Grew hiç de şaşırmışa benzemiyordu.

Schwartz da en sonunda buna bir anlam vermeye çalışmaktan vazgeçmişti.

Ancak daha sonra, sonbahar mevsimi yaprakları iyice sararttığında her şey yine daha berrak bir hâl almıştı. Tarlalarda çalışıyordu. İşi bu kadar kolay öğrenmesi inanılmazdı. Bir kez daha *hiç* hata yapmamıştı. Karmaşık makineleri tek bir açıklamanın ardından, hiç sorun yaşamadan çalıştırabiliyordu.

Havaların soğumasını beklemiş ama böyle bir şey hiç olmamıştı. Kışı açık arazide toprağı gübreleyerek ve baharda ekecekleri bitkiler için onlarca farklı şekilde hazırlayarak geçirmişlerdi.

Grew'a sorular sormuş, kar yağışını açıklamaya çalışmıştı. Ama yaşlı adam sadece ona ters ters bakarak, "Havadan yağmur gibi donmuş su yağıyor, öyle mi? Ya! Ve buna kar deniyor! Bana Dünya dışındaki gezegenlerde yaşanan bir olaymış gibi geldi bu," demişti.

Schwartz o günden sonra hava sıcaklığını yakından takip etmiş, günden güne çok az değişiklik gösterdiğini görmüştü; buna rağmen günler tıpkı kuzeyde yer alan bir yerden bekleyeceğiniz gibi kısalıyordu. Chicago'dan bekleyeceğiniz gibi... Dünya'da olup olmadığını merak ediyordu.

Grew'un kitap-filmlerinden bazılarını okumayı denese de daha sonra bundan vazgeçmişti. İnsanlar hâlâ insandı fakat günlük hayatın küçük ayrıntıları, genel geçer kabul edilen bilgiler ve kendisine hiçbir şey ifade etmeyen tarihi ve sosyolojik göndermeler onu geri çekilmeye zorlamıştı.

Karşısına yeni bilmeceler çıkmaya devam etti. Örneğin yağmurlar hep ılık yağıyor, bazı yerlerden uzak durması için sert uyarılar alıyordu. Bir keresinde akşam vakti ufukta, güney yönünde görülen mavi parıltı karşısında duyduğu meraka sonunda yenik düşmüştü.

Akşam yemeğinden sonra gizlice dışarı çıkmış fakat daha bir kilometre bile uzaklaşamadan önce bir iki tekerin o neredeyse sessiz motor vızıltısı ve Arbin'in öfkeli bağrışları duyulmuştu arkasından.

Arbin onu eve götürmüş, bir müddet önünde öfkeli bir şekilde volta atmış ve sonunda, "Geceleri parlayan yerlerden uzak durmak zorundasın," demişti.

"Neden?" diye sormuştu Schwartz, süklüm püklüm.

"Çünkü bunu yapmamız yasak," diye sert bir cevap gelmişti. "Orada ne olduğunu gerçekten de bilmiyor musun Schwartz?" diye sormuştu sonra da çiftçi, uzun bir duraksamanın ardından.

Yaşlı adam kollarını iki yana açınakla yetinmişti.

"Nerelisin sen? Bir... bir Dışarılıklı mısın?"

"Dışarılıklı nedir?"

Ama Arbin sadece omuzlarını silkip onun yanından ayrılmakla yetinmişti.

Yine de o gece Schwartz için çok önemliydi çünkü ışıltılı bölgelere doğru yürüdüğü sırada kafasındaki tuhaflık "Zihinsel Temas"a dönüşmüştü. Yaşadığı şeye böyle diyordu ve o gün bugündür bunu tarif etmenin en iyi yolu buydu.

Giderek koyulaşan mor ışığın altında yapayalnızdı. Yumuşak arazide kendi ayak sesleri bile duyulmaz olmuştu. Kimseyi görmemiş, kimseyi duymamış ve hiçbir şeye dokunmamıştı.

Tam olarak değil... Yaptığı şey *dokunmak* gibiydi fakat bunu vücudunun herhangi bir bölgesiyle yapmamıştı. Zihniyle dokunmuştu... Tam olarak bir temas değil de daha çok bir mevcudiyet gibiydi bu; kadifemsi bir yumuşaklığa sahip, gıdıklayan bir şey.

Derken birbirinden ayrı, iki belirgin temas hissetmişti. İki! Sonra ikincisi –onları birbirlerinden nasıl ayırt edebiliyordu?– giderek daha gürültülü bir hâl almaya başlamıştı. Hayır, doğru kelime bu değildi. Giderek daha kesin, daha belirgin olmuştu.

O anda bunun Arbin olduğunu fark etmişti. İki tekerin sesini duymadan beş, Arbin'i kendi gözleriyle görmeden on dakika önce gelenin o olduğunu anlamıştı.

Daha sonraları bu olay giderek artan bir sıklıkla tekrarlanmıştı.

Arbin, Loa veya Grew ne zaman yüz adım kadar yakınında olsa onların varlığını hissedebildiğini fark etti. Üstelik bunu bilmesinin hiçbir yolu olmamasına, aksinden şüphelenmesi için her tür sebebi bulunmasına rağmen... Kanıksanması zor bir şeydi, yine de zamanla doğal gelmeye başladı.

Kendi kendine deneyler yaptı ve her seferinde diğerlerinin günün herhangi bir saatinde tam olarak nerede olduğunu hissedebildiğini keşfetti. Zihinsel Temas kişiden kişiye farklılık gösterdiğinden onları birbirlerinden ayırt bile edebiliyordu. Ama hiçbir zaman bunu diğerlerine anlatacak cesareti kendinde bulamadı.

Bazen Parlaklık'a giderken hissettiği o ilk Zihinsel Temas'ın kime ait olduğunu merak ediyordu. Arbin, Loa veya Grew değildi. Neyse... Ne önemi vardı ki?

Ama bu durum daha sonra bir "önem" kazandı. Bir akşam otlattığı hayvanları çiftliğe geri getirirken o Temas'ı bir kez daha hissetti. Bunun üzerine Arbin'in yanına gitti.

"Güney Tepeleri'nin arkasındaki o ormanlık alanda ne var Arbin?"

"Hiçbir şey," diye cevapladı adam huysuzca. "Orası Bakanlık Arazisi."

"O ne demek?"

Arbin rahatsız olmuş gibi göründü. "Bu seni neden ilgilendiriyor? Oraya Bakanlık Arazisi diyorlar çünkü o topraklar Yüce Bakan'a ait."

"Neden kimse orayı işlemiyor?"

"Orası tarıma ayrılan bölgelerden değil," dedi Arbin, sesinde bir şok tınısıyla. "Eskiden orası büyük bir merkezmiş.

Kadim günlerde. Çok kutsal bir yerdir ve rahatsız edilmemesi lazım. Bak Schwartz, eğer burada güvenle kalmak istiyorsan merakını dizginle ve sadece işine bak."

"Ama eğer o kadar kutsalsa orada hiç kimse yaşayamaz."

"Aynen öyle. Yaşamıyor zaten."

"Emin misin?"

"Eminim... Sakın oraya gideyim deme. Yoksa bu senin sonun olur."

"Gitmem."

Schwartz onun yanından meraklı ve tuhaf bir rahatsızlıkla ayrılmıştı. Zihinsel Temas o koruluktan gelmişti, üstelik epey güçlüydü ve şimdi buna yeni bir his de katılmıştı. Düşmanca bir his, tehditkâr bir his.

Ama neden? Neden?

Yine de bundan hiç kimseye bahsetmeye cesaret edemedi. Hem ona inanmazlardı hem de başına kötü bir şey gelirdi. Bunu da biliyordu. Hatta haddinden fazla şey biliyordu.

Keza, bugünlerde kendisini daha genç hissediyordu. Fiziksel anlamda değil elbette. Göbeği küçülmüş, omuzları genişlemişti. Kasları daha sıkı ve esnek, sindirim sistemi daha işlekti. Ama tüm bunlar açık arazide çalışmanın getirdiği şeylerdi. Genel olarak hissettiği şeyse daha farklıydı. Düşünme şekli değişmişti.

Yaşlı insanlar gençken nasıl düşündüklerini unutmaya meyilli olurlardı; zihinlerinin daldan dala ne kadar hızlı sıçradığını, gençlik sezgilerinin cüretkârlığını, yeni bir kavrayışın kıvraklığını hatırlayamıyorlardı. Daha yavaş mantık yürütme biçimlerini kanıksıyor, bu eksikliklerini tecrübe birikimiyle telafi ettiklerinden gençlerden daha bilge olduklarını düşünüyorlardı.

Ama Schwartz'ın tecrübeleri yerli yerindeydi ve büyük bir keyifle keşfettiği üzere, meseleleri bir çırpıda kavrayabiliyordu; Arbin'in açıklamalarını önceden tahmin edebiliyor, ne di-

yeceğini öngörebiliyordu. Sonuç olarak pek çok açıdan kendisini fiziksel bir üstünlüğün sağlayabileceğinden çok daha genç hissediyordu.

Aradan iki ay geçti ve her şey Grew ile çardakta satranç oynarken başladı.

Satranç her nasılsa parçalarının adı dışında hiç değişmemişti. Tıpkı hatırladığı gibiydi, bu yüzden her zaman onu rahatlatıyordu. En azından zavallı hafızası bu açıdan ona oyun oynamamıştı.

Grew ona satrancın diğer türlerinden de bahsetmişti. Dört kişinin karşılıklı oynadığı, her oyuncunun kendi tahtasına sahip olduğu bir satranç vardı mesela; oyuncular tahtalarının köşeleri birbirine değecek şekilde oturuyordu, ortada da tarafsız bölge vazifesi gören beşinci bir tahta bulunuyordu. Sekiz şeffaf tahtanın üst üste yerleştirildiği, taşların üç düzlem üstünde hareket ettirildiği ve piyonlarla taşların sayısının iki katına çıkarıldığı üç boyutlu satranç oyunları da vardı; kazanmak için rakibinizin her iki şahını da aynı anda mat etmeniz gerekiyordu. Taşların başlangıç konumlarının zar atarak belirlendiği, bazı karelerin avantaj veya dezavantaj sağladığı ve tuhaf özelliklere sahip yeni taşlarla oynanan popüler türler bile vardı.

Ama orijinal satranç hiç değişmemiş, aynı kalmıştı ve Schwartz ile Grew arasındaki turnuva şimdiden elli oyunu geçmişti.

Schwartz başlangıçta taşların nasıl hareket ettiğini çok az biliyordu, bu yüzden de ilk oyunları hep kaybediyordu. Ama bu durum zamanla değişmiş, daha az kaybeder olmuştu. Grew giderek daha yavaş ve dikkatli oynamaya, hamleleri arasında piposunun kızıl közlerini tüttürmeye, kaybedince de isyankâr bir tavır takınıp sızlanmaya başlamıştı.

Grew o gün beyazla oynuyordu ve piyonunu şimdiden e4'e

koymuştu bile. "Hadi başlayalım," dedi huysuzca. Piposunu sertçe ısırıyor, satranç tahtasını şimdiden gergin gözlerle tarıyordu.

Schwartz alacakaranlıkta yerine oturup içini çekti. Grew'un hareketlerini önceden tahmin edebilmeye başladığından beri maçlar ilgi çekiciliğini giderek yitiriyordu. Rakibinin kafasında sisli bir cam vardı sanki. Bunun yanı sıra satranç taşlarının izleyebileceği yolları neredeyse içgüdüsel olarak bilmesi de bu sorunun başka bir kısmıydı.

Kareleri karanlıkta mavi ve turuncu renklerde parlayan bir "gece tahtası" kullanıyorlardı. Gündüz vakti kızılımsı kilden yapılma, hantal figürlerden ibaret olan taşlarsa başkalaşım geçirmişti. Yarısı kremsi bir beyazlık kazanmış, bu da onlara porseleni andıran bir soğukluk katmıştı. Diğerlerinin üzerindeyse kırmızı kırmızı parıldayan, minik benekler vardı.

İlk hamleleri hızlıydı. Schwartz'ın piyonu düşmanı karşılamak için ileri çıktı. Grew sağ taraftaki atını f3'e sürdü; Schwartz da buna sağ taraftaki kendi atını c6'ya getirerek karşılık verdi. Ardından beyaz fil b5'e sıçradı, Schwartz'ın piyonu bir adım ileri çıkınca da a4'e kaçtı. O da bunun üzerine diğer atını f6'ya getirdi.

Parlayan taşlar tahtanın üstünde meşum bir iradeyle gidip gelirken onları oynatan parmaklar gecenin karanlığında kayboldu.

Ansızın Schwartz'ın içini bir korku kapladı. Belki de delinin teki gibi gözükecekti fakat gerçeği *bilmesi* gerekiyordu. "Neredeyim ben?" diye sordu durup dururken.

Atını temkinli bir hareketle c3'e getiren Grew, hareketinin ortasında başını kaldırıp ona baktı. "Ne?"

Schwartz "ülke" ve "memleket" kelimelerinin bu yeni dildeki karşılığını bilmiyordu. "Hangi gezegendeyim?" diye sordu o yüzden, filini e7'ye sürerken.

"Dünya'da," diye yanıtladı Grew kısaca. Sonra da önce

uzun şahını, sonra da hantal kalesini göstere göstere hareket ettirerek rok yaptı.

Verdiği cevap tatmin edici olmaktan son derece uzaktı. Schwartz'ın zihni adamın kullandığı kelimeyi "Dünya" olarak tercüme etmişti. İyi ama "Dünya" neydi ki? Herkes üstünde yaşadığı gezegene "Dünya" diyebilirdi. Piyonunu iki kare ileri çıkarıp b5'e getirdi ve Grew'un fili bir kez daha kaçmaz zorunda kalarak b3'e çekildi. Ardından her ikisi de sırayla vezirlerinin önündeki piyonu bir kare ileri sürerek birazdan ortada başlayacak olan savaş için fillerinin yolunu açtılar.

Schwartz yapabildiği kadar sakin ve gelişigüzel bir şekilde, "Hangi yıldayız?" diye sordu. Sonra o da rok yaptı.

Grew duraksadı. Şaşırmış olmalıydı. "Sen ne zırvalayıp duruyorsun bugün böyle? Yoksa oynamak istemiyor musun? Eğer bu seni mutlu edecekse söyleyeyim, 827 yılındayız," dedi. Ardından alaycı bir tavırla ekledi. "G.Ç." Kaşlarını çatarak tekrar tahtaya baktı, sonra da atını sertçe d5'e koyarak ilk saldırısını yaptı.

Schwartz kendi atını a5'e sürüp bir karşı saldırıda bulunarak bu hamleden çabucak kaçındı. Çatışma tüm ciddiyetiyle başladı. Grew'un atı fili yedi; taş kızıl bir alevle havaya sıçradı, sonra da keskin bir takırtı eşliğinde sonraki savaşa dek gömülü bir savaşçı misali hareketsiz yatacağı kutuya atıldı. Muzaffer at anında Schwartz'ın vezirine yenik düştü. Grew bir anlığına aşırı ihtiyatlı davranarak saldırısını kesti ve diğer atını el'in güvenli sularına, yani nispeten işe yaramaz olduğu bir yere kaydırdı. Schwartz'ın atı az önceki değişimi tekrarlayarak rakibinin filini yedi, karşılığında da beyaz kalenin önünde duran piyona yem oldu.

Yeniden bir duraksama yaşandı. Schwartz bunu fırsat bilerek, "G.Ç. nedir?" diye sordu.

"Ne?" dedi Grew, tatsızca. "Ah... Hâlâ hangi yılda olduğumuzu mu merak ediyorsun yani? Ne aptalca bir... Ah, konuşmayı sadece bir-iki ay önce söktüğünü hep unutuyorum. Ama

sen akıllı bir adamsın. Gerçekten de bilmiyor musun? Eh, Galaktik Çağ'ın 827. yılındayız. Galaktik Çağ. G.Ç. Anlıyor musun? Galaktik İmparatorluk 827 yıl önce kurulmuş; yani Birinci Frankeen taç giydiğinden beri aradan 827 yıl geçmiş. Şimdi, *lütfen* hamleni yap."

Ancak Schwartz'ın elindeki at kısa bir süreliğine havada kaldı. Adam şiddetli bir hüsrana kapıldı. "Bir dakika," dedi, atını d7'ye koyarak. "Şu isimler sana tanıdık geliyor mu? Amerika, Asya, Birleşik Devletler, Rusya, Avrupa..." Körlemesine tanıdık bir şeyler arıyordu.

Grew'un piposu karanlıkta kasvetli bir kırmızıyla parlıyor, yaşlı adamın ışıklı tahtaya doğru eğilen loş gölgesine nazaran daha hayat dolu bir görüntü sergiliyordu. Başını iki yana sallamış olabilirdi ama Schwartz bunu göremiyordu. Zaten görmesine de gerek yoktu. Adamın olumsuz düşüncelerini kelimelerle ifade edilmiş kadar net bir biçimde hissedebiliyordu.

Schwartz tekrar denedi. "Nereden bir harita edinebileceğimi biliyor musun?"

"Harita falan yok," diye homurdandı Grew. "Chica'ya gidip kelleni tehlikeye atmadığın müddetçe elbette. Ben bir coğrafyacı değilim. Bahsettiğin şu isimleri de daha önce hiç duymadım. Ne bunlar? Birinin adı falan mı?"

Kellesini tehlikeye atmak mı? Niye ki? Schwartz üşüdüğünü hissetti. Bir suç mu işlemişti? Grew bundan haberdar mıydı?

"Güneşin etrafında dokuz gezegen var, değil mi?" diye sordu tereddütle.

"On," diye geldi tavizsiz cevap.

Schwartz tereddüt etti. Eh, henüz duymadığı başka bir gezegen daha keşfedilmiş olabilirdi. Ama o zaman Grew'un bundan nasıl haberi oluyordu? Parmaklarıyla küçük bir hesap yaptı, ardından, "Peki altıncı gezegen? Halkaları var mı?" diye sordu.

Grew f2'deki piyonunu yavaşça iki kare ileri sürdü. Schwartz da derhâl aynısını yaptı. "Satürn'ü mü kastediyorsun? Tabii ki halkaları var." Bir sonraki hamlesini hesaplamaya koyuldu. Ya vezirin ya da kalenin hizasındaki piyonu alacaktı ve her ikisinin de sonuçları biraz muğlaktı.

"Peki Mars'la Jüpiter arasında bir asteroit kuşağı var mı? Yani küçük gezegenler? Dördüncü ve beşinci gezegen arasında demek istiyorum."

"Evet," diye mırıldandı yaşlı adam. Bir yandan piposunu yeniden yakıyor, diğer yandan da hararetle düşünüyordu. Schwartz adamın sancılı tereddüdünü hissetti ve canı sıkıldı. Artık Dünya'da olduğuna emin olduğundan satranç gözüne son derece önemsiz geliyordu. Kafasının içinde onlarca soru dönüp duruyordu. Derken içlerinden biri ağzından kaçıverdi.

"O zaman kitap-filmlerinde anlatılanlar gerçek mi? Başka dünyalar da var? Ve oralarda insanlar yaşıyor, öyle mi?"

Bu kez bakışlarını tahtadan ayırıp karanlıkta karşısındaki yüzü incelemeye çalışma sırası Grew'daydı. "Sen ciddi misin?"

"Sahiden de başka dünyalar var mı?"

"Galaksi aşkına! *Gerçekten bilmiyorsun.*"

Schwartz cahilliği karşısında utandı. "Lütfen–"

"Tabii ki var. Hem de milyonlarca! Gökyüzünde gördüğün her yıldızın etrafı başka dünyalarla dolu. Hatta görmediğin daha pek çok yıldızın çevresi de öyle. Hepsi İmparatorluk'un bir parçası."

Schwartz yaşlı adamın yoğun bir biçimde sarf ettiği her kelimenin onun zihninden kendisininkine geçişini ve hafifçe yankı yaptıklarını hissetti içinde. Kurduğu zihinsel temaslar bugünlerde iyice güçlenmişti. Belki de yakında insanların düşündüğü ama dile getirmediği o küçük sesleri de kafasının içinde duymaya başlardı.

Uzun zamandan beri ilk kez belki de aklını kaçırmadığını, başına başka bir şey gelmiş olabileceğini düşündü. Yoksa bir

şekilde zamanda yolculuk mu etmişti? Tüm bu süre boyunca uyumuş olabilir miydi acaba?

"Bütün bunlar ne zaman oldu Grew?" diye sordu boğuk bir sesle. "Yalnızca tek bir gezegende yaşadığımız günlerden bu yana ne kadar zaman geçti?"

"Ne demek istiyorsun?" Ansızın temkinli davranmaya başladı. "Yoksa sen Kadimlerden biri misin?"

"Kimlerden? Ben hiç kimseden değilim. İyi ama eskiden sadece Dünya'da yaşamıyor muyduk? Şey, öyle değil miydi?"

"Kadimler öyle olduğunu söylüyor," dedi Grew kasvetle, "ama kim bilir? Kim bilebilir? Bildiğim kadarıyla galaksideki diğer bütün o dünyalar tarih boyunca hep vardı."

"İyi ama ne zamandan beri?"

"Sanırım binlerce yıldır. Elli bin, yüz bin... Bilmiyorum."

Binlerce yıl! Schwartz boğazından bir gurultu kaçtığını hisseder gibi oldu ve paniğini bastırdı. Tüm bunlar iki adım arasında mı olmuştu? Bir soluk, bir an, bir zaman kırıntısı... Ardından binlerce yıl ileriye sıçramıştı, öyle mi? Bir kez daha hafıza kaybı olasılığına sarıldığını hissetti. Güneş sistemiyle ilgili bildikleri, zihnindeki sis perdesini delip geçen kusurlu hatıralarından ileri geliyor olmalıydı.

Grew o sırada bir sonraki hamlesini yaparak kalenin hizasındaki piyonu yedi ve Schwartz bunun yanlış bir hamle olduğunu neredeyse mekanik bir şekilde anladı. Ondan sonraki hamleleri kendiliğinden gelişti. Kalesini ileri sürüp artık arka arkaya duran iki beyaz piyondan birini yedi. Beyaz at f3'e ilerledi. Schwartz'ın fili b7'ye kayıp hareket edebileceği bir konuma geçti. Grew da kendi filini d2'ye getirerek aynı şeyi yaptı.

Schwartz son saldırıya geçmeden önce duraksadı. "Patron olan Dünya, değil mi?"

"Neyin patronu?"

"İmpara–"

Grew başını kaldırıp satranç taşlarını titreten bir kahkaha

attı. "Bana bak, sorularından bıktım. Salak mısın sen? Dünya herhangi bir şeyin patronuymuş gibi mi görünüyor?" Tekerlekli sandalye masanın etrafında dolaşırken hafif bir vızıltı duyuldu. Schwartz, yaşlı adamın kolunu sıkıca kavradığını hissetti.

"Bak! Şuraya bak!" Grew'un sesi hırıltılı bir fısıltıya dönüşmüştü. "Ufku görüyor musun? Parlaklığı?"

"Evet."

"İşte Dünya *bu*. Bütün Dünya böyle. Şu anda yaşadığımıza benzeyen bir-iki yer hariç."

"Anlamıyorum."

"Dünya'nın kabuğu radyoaktif. Toprak parlıyor, her zaman parladı ve hep parlayacak. Oralarda hiçbir şey yetişmiyor. Hiçbir şey yaşamıyor... Bunu gerçekten bilmiyor musun? Neden Altmış diye bir şey var sanıyorsun?"

Felçli adam durgunlaştı, sonra da sandalyesini tekrar eski yerine çekti. "Senin sıran."

Altmış! Tarifi güç bir habislikle dolu olan o Zihinsel Temas'ı tekrar hissetti. Kalbi sıkıştı; o bu konuya kafa yorarken taşları âdeta kendiliğinden hareket etti. Vezirinin hizasındaki piyonla çaprazındaki beyaz piyonu yedi. Grew atını d4'e sürdü, Schwartz da saldırmak için kalesini g5'e kaydırdı. Grew'un atı f3'e geçerek tekrar saldırdı, Schwartz'ın kalesiyse g4'e ilerleyerek bir kez daha kaçındı. H2'deki piyon ileri doğru ürkek bir adım attı ve siyah kale ileri atılıp karşısındaki piyonu yiyerek şah çekti. Siyah şah onu hemen yedi ama bu sefer de Schwartz'ın veziri boşluğu anında doldurarak tekrar şah çekti. Grew alelacele h1'e kaçtı, Schwartz da bunun üzerine atını e5'e oynadı. Grew savunmasını harekete geçirmek için yoğun bir çaba sarf ederek vezirini e2'ye aldı. Rakibi buna vezirini iki kare ilerletip g3'e getirerek karşılık verdi ve alanı daralttı. Grew'un başka şansı yoktu; vezirini g2'ye çekti ve böylece iki kraliyet danışmanı karşı karşıya geldi. Schwartz'ın atı saldırı-

ya geçip f3'teki rakip atı yedi, artık tehdit altında olan beyaz fil çabucak c3'e çekildiğinde de onu takip ederek d4'e ilerledi. Grew yavaş geçen dakikalar boyunca tereddütle düşündü, ardından aynı anda iki taşın saldırısına maruz kalan vezirini çaprazlamasına hareket ettirerek tahtanın öteki ucundaki siyah fili yedi.

O noktada duraksayıp rahat bir nefes aldı. Hem kurnaz rakibinin kalesini alıp şah çekebilir hem de veziriyle ortalığı dağıtabilirdi. Ayrıca kendisi bir kale yiyebilecek konumdayken Schwartz ise sadece piyon yiyebilirdi.

"Senin sıran," dedi memnuniyetle.

"Şu Altmış... O nedir?" diye sordu sonunda adam.

Grew'un sesinde bir düşmanlık tınısı belirdi. "Neden soruyorsun? Neyin peşindesin?"

"Lütfen," dedi mütevazılıkla; içinde çok az kibir kalmıştı. "Kimseye zararım yok. Ne kim olduğumu biliyorum ne de başıma ne geldiğini. Belki de hafızamı kaybetmişimdir."

"Büyük ihtimalle," diye geldi küçümseyici cevap. "Yoksa Altmış'tan mı kaçıyorsun? Dürüstçe cevap ver."

"İyi de Altmış'ın ne olduğunu bile bilmiyorum ki! Sana daha demin söyledim."

Gayet ikna edici çıkmıştı. Uzun bir sessizlik yaşandı. Zihinsel Temas, Grew'un aklından tehditkâr düşünceler geçtiğine işaret ediyordu ama kelimeleri tam anlamıyla çıkaramıyordu.

"Altmışıncı doğum gününe Altmış denir," dedi yaşlı adam sonunda, yavaşça. "Dünya en fazla yirmi milyon kişiye ev sahipliği yapabiliyor. Yaşamak için üretmek zorundasın. Üretemezsen yaşayamazsın. Altmış yaşını geçtiğindeyse hiçbir şey üretemezsin."

"Yani..." dedi Schwartz, ağzı açık kalarak.

"Seni uyutuyorlar. Canın yanmıyor."

"*Öldürülüyor musun?*"

"Bunun cinayetle alakası yok," dedi soğukça. "Böyle *olmak*

zorunda. Diğer gezegenler bizi almıyor ve çocuklarımıza bir şekilde yer açmamız gerekiyor. Eski nesiller gençlere yer açmaya mecbur."

"Altmış yaşına bastığınızı kimseye söylemiyorsunuzdur herhâlde?"

"Neden söylemeyesin ki? Altmıştan sonra hayatın şakası yok... Zaten hayatına devam etmeye çalışacak kadar aptal olanları yakalamak için her on yılda bir Nüfus Sayımı yapılıyor. Bunun yanı sıra yaşını da kayıt altında tutuyorlar."

"Benimki kayıtlı değil," diye ağzından kaçırdı Schwartz. Çenesini bir türlü tutamıyordu. "Zaten daha altmış olmadım; önümüzdeki doğum günümde elliye gireceğim."

"Fark etmez. Kemik yapından yaşını tespit edebilirler. Bunu biliyor muydun? Saklamanın bir yolu yok. Bir dahaki sayımda beni de götürecekler... Bu arada, senin sıran."

Schwartz onu duymazlıktan geldi. "Yani seni–"

"Tamam, daha elli beş yaşındayım ama bacaklarıma bir baksana. Bu hâlde çalışamam, değil mi? Ailemiz kayıtlarda üç kişi olarak görünüyor, dolayısıyla doldurmamız gereken kota da üç kişilik. Felç geçirdiğimde beni rapor etmeleri gerekiyordu, o zaman kota düşürülürdü. Ancak o takdirde erkenden Altmışlık olurdum ve Arbin ile Loa buna razı gelmediler. İkisi de aptalın teki çünkü bu yüzden üç kişilik çalışmak zorunda kalıyorlardı. Sen gelene kadar... Hem zaten önümüzdeki yıl gelip beni götürecekler. Senin sıran."

"Nüfus Sayımı önümüzdeki yıl mı?"

"Aynen öyle... Senin sıran."

"Bekle bir saniye! Altmışı geçen herkes mi uyutuluyor? Kimseye ayrıcalık tanınmıyor mu?"

"Senin benim gibilere tanınmıyor. Yüce Bakan eceli gelinceye kadar yaşıyor, Kadimler Cemiyeti'nin üyeleri de öyle. Bir de bazı biliminsanları veya önemli bir hizmette çalışanlar. Çok fazla değil. Belki senede on kişi... *Senin sıran!*"

"Kimlerin yaşayacağına kim karar veriyor?"

"Yüce Bakan tabii ki. Oynayacak mısın artık?"

Ama Schwartz ayağa kalktı. "Boş ver. Zaten beş hamle sonra mat olacaksın. Vezirim piyonunu alıp şah çekecek; g1'e kaçmak zorunda kalacaksın; atımı e2'ye getirip yine şah diyeceğim; bu sefer de f2'ye gitmek zorunda kalacaksın; vezirimi e3'e koyacağım; g2'ye çekileceksin; vezirimi g3'e getireceğim; h1'e kaçmaya mecbur kaldığında da vezirimi h3'e koyacağım."

Ardından otomatikman ekledi. "İyi oyundu."

Grew tahtaya uzun uzun baktı, sonra da öfkeyle haykırarak masada ne var ne yoksa yere devirdi. Işıltılı taşlar çimenlerin üstünde mahzun mahzun yuvarlandı.

"Sana da kafa karıştırıcı sorularına da lanet olsun," diye bağırdı yaşlı adam.

Lâkin Schwartz hiçbir şeyin farkında değildi. Altmış'tan kaçması gerektiği haricinde hiçbir şeyin... Çünkü Browning'in dizeleri burada geçersizdi.

Benimle birlikte yaşlan!
En güzel günler daha gelmedi.

Bunlar yalnızca sınırsız yiyecekle ve milyarlarca insanla dolu olan Dünya'da geçerliydi. Artık en fazla altmış yaşına kadar yaşayabiliyordunuz, ondan sonrası ölümdü.

Schwartz ise altmış iki yaşındaydı.

Altmış iki...

12

ÖLDÜREN ZİHİN

Schwartz'ın sistematik zihninde her şey düzgün bir çözüme kavuştu. Ölmek istemediğine göre çiftlikten ayrılmalıydı. Eğer burada kalırsa Nüfus Sayımı'na girer, sonra da öldürülürdü.

O hâlde çiftliği terk etmesi gerekiyordu. Ama nereye gidebilirdi?

Chica'daki şu yer vardı. Sahi neydi orası, bir hastane mi? Daha önce orada ona bakmışlardı. Peki neden? Çünkü "tıbbi bir vakaydı." Eh, şimdi de öyle değil miydi? Üstelik artık konuşabiliyordu ve bu sayede onlara semptomlarından bahsedebilirdi. Hatta Zihinsel Temas'tan bile söz edebilirdi.

Yoksa Zihinsel Temas herkeste olan bir şey miydi? Bunu anlamasının bir yolu var mıydı? Çiftliktekilerde böyle bir yetenek yoktu. Ne Arbin'de ne Loa'da ne de Grew'da. Bundan emindi. Onu görüp duymadıkları müddetçe Schwartz'ın nerede olduğunu bilmiyorlardı. Hatta Grew'un böyle bir yeteneği olsa onu satrançta asla yene–

Bir saniye... Satranç popüler bir oyundu ve herkes Zihinsel Temas'a sahip olsaydı bu kadar çok kişi tarafından oynanmazdı. Tam olarak değil.

O hâlde tuhaflık kendisindeydi, bu da Schwartz'ı psikolo-

jik bir vaka kılıyordu. Eh, bir vaka olmak pek de hoş bir yaşam biçimi değildi elbette ama en azından hayatta kalırdı.

O sırada aklına yeni bir ihtimal daha geldi. Belki de yalnızca hafızasını kaybeden biri değil, kazara zamanda yolculuk eden bir adamdı. O zaman Zihinsel Temas'a sahip olmanın yanı sıra geçmişten gelen bir canlı da oluyordu. Bu da kendisini tarihi bir vaka, arkeolojik bir numune yapıyordu. Schwartz'ı *öldüremezlerdi*.

Tabii eğer ona inanırlarsa...

Hımm, *eğer* ona inanırlarsa.

Doktor inanırdı. Arbin'in onu Chica'ya götürdüğü sabah Schwartz'ı tıraş etmek zorunda kalmıştı. Bunu çok iyi hatırlıyordu. O günden sonra sakalları hiç uzamamıştı, yani ona bir şey yapmış olmalıydılar. Bu da eskiden Schwartz'ın sakallarının çıktığını bildiği anlamına geliyordu. Grew ile Arbin hiç tıraş olmuyorlardı. Hatta Grew bir keresinde sadece hayvanların yüzünde kıl çıkar demişti ona.

Kısacası Doktor'a ulaşması gerekiyordu.

Adı neydi, Shekt mi? Shekt... evet.

Ama ne yazık ki Schwartz bu korkunç gezegen hakkında çok az şey biliyordu. Gece çiftliği terk etmeye ya da başka bir şehre gitmeye kalkıştığı takdirde bir bilinmezler yumağına dolanması veya hakkında hiçbir şey bilmediği şu tehlikeli radyoaktif ceplerden birine düşmesi işten bile değildi. Bu yüzden, başka bir seçeneği olmayan bir adamın cüretkârlığıyla o öğleden sonra anayola çıkarak yola koyuldu.

Akşam yemeği vaktinden önce çiftliğe dönmesini beklemezlerdi ve o zamana dek iyice uzaklaşırdı. Eksikliğini hissedebilecekleri bir Zihinsel Temas'tan yoksundular.

Yolcuğunun ilk yarım saatinde kendisini mutlu hissetti; bu dünyaya geldiğinden beri kendisini ilk defa böyle hissediyordu. Nihayet bir şeyler yapıyor, çevresini kuşatan şartlara karşı

mücadele ediyordu. Chica'daki hastaneden sebepsiz kaçışının aksine bu sefer bir *amacı* vardı.

Ah, yaşlı bir adam için hiç fena sayılmazdı doğrusu. Onlara günlerini göstermişti.

Derken olduğu yerde kalakaldı. Otoyolun orta yerinde öylece duruyordu çünkü bir şey, unuttuğu bir ayrıntı zorla kendisini ona hatırlatmıştı.

Şu tuhaf, tanımadığı Zihinsel Temas. İlk olarak parlayan ufuklara ulaşmaya çalıştığı ama Arbin tarafından durdurulduğu gece hissettiği, daha sonra da Bakanlık Arazisi'nden kendisini izlediğini duyumsadığı Temas.

Hâlâ onunlaydı! Artık arkasından bir yerlerden geliyor ve onu izliyordu.

Etrafına kulak kabarttı. Ya da en azından Zihinsel Temas'ın kulak kabartmaya denk gelen hareketini sergiledi. Yakında değildi fakat arayı hızla kapatıyordu. Her zamanki gibi dikkatli ve düşmanca olsa da ümitsizliğe kapılmamıştı.

Bir şeyler daha netleşti. Takipçisi gözünü üstünden ayırmamaya mecburdu, ayrıca silahlıydı.

Schwartz dikkatle, hatta neredeyse otomatik bir şekilde arkasını dönüp meraklı gözlerle ufku taradı.

Zihinsel Temas anında değişiverdi.

Artık şüpheci ve dikkatliydi; hem kendi güvenliği hem de projenin başarısı için endişeleniyordu. Artık o da her neyse... Tuzağa düştüğü takdirde silahlarını kullanıp kullanamayı kafasında tartınca takipçisinin tehlikeli olduğu gerçeği iyice açığa çıktı.

Schwartz silahsız ve çaresizdi. Takipçisinin onu gözden kaybetmektense öldürmeyi tercih edeceğini biliyordu. İlk yanlış hareketinde öldürüleceğini de... Üstelik çevrede kimsecikler yoktu.

Böylece, takipçisinin onu öldürebilecek kadar yakın olduğunu bilmesine rağmen yürümeye devam etti. Sırtı her an ine-

bilecek bir darbenin beklentisiyle kasılmıştı. *Ölmek nasıl bir his acaba...? Ölmek nasıl bir his acaba...?* Bu düşünce, attığı her adımda zihninde dönüp duruyor, bilinçaltında salınıyordu; ta ki dayanma sınırlarını neredeyse aşana kadar...

Kurtuluş olarak çareyi takipçisiyle Zihinsel Temas'ı koparmamakta buldu. Böylece adamın gerginliğindeki ani değişimleri fark edebilir ve bir namlunun doğrultulduğunu, bir tetiğe basıldığını hissedebilirdi. O anda kendini yere atabilir, koşmaya başlayabilirdi...

İyi ama neden takip ediliyordu? Eğer sebebi Altmış'sa niçin onu hemen öldürmüyorlardı?

Zaman yolculuğu teorisi, yerini yavaş yavaş hafıza kaybı olasılığına bıraktı yeniden. Belki de sahiden de bir suçluydu, gözetim altında tutulması gereken tehlikeli bir adam... Ya da hemen idam edilmek yerine mutlaka yargılanması gereken bir yüksek rütbeli. Korkunç bir suç işlemiş ve hafızasını sırf bu gerçekten kaçmak için yitirmiş bile olabilirdi.

Böylece boş otoyolda, ölümü ensesinde hissederek meçhul bir istikamete doğru yürümeye devam etti.

Hava kararmaya başlamıştı ve rüzgârın ölgün bir soğukluğu vardı. Schwartz her zamanki gibi bunda bir yanlış olduğunu düşündü. Aylardan aralık olduğunu tahmin ediyordu, güneşin dört buçuk sularında batmaya başlaması da bunu doğruluyordu ancak rüzgâr kış aylarının o ısıran soğukluğundan mahrumdu.

Schwartz iklimdeki bu genel ılımanlığın sebebinin gezegenin (Dünya'nın?) ısınmak için yalnızca güneşe bel bağlamaması olduğunu uzun zaman önce keşfetmişti. Radyoaktif toprağın kendisinden de ısı yayılıyordu; küçük bölgelerde bu sıcaklık çok fazla olmasa da milyonlarca metrekarelik alanlarda devasa bir boyut alıyordu.

Karanlıkta takipçisinin Zihinsel Temas'ı daha yakından gelir olmuştu. Hâlâ dikkatli ve işi şansa bırakmamaya kararlıy-

dı. Karanlıkta birini takip etmek daha zordu. Parlaklığa doğru gittiği o gece de kendisini takip etmişti. Aynı riski tekrar almaktan korkuyor muydu acaba?

"Hey! Hey, birader!"

Burundan gelen, tiz bir sesti bu. Schwartz olduğu yerde donakaldı.

Yavaşça, tüm vücudunu aynı anda hareket ettirerek arkasına döndü. Ufak tefek bir suret ellerini sallayarak ona doğru yaklaşıyordu fakat günün güneş ışığından yoksun olan bu vaktinde karşısındaki kişiyi açık seçik göremiyordu. Adam acele etmeksizin yaklaştı. Schwartz da onu bekledi.

"Hey, sen. Seni gördüğüme sevindim. Yol arkadaşın olmadan seyahat etmenin hiçbir eğlencesi yok. Sana katılmamın bir sakıncası var mı?"

"Merhaba," dedi Schwartz donukça. Karşısındaki adam, Zihinsel Temas kurduğu kişinin ta kendisiydi. Onu takip eden kişi. Ve yüzü tanıdıktı. Chica'daki o bulanık saatlere aitti.

Derken takipçisi de onu tanıdığını belli etti. "Baksana, seni bir yerden tanıyorum sanki. Tabii ya! Beni hatırlamadın mı?"

Bu konuşmayı başka bir zaman, sıradan şartlar altında yapıyor olsalardı Schwartz karşısındaki kişinin samimi olup olmadığını hayatta anlayamazdı. Ancak şimdi, adamın yüzündeki o seyrek, yırtık pırtık sahte tanıdıklık katmanlarının altında yatan ve bu keskin gözlü ufak tefek adamın ta en başından beri onun kim olduğunu bildiğini söyleyen –haykıran– derin Temas akımlarını nasıl görmezden gelebilirdi ki? Üstelik sadece onu tanımakla kalmıyor, gerektiği takdirde kullanmak için ölümcül bir silahı da hazırda tutuyordu.

Schwartz başını olumsuz anlamda salladı.

"Tabii ya," diye ısrar etti ufak tefek adam. "Şu alışveriş mağazasında. Seni o kalabalıktan kurtarmıştım." Sahte bir kahkahayla iki büklüm oluverdi. "Radyasyon Humması'na yakalandığını sanmışlardı. Hatırlasana."

Schwartz belli belirsiz de olsa anımsadı. Birkaç dakikalığına yanında buna benzer bir adam bulunmuştu; karşılarına bir kalabalık çıkıp onları durdurmuş, sonra da ikiye ayrılarak yol vermişlerdi.

"Evet," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum." Çok parlak bir sohbet değildi bu fakat elinden bundan daha iyisi gelmiyordu. Zaten ufak tefek adam da buna aldırış etmiyormuş gibi göründü.

"Adım Natter," dedi bir elini tokalaşmak için gevşekçe uzatarak. "O gün seninle konuşma fırsatı bulamamıştım. Kriz anında aklıma gelmedi de diyebiliriz. İkinci bir şans elde ettiğim için mutluyum... Hadi tokalaşalım."

"Ben de Schwartz." Avuçları kısa bir anlığına birbirine temas etti.

"Neden yürüyorsun?" diye sordu Natter. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Schwartz omuz silkti. "Sadece yürüyorum."

"Bir yürüyüşçüsün demek? Ben de öyle. Yıl boyunca yollardayım; homurtulara bir son veriyor."

"Neye?"

"Bilirsin işte. İçin hayat doluyor. Ciğerlerinin havayla dolduğunu ve kalbinin kan pompaladığını hissediyorsun, ha? Bu sefer biraz fazla yürüdüm. Geceleri dönüş yolunda tek başıma kalmaktan nefret ediyorum. Bir yol arkadaşına asla hayır demem. Nereye gidiyorsun?"

Bu, Natter'ın aynı soruyu ikinci soruşuydu ve Zihinsel Temas buna çok önem verdiğini açıkça gösteriyordu. Schwartz onu daha ne kadar savuşturabileceğini merak etti. Takipçisinin zihninde sorgulayıcı bir endişe vardı. Ve hiçbir yalan işe yaramazdı. Schwartz bu yeni dünyayı yalan söyleyecek kadar iyi tanımıyordu.

"Hastaneye gidiyorum," diye yanıtladı sonunda.

"Hastaneye mi? Hangi hastaneye?"

"Chica'dayken kaldığım hastaneye."

"Enstitü'yü mü kastediyorsun? Seni götürdüğüm yer orasıydı. Alışveriş mağazasından çıkardıktan sonra yani." Telaşı ve gerilimi arttı.

"Evet, Dr. Shekt'e gidiyorum. Onu tanıyor musun?"

"Adını duydum. Mühim bir insandır. Hasta mısın yoksa?"

"Hayır ama arada bir ona rapor vermem lazım." Bu, kulağa mantıklı geliyor muydu acaba?

"Yürüyerek mi? Seni alması için bir araba gönderemedi mi?" Anlaşılan mantıklı gelmemişti.

Schwartz hiçbir şey söylemedi ve soğuk bir sessizliğe büründü.

Ama Natter'ın tavırları hâlâ neşeliydi. "Bak ahbap, bir ileti-dalgasının yanından geçer geçmez şehirden bir taksi çağıracağım. Bizi yolda karşılar."

"İleti-dalgası mı?"

"Evet. Otoyol boyunca birkaç tane var. Bak, bir tanesi tam şurada."

Ufak tefek adam o tarafa doğru bir adım atar atmaz Schwartz tiz bir sesle bağırmaya başladı. "Dur! Sakın kıpırdama!"

Natter durdu. Geriye döndüğünde yüzünde tuhaf bir soğukluk vardı. "Sorun nedir ahbap?"

Schwartz kelimeleri peş peşe sıralarken öğrendiği bu yeni dilin böylesine hızlı konuşmalar için neredeyse yetersiz olduğunu fark etti. "Bu oyundan sıkıldım. Kim olduğunu, ne yapmak üzere olduğunu biliyorum. Birini arayıp onlara Dr. Shekt'i görmeye gittiğimi söyleyeceksin. Onlar da şehirde hazırlık yapacak ve beni alması için bir araba gönderecekler. Kaçmaya çalıştığım takdirde de beni öldüreceksin."

Natter kaşlarını çattı. "Son sözlerinle hedefi on ikiden vurdun," diye mırıldandı. Bunu Schwartz'ın duyabileceği şekilde söylememiş, hatta sesi onun kulaklarına ulaşmamıştı bile ancak kelimeler Zihinsel Temas'ın yüzeyinde hafifçe görmüştü.

"Ahbap, benimle kafa buluyorsun. Az kalsın beni kandırıyordun," dedi. Ama kendisine hareket alanı yaratıyor, bir elini kalçasına doğru götürüyordu.

Schwartz kontrolünü kaybetti ve kollarını çılgınca sallamaya başladı. "Neden beni rahat bırakmıyorsun? Ben sana ne yaptım? Git buradan! *Git*!"

Sesi tizleşip çatallaştı; kendisini takip eden, zihni kin ve düşmanlıkla dolu olan bu yaratığa duyduğu nefret ve korkuyla alnı kırış kırış oldu. Duyguları kabarıp Zihinsel Temas'ın sarıp sarmalayan tutuşundan, nefesinden kurtulmak için ileri atıldı...

Derken her şey sona erdi. Ansızın ve bütünüyle yok oldu. Bir anlığına ezici bir acı hissetmişti ama kendi içinde değil, öteki adamda... Sonra her şey sessizleşmişti. Zihinsel Temas da kaybolmuştu. Onu sıkıca kavrayan bir yumruk yavaşça gevşeyip açılmıştı sanki.

Natter giderek kararan otoyolun ortasında iki büklüm hâlde yatan bir gölgeden ibaretti. Schwartz ona doğru dikkatle yaklaştı. Adam ufak tefek biri olduğundan onu yattığı yerde kolayca ters çevirdi. Suratına çok ama çok derinlere işleyen bir ıstırap ifadesi kazınmıştı sanki. Yüz çizgileri gevşemiyor, çehresi değişmiyordu. Schwartz adamın nabzını kontrol ettiyse de çabası nafileydi.

Dehşete kapılarak ayağa kalktı.

Bir adam öldürmüştü!

Ardından bu sefer de şaşkınlığa kapıldı...

Adama dokunmamıştı bile! Sadece ondan nefret ederek, bir şekilde Zihinsel Temas'la ona vurarak yapmıştı bunu.

Başka ne gibi güçlere sahipti acaba?

Çabucak bir karara vardı. Adamın ceplerini karıştırınca biraz para buldu. Güzel! Bu işine yarayabilirdi. Sonra da cesedi tarlalara sürükleyip uzun otların arasına gizledi.

İki saat daha yürüdü. Bu süre boyunca başka bir Zihinsel Temas'a rastlamadı.

O gece açık arazide uyudu ve ertesi sabah iki saat daha yürüyerek Chica'nın kenar mahallelerine vardı.

Burası onun için bir köyden farksızdı ve hatıralarındaki Chicago'yla karşılaştırıldığında kalabalıkların hareketi zayıf ve tek tük kalıyordu. Yine de ilk defa birden fazla Zihinsel Temas hissediyordu. Onu hayrete düşürüyor ve kafasını karıştırıyorlardı.

O kadar çoklardı ki! Bazıları havada sürüklenip çözünüyordu, bazılarıysa belirgin ve yoğundu. Kafalarında minik patlamalar yaşanan insanlar da vardı, kısa süre önce ettikleri kahvaltı dışında başka hiçbir şey düşünmeyenler de.

Schwartz ilk başta yakınından geçen her Temas'ta dönüp sıçrıyor, her birini fiziksel bir temas gibi algılıyordu; fakat bir saat kadar sonra onları görmezden gelmeyi öğrendi.

Artık gerçekte telaffuz edilmemiş kelimeleri duyabiliyordu. Bu yeni bir şeydi ve kendisini etrafa kulak kabartırken buldu. Birbirleriyle bağlantılı olmayan, rüzgârda savrulan, zayıf ve tekinsiz cümlelerdi bunlar; çok ama çok uzaklardan geliyorlardı... Onlara insanın içine işleyen, canlı duygular ve tarifi imkânsız daha nice muğlak şey eşlik ediyor, tüm dünya sadece Schwartz'ın görebildiği, yaşam kaynayan bir panoramaya dönüşüyordu.

Yürümeye devam ederken binaların içine bile nüfuz edebildiğini, zihnini bir yuların ucundaki bir canlı, gözle görülmeyecek çatlaklardan bile nüfuz edebilen bir şey gibi salabildiğini ve insanların en gizli düşüncelerini bile okuyabildiğini fark etti.

Taş cepheli, büyük bir binanın önüne gelince durup düşündü. Peşinde olan birileri vardı, artık her kimseler... Takipçisini öldürmüştü fakat başkaları da olmalıydı. Natter'ın aramak istediği kişiler... Birkaç gün boyunca herhangi bir eylemde bulunmaması daha iyi olabilirdi. Peki bunu nasıl yapacaktı? Bir iş mi bulmalıydı?

Önünde durduğu binanın içini yokladı. İş anlamına gelebilecek bir Zihinsel Temas vardı. Tekstil işçisi arıyorlardı... Ve Schwartz eskiden bir terziydi.

Böylece binaya girdi. İçerideki herkes ona şöyle bir baktıktan sonra dikkatlerini çabucak işlerine geri çevirdiler. Schwartz birinin omzuna dokundu. "İşe alınmak için kiminle görüşmem gerek?"

"Şu kapıdan geç!" İşçiden yayılan Zihinsel Temas bezginlik ve şüphe doluydu.

Kapıdan geçtikten sonra sivri çeneli, zayıf bir adam onu soru yağmuruna tuttu ve verdiği cevapları bir sınıflandırma makinesine girdi.

Schwartz hem yalanlarını hem de doğrularını eşit derecede bir tereddütle sıraladı kekeleyerek.

Ama en azından işe alım personeli görüşmeye gayet umursamaz bir tavırla başlamıştı. Sorular arka arkaya geldi: "Yaş...? Elli iki mi? Hımm. Sağlık durumu...? Evli misin...? Tecrüben var mı...? Tekstilde çalıştın mı...? Peki, hangi tür kumaşlarla...? Termoplastik mi? Yoksa elastomerik mi...? Ne demek sanırım hepsi...? En son kimin için çalıştın...? Heceleyebilir misin...? Chica'dan değilsin, değil mi...? Evrakların nerede...? İşe başlamak istiyorsan onları da getirmelisin... Sicil numaran kaç...?"

Schwartz geri çekilmeye başladı. İşlerin buraya varacağını öngörememişti. Ayrıca adamın Zihinsel Temas'ı da değişiyordu. Tek bir konuya odaklanmaya, şüpheci ve dikkatli bir hâl almaya başlamıştı. En üstte fazlasıyla sığ bir nezaket ve samimiyet katmanı bulunuyor, altlarında yatan düşmanlığı zar zor örtüyorlardı ve en tehlikeli olanı da buydu.

"Galiba," dedi Schwartz gergince, "ben bu iş için uygun değilim."

"Hayır, hayır, dur gel." Bir eliyle onu yanına çağırdı. "Elimizde tam sana göre bir şey var. Dur da dosyalara bir bakayım."

Yüzüne bir tebessüm yerleştirse de Zihinsel Temas'ı artık daha net ve düşmancaydı. Masasının üstündeki bir düğmeye bastı.

Schwartz ani bir paniğe kapılarak kapıya doğru koştu.

"Tutun şunu!" diye bağırdı adam hemen, masasının arkasından fırlayarak.

Schwartz adamla arasındaki Temas'a kendi zihniyle sertçe vurdu ve arkasından yükselen bir inilti duydu. Omzundan geriye hızlı bir bakış attı. İşe alım personeli, yüzü acıyla çarpılmış ve başını iki eliyle kavramış bir vaziyette yerde oturuyordu. Başka biri gelip ona doğru eğildi, sonra da adamın ısrarcı hareketleri üzerine Schwartz'ın peşine takıldı. Schwartz daha fazla oyalanmadı.

Tekrar sokaklardaydı. Artık detaylı bir eşkalinin hakla paylaşıldığını ve onu aradıklarını biliyordu. En azından işe alım personeli onu tanımıştı.

Sokaklarda körlemesine koşturup sağa sola saptı. Dikkatleri üstüne çekiyor, sokaklar şüpheyle –şüphe, her yerde şüphe vardı– dolup taşıyordu. Koştuğu için şüphelenenler... Kıyafetleri üstüne uymadığı için şüphelenenler...

Çok sayıda Zihinsel Temas'a maruz kaldığı, korku ve çaresizlikten kafası karıştığı için gerçek düşmanlarını, yani sadece şüphe değil, bir kesinlik de hissedenleri algılayamadı. Bu yüzden yaklaşan nöronik kamçı darbesine dair en ufak bir uyarı bile hissetmedi.

Sadece berbat bir acı duyumsadı. Islık çalan bir kamçı misali inmiş, ağır bir kaya gibi onu ezip hareketsiz bırakmıştı. Birkaç saniye boyunca dik bir yamaçtan yuvarlanırcasına ıstırap uçurumlarına doğru düştü, sonra da her yer kardı.

13

WASHEEN'DEKİ ÖRÜMCEK AĞI

Washeen'deki Kadimler Koleji'nin bahçeleri son derece sakinleştiriciydi. Anahtar kelime sadelikti ve avludaki ağaçların arasında akşam yürüyüşü yapan çırak gruplarının tavırlarında son derece vakur bir şeyler vardı. Burada Kadimlerden başka hiç kimse dolaşamazdı. Arada sırada bahçede Kıdemli Kadimlerden birinin yeşil cüppeli sureti de görülür, reveransları nazikçe kabul ederdi.

Nadiren de olsa Yüce Bakan'ın kendisinin de buralarda görüldüğü oluyordu.

Ama hiçbir zaman şimdiki gibi, neredeyse kan ter içinde kalmış bir vaziyette, koşar adımlarla yürürken görüldüğü olmamıştı. Kendisini selamlamak için saygıyla havaya kaldırılan elleri görmezden geliyor, arkasından atılan temkinli bakışları ve hafifçe kaldırılan kaşları fark etmiyordu.

Özel girişi kullanarak Meclis Salonu'na girdi, sonra da her adımıyla çınlayan, boş rampadan aşağı alenen koşmaya başladı. Bir kapıya varınca durup onu hızla yumrukladı. İçerideki kişi ayağıyla bir tuşa bastı, kapılar açıldı ve Yüce Bakan içeri girdi.

Küçük, sade masasının arkasında oturan Kâtip ona doğru

dürüst bakmadı bile. Alan-korumalı, ufak tefek bir televizörün üstüne iyice eğilmiş, dikkatle dinliyor ve bakışlarının önündeki resmi görünüşlü mektup yığınlarının üstünde gezinmesine izin veriyordu.

Yüce Bakan masayı sertçe tıklattı. "Nedir bu? Neler oluyor?"

Kâtip ona bakıp gözlerini soğukça kırpıştırdı, sonra da televizörü bir kenara kaldırdı. "Hoş geldiniz ekselansları."

"Hoş falan gelmedim!" diye karşılık verdi Yüce Bakan, sabırsızca. "Neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Tek cümleyle özetlemem gerekirse, adamımız kaçtı."

"Shekt'in Sinapsmatik'le tedavi ettiği adamı mı kastediyorsun? Şu Dışarılıklı'yı? Şu casusu? Chica'nın dışındaki çiftli–"

"Ta kendisi." Kâtip adamın sözünü kayıtsızca kesmeseydi Yüce Bakan daha kaç tane şey sayacaktı kim bilir?

"Neden bana haber verilmedi? Niçin bana hiçbir konuda haber verilmiyor?"

"Derhâl harekete geçmemiz gerekiyordu, siz de meşguldünüz. Dolayısıyla ben de elimden geldiğince yerinize vekalet ettim."

"Ya, evet. Ne zaman bensiz hareket etmek istesen meşgul olup olmadığıma çok dikkat eder oluyorsun. Ama buraya kadar. Bu sefer beni atlatıp yok saymana izin vermeyeceğim. Beni–"

"Gecikiyoruz," diye karşılık verdi adam, normal bir ses tonuyla.

Neredeyse bağıran Yüce Bakan bocaladı, öksürdü, konuşmasına devam edip etmeme konusunda kararsız kaldı ve en sonunda, "Detaylar nedir Balkis?" diye sordu uysal bir tavırla.

"Pek fazla yok. İki aylık sabırlı bir bekleyişin ardından, ortada hiçbir belirti olmamasına rağmen Schwartz denen şu adam çiftliği terk etti, takip edildi ve ortadan kayboldu."

"Nasıl kayboldu?"

"Emin değiliz ama elimizde başka bilgiler de var. Casusumuz Natter dün gece üç kez rapor vermesi gereken saati kaçırdı. Diğer casuslarımız Chica yolu boyunca onu aramaya koyuldu ve şafakta onu buldular. Yol kenarındaki bir hendekte. Ölü olarak."

Yüce Bakan'ın beti benzi attı. "Dışarılıklı onu öldürmüş mü?"

"Muhtemelen ama emin değiliz. Cesedin yüzündeki acı dolu ifade dışında herhangi bir boğuşma izi yok. Bir otopsi yapılacak elbette. Münasebetsiz bir zamanda kalp krizi geçirmiş de olabilir."

"Bu inanılmaz bir tesadüf olur."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye yanıtladı kâtip, soğukça. "Ama eğer onu sahiden de Schwartz öldürdüyse, bu daha sonra yaşanan olayları iyice karmaşıklaştırır. Önceki analizimiz sayesinde Schwartz'ın Shekt'i görmek için Chica'ya gittiğini açıkça görebildik. Sonra da Natter'ı Maren ailesinin çiftliği ile Chica arasındaki otoyolda ölü bulduk. Dolayısıyla üç saat önce şehri alarm durumuna geçirdik ve adamı yakaladık."

"Schwartz'ı mı?"

"Kesinlikle."

"Neden bunu bana daha önce söylemedin?"

Balkis omuz silkti. "Halletmemiz gereken daha önemli işler var ekselansları. Schwartz'ı ele geçirdik diyordum. Çok çabuk ve kolay yakalandı ve bu durum Natter'ın ölümüyle örtüşmüyor. Bir adam nasıl aynı anda hem Natter gibi çok yetenekli bir casusu fark edip öldürebilecek kadar zeki hem de ertesi sabah kılık bile değiştirmeden Chica'daki bir fabrikada iş arayacak kadar aptal olabilir ki?"

"Öyle mi yapmış?"

"Öyle yapmış... Bundan iki olası sonuç çıkıyor. Ya Shekt'e veya Arvardan'a ulaştırması gereken bilgiyi çoktan ulaştırdı ve dikkatimizi dağıtmak için bilerek yakalanıyor ya da işin içinde

henüz farkında olmadığımız başka casuslar da var ve onları koruyor. Her iki durumda da kendimize gereğinden fazla güvenmemeliyiz."

"Bilemiyorum," dedi Yüce Bakan çaresizce. Yakışıklı yüzü endişe çizgileriyle dolmuştu. "Bu konu benim için fazla derin."

Balkis gizlemeye çok fazla gerek görmediği, alaycı bir tebessüm takındı. "Dört saat sonra Profesör Bel Arvardan'la bir randevunuz var," diye beyan etti sonra da.

"Öyle mi? Neden? Ona ne diyeceğim? Onunla görüşmek istemiyorum."

"Rahatlayın. Onunla görüşmeye mecbursunuz ekselansları. Şu hayali keşif gezisinin başlama tarihi yaklaştığına göre oyuna devam etmesi ve Yasak Bölgeler'i araştırabilmek için sizden izin alması gerektiği çok açık. Ennius bizi bu konuda uyarmıştı; bu komedinin tüm ayrıntılarını biliyor olmalı. Bence Arvardan'ın boş laflarına boş laflarla, kandırmacalarına da kandırmacalarla karşılık verebilirsiniz."

Yüce Bakan başını öne eğdi. "Denerim."

Bel Arvardan buluşma yerine erkenden geldi ve böylece etrafa bakacak kadar vakit bulabildi. Kadimler Koleji bütün galaksinin mimari başarılarına aşina olan biri için antik tarzda inşa edilmiş, çelik iskeletli bir granit bloğundan çok da farklı değildi. Üstüne bir de arkeologsanız buranın kasvetli ve neredeyse vahşi sadeliğinin yine bir o kadar kasvetli ve neredeyse vahşi bir yaşam biçimi için münasip bir ev olduğunu düşünebilirdiniz. Mekânın ilkelliği bile gözlerini geçmişe diken kimselere işaret ediyordu.

Arvardan'ın düşünceleri bir kez daha başka yöne kaydı. Dünya'nın batı kıtalarını gezmek için çıktığı şu iki aylık gezi o kadar da... eğlenceli geçmemişti. İlk gün yaşananlar her şeyi berbat etmişti.

Kendisini bir kez daha Chica'da yaşananları düşünürken buldu ve bunu yaptığı için anında kendisine öfkelendi. O kız kaba, son derece nankör ve sıradan bir Dünyalıydı. Arvardan neden kendini suçlu hissedecekti ki? Yine de...

Arvardan'ın tıpkı ona hakaret eden ve bu küstahlığını kırık bir kolla ödeyen şu subay gibi bir Dışarılıklı olduğunu öğrendiğinde yaşadığı şok karşısında genç kıza yeterince müsamaha göstermiş miydi? Sonuçta kızın Dışarılıklıların elinde neler çektiğini bilmesine imkân yoktu. Sonra da, darbeyi hafifletecek hiçbir şey olmaksızın arkeoloğun da onlardan biri olduğunu öğrenmişti.

Keşke daha sabırlı davransaydı... Neden kızın yanından o kadar kaba bir şekilde ayrılmıştı ki? Adını bile hatırlamıyordu. Pola bir şeydi. Tuhaf! Normalde epey iyi bir hafızası vardı. Farkında olmadan tüm bu yaşananları unutmaya mı çalışıyordu acaba?

Eh, bu mantıklıydı. Unut gitsin! Hatırlamaya değer ne vardı ki sanki? Dünyalı bir kız. Dünyalı, sıradan bir kız.

Bir hastanede hemşirelik yapıyordu. Hastanenin yerini tespit edebilirdi belki. Kızın yanından ayrıldığında bina gecenin karanlığındaki belli belirsiz bir lekeden ibaretti fakat şu Yemekmatik'le aynı mahallede bulunuyor olsa gerekti.

Bu düşünceyi hızla bir kenara fırlatıp bin bir öfkeli parçaya böldü. Aklını mı kaçırmıştı? Eline ne geçecekti? O sadece Dünyalı bir kızdı. Tatlı, güzel, aklını başından alan–

Dünyalı bir kız!

O sırada Yüce Bakan içeri girdi ve Arvardan buna memnun oldu. Chica'daki o günü düşünmekten kurtulacağı anlamına geliyordu bu. Ama bir yanı bu düşüncelerin geri döneceğini biliyordu. Hep dönüyorlardı.

Yüce Bakan'ın üstünde yeni ve tiril tiril bir cüppe vardı. Alnında ne bir acele ne de şüphe emaresi görülüyordu; terlemek ona yabancı bir şeydi sanki.

Sohbetleri sahiden de dostane bir havada geçti. Arvardan, İmparatorluk'taki önemli kimselerden bazılarının Dünya halkına gönderdiği iyi dilekleri iletmek için özel bir çaba sarf etti. Yüce Bakan da İmparatorluk Hükümeti'nin cömertliği ve ilmi karşısında tüm Dünya'nın hissetmesi gerektiği minnettarlığı dile getirme konusunda bir o kadar dikkatli davrandı.

Arvardan bunun ardından arkeolojinin İmparatorluk felsefesi için öneminden ve hangi gezegenden olurlarsa olsunlar galaksideki tüm insanların kardeş olduğu sonucuna büyük katkıda bulunduğundan bahsetti. Yüce Bakan da kibarca onunla hemfikir olduğunu, Dünya'nın bu görüşü uzun zamandır savunduğunu ve galaksinin geri kalanının da kısa süre içinde bu teoriyi pratiğe dönüştürmesini umduklarını belirtti.

Arkeolog bunun üzerine küçük bir tebessüm etti. "Ben de zaten sizinle görüşmeye bunun için geldim ekselansları. Dünya gezegeni ile İmparatorluk hâkimiyeti altındaki komşularından bazılarının arasındaki ayrılıklar çoğunlukla farklı düşünme biçimlerinden ileri geliyor olabilir. Yine de Dünyalıların *ırksal* açıdan galaksinin diğer vatandaşlarından farklı olmadığını kanıtlamak bu sürtüşmeleri büyük ölçüde ortadan kaldırabilir."

"Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz bayım?"

"Bunu bir-iki kelimeyle açıklamak zor. Ekselanslarının da bilebileceği gibi, arkeolojide Birleşme Teorisi ve Yayılma Teorisi olarak anılan iki ana düşünce akımı bulunuyor."

"İkisi hakkında da az çok bilgi sahibiyim."

"Güzel. Şimdi, Birleşme Teorisi insanoğlunun farklı farklı türlerinin bulunduğunu ve çok eski zamanlarda, uzay yolculuğunun kayda geçirilmemiş çağlarında birbirleriyle evlendiklerini iddia eder. Galaksideki tüm insanların günümüzde neden birbirlerine bu kadar çok benzediğini açıklayabilmek için gerekli bir görüş bu."

"Evet," dedi Yüce Bakan ilgisizce. "Aynı görüş, böyle bir evliliğin mümkün olabilmesi için kimyasal ve biyolojik açıdan birbirlerine çok yakın olan ve ayrı ayrı evrimleşen yüzlerce, hatta binlerce insan türünün gerekli olduğunu da söyler."

"Doğru," dedi Arvardan memnuniyetle. "Teorinin fazlasıyla zayıf bir noktasına parmak bastınız. Yine de çoğu arkeolog bu noktayı görmezden gelir ve Birleşme Teorisi'ne sıkı sıkıya bağlı kalır. Ki bu teori insanoğlunun galaksinin tecrit edilmiş bölgelerinde yaşayan bazı alt türlerinin değişmeden kaldığını, başka türlerle evlenmediğini–"

"Dünya'yı kastediyorsunuz."

"Dünya bunun örneklerinden biri olarak görülüyor. Öte yandan, Yayılma Teorisi ise–"

"Hepimizin tek gezegenden gelen bir grup insanın torunları olduğumuzu iddia ediyor."

"Aynen öyle."

"Halkım," dedi Yüce Bakan, "tarihimizde yatan delillerden ve bizim için kutsal olan ama Dışarılıklılara göstermemizin yasaklandığı bazı yazıtlardan ötürü Dünya'nın insanoğlunun ortaya çıktığı ilk gezegen olduğuna inanıyor."

"Ben de buna inanıyorum ve bunu tüm galaksiye kanıtlamak için yardımınızı istiyorum."

"Çok iyimsersiniz. Tam olarak aklınızdan geçen nedir?"

"Dünyanızın maalesef artık radyasyonla kaplı olan bölgelerinde ilkel çağlara ait pek çok nesne ve mimari kalıntı bulabileceğimize inanıyorum ekselansları. Radyoaktif çürümeyi hesaplayarak bu kalıntıların tam yaşını saptayabilir ve onları–"

Lâkin Yüce Bakan başını iki yana sallıyordu. "Böyle bir şey söz konusu bile olamaz."

"Ama neden?" diye sordu Arvardan, şaşkınlıkla kaş çatarak.

"Evvela," dedi Yüce Bakan, sakince mantık yürüterek, "ne başarınayı umuyorsunuz ki? Haklı olduğunuzu ispat edip tüm

gezegenleri tatmin etseniz bile milyonlarca yıl önce Dünyalı olduğunuz gerçeği neyi değiştirir? Ne de olsa milyarlarca yıl önce hepimiz maymunduk ama günümüzde onlarla bir akrabalığımız olduğunu itiraf etmiyoruz."

"Yapmayın ekselansları, bu çok mantıksız bir benzetme."

"Hiç de değil bayım. Dünyalıların uzun tecritleri boyunca göçmen kuzenlerinden iyice farklılaştığını, özellikle de radyasyonun etkisiyle değişip farklı bir ırka dönüştüklerini düşünmek çok mu mantıksız?"

"Düşmanlarınızın iddialarını gayet iyi savunuyorsunuz," dedi Arvardan gönülsüzce, alt dudağını ısırarak.

"Çünkü düşmanlarının ne diyeceğini düşünüyorum. Kısacası hiçbir şey başaramayacak, hatta belki de bize duyulan nefreti biraz daha körükleyeceksiniz bayım."

"Ama," dedi Arvardan, "bu işin bir de bilimsel yanı var, yeni bilgiler edinmenin avantajları–"

Yüce Bakan vakarla kafa salladı. "Sizi engellemek zorunda kaldığım için üzgünüm. Şimdi söyleyeceklerimi bir İmparatorluk beyefendisinin sözleri olarak algılayın lütfen. Bana kalsa size seve seve yardım ederdim ama halkım galaksinin geri kalanının... ıı... üzüntü verici tavırlarından ötürü yüzyıllardır kendi içlerine kapanan, inatçı ve kibirli bir ırktır. Belli başlı tabuları, değişmez Gelenekleri vardır. Onlara ben bile karşı gelemem."

"Peki radyoaktif bölgeler–"

"En önemli tabulardan biridir. Size oralara girme izni versem bile, ki öyle yapmaya yönelik büyük bir dürtü duyuyorum, böyle bir hareket yalnızca isyana, kargaşaya davetiye çıkarır. Ve bu da sadece sizinle ekibinizin hayatını tehlikeye sokmakla kalmaz, uzun vadede İmparatorluk'un Dünya'yı cezalandırmasına da yol açar. Buna müsaade ettiğim takdirde hem vazifeme hem de halkımın güvenine ihanet etmiş olurum."

"Ama tüm makul önlemleri alacağım. Eğer benimle birlikte gözetimciler göndermek isterseniz... Ya da bulduğumuz herhangi bir sonucu açıklamadan önce size başvurabilirim."

"Aklımı çeliyorsunuz bayım. Bu ilginç bir proje. Ama halkı göz önüne almasak bile benim gücümü fazla abartıyorsunuz. Ben bu gezegenin tek hâkimi değilim, hatta yetkilerim oldukça kısıtlı. Herhangi bir konuda nihai bir karar almadan önce tüm meseleleri Kadimler Cemiyeti'nin fikrine sunmam gerekiyor."

Arvardan başını iki yana salladı. "Bu büyük bir talihsizlik. Naip karşılaşacağım zorluklar konusunda beni uyarmıştı ama ummuştum ki... Meclisinize ne zaman danışabilirsiniz ekselansları?"

"Kadimler Cemiyeti'nin yönetim kurulu üç gün sonra toplanacak. Gündemlerini değiştirmek benim gücümün ötesinde. O yüzden meselenin görüşülmesi için aradan birkaç gün daha geçebilir. En az bir hafta."

Arvardan dalgın dalgın kafa salladı. "Peki, bekleriz ne yapalım... Bu arada ekselansları..."

"Evet?"

"Gezegeninizde tanışmak istediğim bir biliminsanı var. Chica'da yaşayan, Dr. Shekt adında biri. Daha önce o şehirde bulundum ama çok fazla şey yapamadan ayrılmak zorunda kaldım ve bu ihmalkârlığımı telafi etmek istiyorum. Dr. Shekt'in çok meşgul bir adam olduğundan eminim, o nedenle benim için bir tavsiye mektubu yazmanız mümkün mü diye soracaktım."

Yüce Bakan gözle görülür bir şekilde gerildi ve birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. "Onu neden görmek istediğinizi sorabilir miyim?" dedi sonunda.

"Elbette. Geliştirdiği bir cihaz hakkında bir şeyler okudum, sanırım ona Sinapsmatik diyor. Beynin nörokimyasıyla alakalı bir şey ve bana üzerinde çalıştığım başka bir proje hakkında

epey ilginç bilgiler verebilir. Bir süredir insanoğlunu ensefalografik gruplara göre sınıflandırmaya çalışıyorum. Yani beyin dalgaları açısından, anlarsınız ya."

"Hımm... O cihaz hakkında az çok bir şeyler duymuştum. Hatırladığım kadarıyla başarısız olmuş."

"Yani, olabilir fakat Doktor Shekt bu alanda bir uzman ve bunun bana çok faydası dokunabilir."

"Anlıyorum. O hâlde sizin adınıza derhâl bir tavsiye mektubu yazdıracağım. Yasak Bölgeler'le alakalı niyetinizden bahsetmeyecek elbette."

"Bu anlaşılır bir durum ekselansları." Arkeolog gitmek için ayağa kalktı. "Nezaketiniz ve kibar tavırlarınız için teşekkür ederim. Umarım Kadimler Cemiyeti projemi açık görüşlülükle değerlendirir."

Kâtip, Arvardan odayı terk ettikten kısa bir süre sonra içeri girdi. Yüzünde o her zamanki soğuk, vahşi tebessümü vardı.

"Çok güzel," dedi. "Durumu iyi idare ettiniz ekselansları."

Yüce Bakan kasvetli bir ifadeyle ona baktı. "Şu Shekt meselesi de neydi?"

"Kafanız mı karıştı? Karışmasın. Her şey yolunda gidiyor. Projesini veto ettiğinizde buna hiç sinirlenmediğini fark ettiniz mi? Bir biliminsanı çok istediği bir şeyin ortada doğru dürüst bir sebep yokken elinden alınmasına böyle mi tepki verir? Yoksa bu rol yapan ve nihayet kendi bölümünü oynayıp kurtulduğuna sevinen birinin tavrı mıydı?

"Ayrıca bir kez daha tuhaf bir tesadüfle karşı karşıyayız. Schwartz kaçıp Chica'ya gitti. Ertesi gün de Arvardan buraya geldi ve şu arkeolojik keşif gezisiyle ilgili saçma sapan konuştuktan sonra gelişigüzel bir biçimde Chica'ya gidip Shekt'i göreceğinden bahsetti."

"İyi ama bundan neden bahsetti ki Balkis? Çok cüretkâr bir hareket gibi görünüyor."

"Çünkü siz dolambaçsız bir adamsınız. Kendinizi onun yerine koyun. Hiçbir şeyden şüphelenmediğimizi düşünüyor. Böyle durumlarda küstahlık daima kazanır. Shekt'i görmeye gidecek. Güzel! Bundan açıkça söz ediyor. Hatta bir tavsiye mektubu bile istiyor. Niyetinin dürüst ve masum olduğunu düşünmemizi garanti altına almak için bundan daha iyi bir yol olabilir mi? Bu da bizi başka bir noktaya getiriyor. Schwartz izlendiğini fark etmiş olabilir. Hatta Natter'ı öldürmüş bile olabilir. *Ama diğerlerini uyaracak kadar zaman bulamamış.* Aksi takdirde bu komediyi devam ettirmezlerdi."

Kâtip örümcek ağını örerken gözlerini yarı yarıya kapadı. "Schwartz'ın yokluğunu ne zaman fark edip endişelenmeye başlayacaklarını kestirmek güç fakat en azından Arvardan'ın Shekt'le buluşmasına müsaade edecek kadar vaktimiz var. Onları bir aradayken yakalayacağız, böylece suçlarını inkâr edemeyecekler."

"Peki *bizim* ne kadar zamanımız var?" diye sordu Yüce Bakan.

Balkis düşünceli düşünceli ona baktı. "Planımız akıcı bir şekilde işliyor ve Shekt'in ihanetini keşfettiğimizden beri adamlarımız üç vardiya çalışıyor. Üstelik iyi aşama kaydediyorlar. Artık yalnızca gerekli yörüngelerin matematiksel olarak hesaplamasını bekliyoruz. Bizi geciktiren tek şey bilgisayarlarımızın yetersizliği. Yani... birkaç gün kaldı diyebiliriz."

"Birkaç gün!" dedi Yüce Bakan, tuhaf bir biçimde aynı anda hem zafer hem de korku içeren bir ses tonuyla.

"Birkaç gün," diye tekrar etti Kâtip. "Ama unutmayın, sayaç sıfıra ulaşmadan iki saniye önce patlayacak bir bomba bile bizi durdurmaları için yeterli olur. Amacımıza ulaşsak dahi bir ila altı ay boyunca misillemeler yaşanabilir. Yani tamamen güvende değiliz."

Birkaç gün! Ondan sonra tarihin en inanılmaz tek taraflı

savaşı başlayacak ve Dünya tüm galaksiye karşı saldırıya geçecekti.

Yüce Bakan'ın elleri hafifçe titredi.

Arvardan bir kez daha stratosferik bir uçakta oturuyordu. Aklından öfkeli düşünceler geçti. Yüce Bakan ile ruh hastası halkının ona radyoaktif bölgelere girme izni vereceğine inanmak için hiçbir mantıklı sebebi yoktu. Kendini buna hazırlamıştı. Her nedense üzgün bile değildi. Aslında istediğini elde etmek için daha iyi bir mücadele sergileyebilirdi ama artık umursamıyordu.

Galaksi aşkına, Yasak Bölgeler'e kaçak giriş bile yapabilirdi. Gerekirse gemisini silahlandırıp savaşabilirdi de. Hatta bunu tercih ederdi.

Kahrolasıca ahmaklar!

Kim olduklarını sanıyorlardı?

Evet, evet, biliyordu. Kendilerinin ilk insanlar, bu gezegenin gerçek sakinleri olduğunu düşünüyorlardı...

İşin kötüsü Arvardan haklı olduklarını biliyordu.

Neyse... Uçak kalkışa geçmişti. Koltuğunun yumuşak yastığına gömüldüğünü hissetti ve bir saat içinde Chica'yı tekrar göreceğini düşündü.

Şehri görmeye çok meraklı olduğumdan değil, dedi kendi kendine, *ama Sinapsmatik dedikleri şu şey önemli olabilir.* Hazır Dünya'ya gelmişken bu fırsattan istifade etmeliydi. Çünkü bir kez ayrıldıktan sonra bir daha bu gezegene geri dönmeyi düşünmüyordu.

Sıçan yuvası!

Ennius haklıydı.

Öte yandan Dr. Shekt denen şu adam... Bir elini resmi formalitelerle ağırlaşmış tavsiye mektubunun üstünde gezdirdi.

Derken oturduğu yerde ansızın doğruldu. Ya da daha doğrusu Dünya giderek küçülüp gökyüzü canlı bir mora bürünür-

ken onu koltuğuna yapıştıran atalet kuvvetine karşı boş yere direnerek doğrulmaya çalıştı.

Kızın ismini hatırlamıştı. Adı Pola *Shekt*'ti.

Bunu nasıl unutmuştu? Öfkelendi ve kendini kandırılmış hissetti. Zihni ona oyun oynamış, son ana dek kızın soyadını ondan saklamıştı.

Ama derinlerde bir yerlerde bir yanı buna *memnun* oldu.

14

İKİNCİ BULUŞMA

Dr. Shekt, Sinapsmatik'i Joseph Schwartz'ın üstünde kullandıktan sonraki iki ay boyunca tamamen farklı bir adama dönüşmüştü. Ama biraz daha kambur, biraz daha zayıf olmasının dışında fiziki bir değişim değildi bu. Tavırları değişmiş, dalgın ve ürkek biri hâline gelmişti. Kendi iç dünyasında yaşıyor, en yakın meslektaşlarıyla bile konuşmuyordu; bunu yaptığı zamanlarda da öyle isteksiz davranıyordu ki fark etmemek için kör olmanız gerekiyordu.

Sadece Pola'ya açılabiliyordu. Belki de bunun sebebi genç kızın da son iki aydır tuhaf bir şekilde içine kapanmasıydı.

"Beni izliyorlar," diyordu Dr. Shekt böyle zamanlarda. "Bunu hissedebiliyorum. Bu hissin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun...? Son bir-iki aydır Enstitü'nün çalışanlarında bir değişim yaşandı ve sevdiğim, güvenebileceğim insanların hepsi gitti... Bir dakikalığına bile yalnız kalamıyorum. Daima yanımda birileri oluyor. Raporlarımı yazmama bile müsaade etmiyorlar."

Pola ise kimi zaman babasının hâlinden anlıyor kimi zaman da ona gülüyordu. "İyi de neden böyle bir şey yapsınlar ki?" diyordu tekrar tekrar. "Schwartz'ın üstünde deney yaptığını öğrenmiş olsalar bile bu çok büyük bir suç sayılmaz. O

takdirde yapacakları tek şey seni bir güzel fırçalamak olurdu, o kadar."

Lâkin iyice sararıp solan Dr. Shekt, "Yaşamama izin vermeyecekler," diye mırıldanıyordu böyle anlarda. "Altmışa yaklaşıyorum ve yaşamama izin vermeyecekler."

"Yaptığın onca şeyden sonra bile mi? Saçmalık!"

"Çok şey biliyorum Pola. Bana güvenmiyorlar."

"Neyle ilgili çok şey biliyorsun?"

Dr. Shekt o gece kendini çok yorgun hissediyor, yükünü birileriyle paylaşmak için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Pola ilk başta ona inanmadı ama en sonunda, adamın anlattıklarına ikna olduğunda oturduğu yerde dehşetle kalakaldı.

Genç kız ertesi gün şehrin öteki ucundaki bir ileti-dalgasından Hükümet Binası'nı aradı. Konuşurken sesini değiştirmek için bir mendil kullanıp Dr. Bel Arvardan'la görüşmek istediğini söyledi.

Adam orada değildi. Bonair'de, dokuz bin beş yüz kilometre ötedeki o şehirde olabileceğini ama programını sıkı sıkıya takip etmediğini söylemişlerdi ona. Evet, er ya da geç Chica'ya geri dönmesini bekliyorlardı ama bunu ne zaman yapacağını bilmiyorlardı. Adını bırakmak ister miydi? Öğrenip ona ulaşmaya çalışabilirlerdi.

Pola bunun üzerine bağlantıyı kesti, yumuşak yanağını kulübenin iç camına yasladı ve serinliği karşısında minnettar oldu. Hayal kırıklığıyla dolu olan bakışları dökemediği gözyaşlarıyla ıslandı.

Aptal. *Aptal!*

Arvardan ona yardım etmiş, kendisiyse hissettiği öfkeyle onu başından savmıştı. Önemsiz bir Dünyalı kızın onurunu korumak için bir Dışarılıklıya kafa tutmuş, hem nöronik bir kamçıya hem de daha kötüsüne göğüs germişti ama Pola yine de ona sırt çevirmişti.

Olayın ertesi günü Hükümet Binası'na yolladığı yüz kredi

yorumsuz bir şekilde geri gelmişti. Pola adama ulaşıp ondan özür dilemek istemiş fakat korkmuştu. Hükümet Binası sadece Dışarılıklılar içindi, oraya nasıl girebilirdi ki? Binayı sadece birkaç kez görmüştü, o da uzaktan.

Şimdiyse... Şimdiyse Naip'in konağına bile gidebilir ve... ve...

Artık kendisine *sadece* Arvardan yardım edebilirdi. Dünyalılarla dengiymiş gibi konuşan o Dışarılıklı... Adam bunu kendi ağzıyla itiraf edene kadar onun bir Dışarılıklı olduğunu anlamamıştı bile. O kadar uzun boylu ve kendinden emindi ki... Arvardan ne yapılacağını bilirdi.

Birileri *bilmek* zorundaydı. Aksi takdirde bütün galaksi mahvolacaktı.

Dışarılıklıların çoğu bunu hak ediyordu elbette... ama aynı şey hepsi için geçerli miydi? Ya kadınlarla çocuklar? Yaşlılarla hastalar? İyi ve kibar olanlar? Arvardanlar? Dünya'nın adını daha önce hiç duymayanlar? En nihayetinde onlar da insandı. Böylesine korkunç bir intikam, Dünya'nın tüm haklı gerekçelerini sonsuz bir çürümüş et ve kan denizinde boğardı.

Derken, hiç beklenmedik bir anda onları arayan Arvardan oldu. Dr. Shekt başını iki yana salladı. "Ona anlatamam."

"Anlatmak zorundasın," dedi Pola sertçe.

"Burada mı? İmkânsız. Bu ikimizin de sonu olur."

"O zaman onu geri çevir. Bu işi ben hallederim."

Kalbi çılgınca şakıyordu. Bunun tek sebebi sayısız insanın hayatını kurtarma fırsatı bulmasıydı elbette. Adamın geniş, beyaz gülüşünü hatırlardı. İmparator'un albaylarından birini nasıl da sakince kendisinden özür dilemeye zorladığını anımsadı. *Ondan*, Dünyalı bir kızdan...

Bel Arvardan *her şeyi* yapabilirdi!

Arvardan'ın tüm bunlardan haberi yoktu elbette. Shekt'in davranışlarını nasıl görünüyorsa öyle algıladı: Dünya'da tec-

rübe ettiği diğer her şeyde karşılaştığı, ani ve tuhaf bir kabalık.

Tüm yaşam belirtilerinden özenle arındırılmış ofisin girişinde dikilirken kendini rahatsız hissetti; istenmeyen bir ziyaretçi olduğu çok açıktı.

Kelimelerini dikkatle seçti. "Sinapsmatik'le profesyonel açıdan ilgilenmeseydim bu ziyaretimle sizi rahatsız etmeyi aklımdan bile geçirmezdim Doktor. Bana çoğu Dünyalının aksine sizin diğer gezegenlerden gelenlere karşı önyargılı olmadığınız söylenmişti."

Görünüşe göre bu çok talihsiz bir cümleydi çünkü Dr. Shekt'in olduğu yerde sıçramasına neden olmuştu. "Size bu bilgiyi kim verdi bilmiyorum ama yabancılara karşı özel bir dostluk beslediğimi söyleyerek hata etmiş. Benim bir şeyleri sevip sevmemek gibi bir lüksüm olamaz. Ben Dünyalı bir–"

Arvardan dudaklarını birbirine bastırıp gitmek için döndü.

"Beni anlamalısınız Dr. Arvardan..." diye fısıldadı Shekt aceleyle. "Kabalık ettiysem üzgünüm ama gerçekten..."

"Çok iyi anlıyorum," dedi arkeolog soğukça, hiçbir şey anlamamasına rağmen. "İyi günler bayım."

Dr. Shekt zayıfça gülümsedi. "İşlerimin yoğunluğu–"

"Ben de çok meşgulüm Dr. Shekt."

Kapıya doğru ilerlerken içinden Dünya'nın tüm kabilelerine sayıp sövüyor, istemeden de olsa kendi gezegeninde özgür dile getirilen o sözlerden bazılarını düşünüyordu. "Dünya'da kibarlık aramak okyanusta kuru yer aramaya benzer," ya da, "Bir Dünyalı beş para etmediği sürece size istediğiniz her şeyi verir," gibi atasözlerini mesela.

Bir koluyla ön kapıyı açan fotoelektrik ışınını kesintiye uğratmıştı ki arkasından hızla yaklaşan ayak sesleri işitti ve biri onu uyarırcasına hiştledi. Ardından eline bir kâğıt parçası sıkıştırıldı. Arkasına döndüğünde hızla kaybolan, kırmızı bir suretten başka bir şey göremedi.

Elindeki kâğıdı kiralık yer-taşıtına binene dek açmadı. Üstüne bazı kelimeler karalanmıştı:

"Bu akşam saat sekizde Büyük Tiyatro'ya gel. Takip edilmediğinden emin ol."

Kaşlarını sertçe çatarak mesajı peş peşe beş kez daha okudu ve sonra sanki görünmez bir mürekkebin ortaya çıkmasını beklermiş gibi ona dik dik baktı. Ardından istemsizce arkasına bir bakış attı. Sokak boştu. Aptal mesajı camdan atmak için bir elini biraz havaya kaldırdı, tereddüt etti, sonra da onu yeleğinin cebine tıkıştırdı.

Eğer o akşam notta yazılanların dışında yapacak tek bir başka işi olsaydı muhtemelen bu her şeyin ve birkaç trilyon insanın sonu olacaktı. Ama anlaşılan başka işi yoktu.

Ayrıca notu gönderenin şu malum kişi olup olmadığını da merak ediyordu...

Arvardan akşam sekizde Büyük Tiyatro'ya giden yılankavi yoldaki uzun yer-taşıtı sırasında yavaşça ilerliyordu. Yolu sadece bir kez sormuş ve yanından geçen yaya onu şüpheci bakışlarla süzdükten sonra (anlaşılan her şeyi kuşatan bu şüphecilikten hiçbir Dünyalı muaf değildi), "Diğer arabaları takip et," demişti kısaca.

Görünüşe göre bütün arabalar sahiden de Büyük Tiyatro'ya gidiyordu çünkü oraya vardığında her birinin tek tek yeraltı garajının açık ağzı tarafından yutulduğunu gördü. Sıradan ayrılıp tiyatroyu yavaşça geçti ve ne olduğunu bilmediği bir şeyi beklemeye koyuldu.

İnce yapılı bir suret yayalara ayrılan rampadan koşar adım çıkıp araca yaklaştı ve yolcu tarafındaki camın hemen önünde durdu. Sonra da Arvardan'ın şaşkın bakışları arasında tek bir hareketle kapıyı açıp arabaya bindi.

"Kusura bakmayın," dedi arkeolog, "ama–"

"Şşşt!" Suret kamburunu çıkarıp iyice koltuğa gömüldü. "Takip edildiniz mi?"

"Edilmem mi gerekiyordu?"

"Şakanın sırası değil. Düz devam edin. Size söylediğimde de dönün... Hadisenize, ne bekliyorsunuz?"

Arvardan bu sesi tanıyordu. Suretin kafasındaki kapüşon aşağı kaydı ve açık kahverengi saçlarını gözler önüne serdi. Koyu gözler kendisini süzüyordu.

"Hareket etseniz iyi olur," dedi genç kız usulca.

Arvardan kendisinden istenileni yaptı ve genç kız sonraki on beş dakika boyunca kısa direktifler fısıldamak dışında başka hiçbir şey söylemedi. Arkeolog arada sırada ona kaçamak bakışlar attı ve ani bir memnuniyetle hatırladığından daha güzel olduğunu fark etti. Artık buna içerlememesi çok garipti.

Tenha bir yerleşim bölgesinin köşesinde durdular; ya da daha doğrusu kızın direktifi üstüne Arvardan durdu. Dikkatli bir bekleyişin ardından Pola bir kez daha ilerlemesini işaret etti ve özel bir garaja giden hafif bir yokuşu yavaşça tırmandılar.

Kapı arkalarından kapandı. İçerideki tek ışık kaynağı aracın farlarıydı.

Pola artık adama ciddiyetle bakıyordu. "Dr. Arvardan, sizinle özel olarak konuşabilmek adına böyle bir yola başvurduğum için üzgünüm. Hakkımda iyi şeyler düşünmediğinizi biliyorum ama–"

"Öyle düşünmeyin," dedi arkeolog beceriksizce.

"Düşünmem gerek. O gece ne kadar alçak ve hırçın davrandığımın farkına vardığını bilmenizi istiyorum. Sizden nasıl özür dileyeceğimi bilemi–"

"Lütfen dilemeyin." Bakışlarını kaçırdı. "Ben de biraz daha diplomatik davranabilirdim."

"Şey..." Pola birkaç saniyeliğine duraksayarak soğukkanlı-

lığını bir nebze de olsa toparlamaya çalıştı. "Sizi buraya bunun için getirmedim. Tanıdığım tek kibar ve soylu Dışarılıklı sizsiniz... ve yardımınıza ihtiyacım var."

Arvardan içinde soğuk bir sızı hissetti. Neydi bu şimdi? "Ya?" dedi soğukça, aklından geçen tüm bu düşünceleri bu iki harfin arkasında toplayarak.

"Hayır, öyle değil!" diye bağırdı Pola telaşla. "Kendim için bir şey istemiyorum Dr. Arvardan. Tüm galaksi için. Kendim için bir şey istemiyorum. *Hiçbir şey!*"

"Nedir o hâlde?"

"Öncelikle... Takip edilip edilmediğimizi bilmiyorum ama herhangi bir ses duyarsanız acaba... acaba..." Gözleri düştü. "bana sarılıp... şey... anlarsınız işte."

Arvardan başıyla onayladı. "Sanırım bu rolü sorun yaşamadan oynayabilirim. Bir ses duymayı beklememiz şart mı?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Pola kızardı. "Lütfen bu konu hakkında şaka yapmaya ya da niyetimi yanlış anlamaya kalkmayın. Gerçek amacımızı gizlemenin tek yolu bu. Şüpheleri ancak böyle giderebiliriz."

"İşler o kadar mı ciddi?" diye sordu arkeolog usulca. Genç kızı merakla süzdü. Çok genç ve bir o kadar da hoş görünüyordu. Bunun haksızlık olduğunu düşündü. Daha önce hayatında hiç mantıksız hareket etmemişti. Bununla gurur duyardı. Fazlasıyla duygusal biri olmasına rağmen hisleriyle savaşıp onları bastırmasını bilmişti. Ama şimdi, sırf kızın biri çok savunmasız göründüğünden onu korumak için mantıksız bir dürtü hissediyordu.

"Evet, *o kadar* ciddi," dedi Pola. "Size bir şey anlatmam lazım ve ilk başta bana inanmayacağınızı biliyorum. Ama bana inanmayı *denemenizi* istiyorum. Samimiyetime inanmanızı arzuluyorum. En çok da anlatacaklarımı bitirdikten sonra her şeyi olduğu gibi görmenizi ve yanımızda yer almaya karar vermenizi istiyorum. Deneyecek misiniz? Size on beş dakika

vereceğimü, bu sürenin sonunda bana güvenmemeye ya da benimle uğraşmaya değmeyeceğine karar verirseniz gidecek ve bir daha sizi rahatsız etmeyeceğim."

"On beş dakika, öyle mi?" Dudakları istemsizce kıvrılarak bir gülümseme hâlini aldı ve kol saatini çıkarıp önüne koydu. "Pekâlâ."

Pola ellerini kucağında birleştirip kararlı bir şekilde ön camdan dışarıya, önlerindeki boş garaj duvarına bakmaya koyuldu.

Arvardan kızı düşünceli bir şekilde süzdü. Çizmeye çalıştığı sert görüntüyle çelişen, pürüzsüz ve yumuşak bir çene; ince ve düz bir burun; Dünyalılara özgü, tuhaf biçimde koyu bir ten.

Kızın da göz ucuyla kendisine baktığını fark etti. Ama Pola bakışlarını hızla kaçırdı.

"Sorun nedir?" diye sordu arkeolog.

Pola ona dönüp ön dişleriyle alt dudağını ısırdı. "Size bakıyordum."

"Evet, fark ettim. Burnumda siyah bir leke falan mı var yoksa?"

"Hayır." Hafifçe gülümsedi; araca bindiğinden beri ilk kez tebessüm ediyordu. Arvardan tuhaf bir şekilde kızla ilgili daha fazla küçük şeyi fark eder oldu; başını iki yana her salladığında saçlarının kibarca salınıp süzülmesi gibi mesela. "Sadece... o geceden beri... bir Dışarılıklı olduğunuz hâlde neden kurşun dolgulu kıyafetler giymediğinizi merak ediyorum, hepsi bu. Beni yanıltan bu olmuştu. Dışarılıklılar genellikle bir çuval patates gibi görünürler."

"Ben öyle görünmüyor muyum yani?"

"Ah, hayır..." Sesine ani bir heyecan tınısı karıştı. "Siz daha çok... daha çok eski zamanlardan kalma, mermer bir heykel gibi görünüyorsunuz. Tabii canlı ve sıcak olmanız dışında... Özür dilerim. Küstahlık ettim."

"Haddini bilmeyen bir Dünyalı olduğunuzu düşündüğümü ima ediyorsunuz. Bundan vazgeçmelisiniz yoksa birbirimizle yakınlık kuramayız... Radyasyonla ilgili şu batıl inançlara inanmıyorum. Dünya'nın atmosferik radyoaktivitesini ölçtüm ve hayvanlar üzerinde bazı laboratuvar testleri yaptım. Normal şartlar altında radyasyonun bana zarar vermeyeceğinden son derece eminim. İki aydır buradayım, henüz herhangi bir hastalık belirtisi hissetmedim. Saçlarım dökülmüyor." Bu noktada saçlarını çekiştirdi. "Bağırsaklarım düğümlenmedi. Erkekliğimin tehlikede olduğundan da şüpheliyim, gerçi buna karşı bazı küçük önlemler aldığımı itiraf etmem gerek. Ama sizin de gördüğünüz gibi kurşun dolgulu paçalı donlar dışarıdan görünmüyor."

Bunu büyük bir ciddiyetle söylemiş ve kızı bir kez daha güldürmeyi başarmıştı. "Bence biraz kafadan kontaksınız," dedi Pola.

"Öyle mi? Aynı şeyi kaç tane çok zeki ve meşhur arkeoloğun söylediğini bilseniz şaşarsınız. Üstelik uzun konuşmalar eşliğinde."

"Peki beni dinleyecek misiniz?" diye sordu kız aniden. "On beş dakika doldu."

"Sizce?"

"Sanırım dinleyeceksiniz. Aksi takdirde hâlâ burada oturuyor olmazdınız. Bilhassa da yaptığım onca şeyden sonra."

"Yanınızda oturmak için kendimi zorladığımı mı sanıyorsunuz?" dedi Arvardan usulca. "Eğer öyleyse yanılıyorsunuz... Biliyor musunuz Pola, daha önce hayatımda hiç sizin kadar güzel bir kız görmedim. Bundan gayet eminim."

Genç kız başını hızla çevirip korku dolu gözlerle ona baktı. "Lütfen yapmayın. Öyle bir niyetim yok. Bana inanmıyor musunuz?"

"Evet, inanıyorum Pola. Bana söylemek istediğiniz şu şeyi anlatın bakalım. Size inanacak ve yardım edeceğim." Dedik-

lerine harfi harfine inanıyordu. O anda İmparator'u tahtından indirmeyi bile mutlulukla kabul ederdi. Daha önce hiç âşık olmamıştı. Bu düşünceyle birlikte zihni duruverdi. Bu kelimeyi bugüne dek hiç kullanmamıştı.

Âşık mı? Dünyalı bir kıza mı?

"Babamı gördünüz mü Dr. Arvardan?"

"Dr. Shekt sizin babanız mı...? Lütfen bana Bel de. Ben de sana Pola diyeceğim."

"Madem istiyorsun denerim. Babama çok öfkelendin sanırım."

"Bana karşı pek kibar davrandığını söyleyemem."

"Davranamazdı. İzleniyor. Aslına bakarsan seni başından defetmesini ve daha sonra seninle burada buluşmanı babamla birlikte ayarladık. Burası bizim evimiz. İşin aslı şu ki..." Bu noktada sesi bir fısıltıya alçaldı. "...Dünya isyan edecek."

Arvardan bir anlığına gülümsemesine engel olamadı. "Eyvah!" dedi, gözlerini ardına kadar açarak. "Hepsi mi?"

Ama Pola hemen öfkeye kapıldı. "Gülme. Beni dinleyeceğini ve söylediklerime inanacağını söylemiştin. Dünya isyan edecek ve bu ciddi bir durum çünkü gezegenim tüm İmparatorluk'u yok edebilir."

"Dünya bunu yapabilir mi gerçekten?" diye sordu Arvardan, kahkaha atmasına güçlükle engel olarak. "Pola," dedi kibarca, "galaktoğrafya bilgin nasıl?"

"Herkesinki kadar öğretmenim. Bunun konumuzla ne alakası var?"

"Çok alakası var. Galaksi birkaç milyon ışık yılı küplük bir hacme sahip. İçinde iki yüz milyon yaşanılabilir gezegen ve yaklaşık beş yüz katrilyon insan var. Değil mi?"

"Sanırım evet. Eğer sen öyle diyorsan öyledir."

"Öyle, inan bana. Dünya ise sadece tek bir gezegenden ibaret. Yirmi milyon nüfusu dışında hiçbir kaynağı yok. Başka bir deyişle her bir Dünyalı başına yirmi beş milyar galaktik impa-

ratorluk vatandaşı düşüyor. Dünya yirmi beş milyara birlik bu oranla nasıl başa çıkabilir?"

Genç kız bir anlığına şüpheye kapılmış gibi göründü, ardından bu düşünceden sıyrıldı. "Bel," dedi kararlılıkla, "buna ben cevap veremem ama babam verebilir. Bana işin iç yüzünü anlatmadı çünkü o takdirde hayatımı tehlikeye atabileceğini düşünüyor. Ama eğer benimle gelirsen bu sefer anlatacak. Bana Dünya'nın diğer bütün gezegenlerdeki yaşamı sona erdirecek bir yol bulduğunu söyledi ve *haklı* olabilir. Daha önce hep haklı çıkmıştı."

Pola'nın yanakları içtenlikle kızarmıştı. Arvardan uzanıp onlara dokunmak için dayanılmaz bir arzu duydu (Daha evvel kıza dokunup bundan korktuğu olmuş muydu? Ona neler oluyordu böyle?).

"Saat onu geçti mi?" diye sordu Pola.

"Evet."

"O zaman babam şu anda üst kattadır. Tabii eğer yakalanmadıysa..." İstemsizce titreyerek etrafına bakındı. "Garajı kullanarak doğrudan eve girebiliriz. Benimle gelirsen–"

Aracın kapısını açan kola uzanmıştı ki olduğu yerde donakaldı. Ardından sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Biri geliyor... Ah, çabuk–"

Sözlerinin geri kalanı duyulmadı. Kızın buluşmanın başında tembihlediği şeyi hatırlamak Arvardan için hiç zor olmadı. Kollarını kolayca Pola'nın etrafına doladı ve anında kızın sıcaklığını ve yumuşaklığını hissetti. Kızın dudakları titriyordu; âdeta sonsuz bir tatlılık deryası gibiydiler...

Arvardan yaklaşık on saniye boyunca gözlerini son raddeye dek sağa sola çevirip ilk ışık kırıntısını görmeye ve yaklaşan ayak seslerini duymaya çalıştıysa da çok geçmeden heyecanına yenik düştü. Yıldızlar tarafından kör, kalp atışları tarafından sağır edildi.

Pola dudaklarını onunkilerden ayırdı ama Arvardan onları

içtenlikle tekrar aradı ve kız da ona karşılık verdi. Adam ona daha sıkı sarıldı ve kız kollarının arasında eriyip gitti; ta ki kalp atışları bir olup arkeoloğu sarsana dek...

Birbirlerinden ayrılmaları epey uzun sürdü ve bir müddet yanak yanağa oturdular.

Arvardan daha önce hiç âşık olmamıştı ve bu sefer bu kelime onu korkutmadı.

Ne olmuş yani? Dünyalı olsun ya da olmasın, galaksi bu kızın bir dengini daha yaratamazdı.

"Sanırım sadece trafik sesiydi," dedi arkeolog, hülyalı bir şekilde.

"Değildi," diye fısıldadı Pola. "Ses falan duymadım."

Arvardan ondan bir kol mesafesi kadar uzaklaştı ama kız gözlerini kaçırmadı. "Seni şeytan. Ciddi misin?"

Pola'nın gözleri ışıldadı. "Beni öpmeni istedim. Üzgün değilim."

"Benim *üzgün* olduğumu mu sanıyorsun? O zaman tekrar öp beni, bu sefer de ben istiyorum."

Uzun bir müddet daha öpüştüler. Derken Pola ondan ansızın uzaklaştı, sonra da saçını ve elbisesinin yakasını ciddi ve titiz hareketlerle düzeltti. "Sanırım artık eve girsek iyi olur. Arabanın ışıklarını söndür. Yanımda bir kalem fener var."

Arvardan kızın peşi sıra araçtan indi. Pola artık kalem fenerin ışığıyla lekelenen karanlıktaki belli belirsiz bir gölgeden ibaretti.

"Elimi tutsan iyi olur," dedi kız. "Merdivenlerden çıkmamız lazım."

"Seni seviyorum Pola," diye fısıldadı adam arkasından. Çok kolay olmuştu ve kulağa son derece doğru geliyordu. Tekrar söyledi. "Seni seviyorum."

"Beni tanımıyorsun bile," dedi kız usulca.

"Hayır. Seni doğduğum günden beri tanıyorum. Yemin

ederim! Doğduğum günden beri. Pola, iki aydır hep seni düşünüp seni hayal ettim. Yemin ederim."

"Ben Dünyalı bir kızım bayım."

"O zaman ben de Dünyalı bir erkek olurum. Dene ve gör."

Pola'yı durdurup fener tutan elini kibarca yukarı kaldırdı ve kızın gözyaşlarıyla yol yol olmuş, kızarık yüzünü aydınlattı. "Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü babam sana bildiklerini anlattıktan sonra Dünyalı bir kızı sevemeyeceğini anlayacaksın."

"O konuda da deneyip görmen gerekecek."

15

KAYBOLAN ORAN

Arvardan ile Shekt evin ikinci katında, camları özenle polarize edilerek tamamen matlaştırılmış bir arka odada buluştular. Pola alt katta kalmış, bir koltuğa oturarak uyanık, tetikte gözlerle boş ve karanlık sokakları gözlemeye koyulmuştu.

Shekt'in kambur vücudu her nasılsa Arvardan'ın on saat kadar önce gözlemlediğinden daha farklı bir havaya sahipti. Fizikçinin yüzü hâlâ bitkin ve son derece yorgundu fakat daha önce tereddütlü ve ürkek ifadesinin yerini şimdi neredeyse çaresiz bir meydan okuma almıştı.

"Dr. Arvardan," dedi adam, kararlı bir sesle, "bu sabahki tavırlarım için size bir özür borçluyum. Beni anlayacağınızı umuyordum."

"İtiraf etmeliyim ki anlamamıştım bayım ama sanırım artık anlıyorum."

Shekt masaya oturup eliyle bir şarap şişesini işaret etti. Arvardan bir elini olumsuz anlamda salladı. "Sizin için bir sakıncası yoksa ben biraz meyve alacağım... Nedir bu? Daha önce hiç bunun gibi bir şey görmemiştim."

"Bir tür portakal," dedi Shekt. "Dünya'nın dışında yetiştiğini sanmıyorum. Kabuğu kolay soyuluyor." Portakallardan birini alıp nasıl soyulacağını gösterdi. Arvardan meyveyi me-

raklı bir şekilde kokladıktan sonra dişlerini şarap rengi dilimlerinden birine geçirdi, ardından bir hayret nidası attı.

"Vay canına, bu çok lezzetli Dr. Shekt! Dünya bunları ihraç etmeyi hiç denedi mi?"

"Kadimler," dedi biyofizikçi asık bir suratla, "Dışarı'yla ticaret yapmaya sıcak bakmıyor. Zaten uzaydaki komşularımız da bizimle ticarete yanaşmıyor. Buradaki zorluklardan sadece biri bu."

Arvardan'ın canı sıkıldı. "Bu duyduğum en aptalca şey. İnsanların neler düşünebildiğine şahit oldukça insan zekâsından iyice nefret ediyorum."

Ömrü boyunca böyle şeylere artık iyice alışan Shekt hoşgörüyle omuz silkti. "Korkarım bu durum bir türlü çözemediğimiz şu Dünya-karşıtlığı sorununun bir parçası."

"Bunu çözemememizin tek sebebi kimsenin gerçek bir çözüm bulmak istememesi!" dedi arkeolog yüksek sesle. "Dünyalıların kaçı bu soruna galaktik imparatorluğun tüm vatandaşlarından fark gözetmeksizin nefret ederek karşılık veriyor? Nefrete karşılık nefret... Bu neredeyse evrensel bir hastalık gibi. İnsanlarınız sahiden de eşitlik, karşılıklı hoşgörü mü istiyor? Hayır! Çoğu yalnızca üstünlük taslama sırasının onlara geçmesini bekliyor."

"Belki de söylediklerinizde haklısınızdır," dedi Shekt hüzünle. "Bunu inkâr edemem. Ama tüm hikâye bundan ibaret değil. Fırsat verildiği takdirde dar görüşlülükten yoksun olan ve insanoğlunun birliğine tüm kalbiyle inanan yeni bir Dünyalı kuşağı doğacaktır. Hoşgörülü ve uzlaşmacı bir grup olan Asimilasyonistler geçmişte birkaç kez gezegenin iktidarına gelmişti. Ben de onlardan biriyim. Daha doğrusu biriydim. Ama artık Dünya'ya Yobazlar hâkim. Hem geçmişe hem de geleceğe hükmetmeyi hayal eden, son derece milliyetçi insanlar bunlar. İmparatorluk'u asıl onlardan korumalıyız."

Arvardan kaşlarını çattı. "Pola'nın bahsettiği şu isyanı mı kastediyorsunuz?"

"Dr. Arvardan," dedi Shekt asık bir suratla, "birini Dünya'nın tüm galaksiyi fethedeceği gibi saçma bir şeye inandırmak hiç de kolay değil ama bu doğru. Fiziksel açıdan cesur biri olduğum söylenemez ve yaşamayı çok istiyorum. O yüzden, halihazırda beni izleyen yerel yönetimin gözünde bir vatan haini olarak görülmeme sebep olacak bir riske girmeme bakarak ortada ne kadar büyük bir kriz olduğunu anlayabilirsiniz."

"Yani," dedi Arvardan, "durum sahiden de o kadar ciddiyse size hemen söylemem gereken bir şey var. Size elimden geldiğince yardım ederim fakat yalnızca galaktik vatandaşlık haklarımın izin verdiği çerçevede. Resmi bir yetkim yok, Saray'da ya da Naiplik Konağı'nda herhangi bir nüfuzum da öyle. Ben neysem oyum: Sadece beni ilgilendiren bilimsel bir keşif gezisine çıkmış bir arkeolog. Madem vatan hainliğini göze aldınız, Naip'le görüşmeniz daha iyi olmaz mı? O *gerçekten* bir şeyler yapabilir."

"Bu imkânsız Dr. Arvardan. Kadimler beni tam olarak buna karşı izliyor. Hatta bu sabah Enstitü'ye geldiğinizde sizin bir arabulucu olduğunuzu bile düşündüm. Ennius'un bir şeylerden şüphelendiğini sandım."

"Şüpheleniyor olabilir, bunu bilemem. Ama bir arabulucu değilim. Üzgünüm. Ama sırrınızı benimle paylaşma konusunda hâlâ ısrarcıysanız sizin yerinize onunla görüşebilirim."

"Teşekkür ederim. Tek istediğim bu. Bir de... Dünya'ya karşı çok büyük bir misilleme yaptıkları takdirde bizim lehimize konuşmanız."

"Elbette." Arvardan kendisini huzursuz hissetti. Yaşlı ve eksantrik bir paranoyakla, zararsız ama tamamen üşütük bir adamla konuştuğuna bütünüyle ikna olmuştu. Yine de Pola'nın hatırı için orada kalıp dinlemekten ve adamın nazik deliliğini görmezden gelmekten başka çaresi yoktu.

"Sinapsmatik'i duymuştunuz değil mi Dr. Arvardan?" diye sordu Shekt. "Bu sabah öyle demiştiniz."

"Evet, duydum. *Fiziksel Araştırmalar* dergisindeki yazınızı okudum. Hatta cihazınızı Naip'e ve Yüce Bakan'a da anlattım."

"Yüce Bakan'a mı?"

"Ah, evet. Görmeyi... eee... reddettiğiniz tavsiye mektubunu isterken."

"Bunun için tekrar özür dilerim. Ama keşke ona anlatmasaydınız. Sinapsmatik hakkında neler biliyorsunuz?"

"Başarısızlıkla sonuçlanan ilginç bir deney olduğunu. Öğrenme kapasitesini arttırmak için tasarlandığını. Fareler üzerinde bir dereceye kadar başarı sağlandığını ama insanlar üstüne başarısız olduğunu."

Shekt hayal kırıklığına uğradı. "Evet, o yazıdan daha fazlasını öğrenemezdiniz zaten. Cihaz başarısızmış gibi gösterildi ve elde edilen olumlu sonuçlar kasten hasır altı edildi."

"Hımm. Bilimsel etiklere epey aykırı bir hareket bu."

"İtiraf ediyorum. Ama ben elli altı yaşındayım bayım ve eğer Dünya'daki âdetler hakkında az da olsa bilgi sahibiyseniz çok fazla yaşamayacağımı da bilirsiniz."

"Altmış. Evet, ondan söz edildiğini duydum. Hatta midemin kaldıracağından daha fazla." Stratosferik uçakla yaptığı o ilk yolculuğu düşündü tatsızca. "Duyduğuma göre önemli biliminsanları da dâhil olmak üzere bazı kişilere ayrıcalık tanınıyormuş."

"Aynen öyle. Ama buna Yüce Bakan ile Kadimler Konseyi karar veriyor ve aldıkları karara kimse itiraz edemiyor, hatta İmparator bile. Bana eğer yaşamaya devam etmek istiyorsam Sinapsmatik'i bir sır olarak saklamamı ve onu geliştirmek için çok çalışmam gerektiğini söylediler." Yaşlı adam ellerini çaresizce iki yana açtı. "Bu işin sonunun nereye varacağını, makineyi niçin kullanacaklarını nereden bilebilirdim ki?"

"Niçin kullanacaklarmış peki?" Arvardan gömleğinin ce-

binden bir sigara çıkarıp doktora uzattı ama adam bu teklifi geri çevirdi.

"Biraz daha sabredin. Yaptığım deneyler sonucunda, cihazın insanlar üzerinde güvenle kullanılacak noktaya geldiğine emin olunca Dünyalı biyologlardan bazıları tek tek Sinapsmatik'ten geçirildi. Hepsi de Yobazlara, yani aşırılıkçılar grubuna yakınlık duyduğunu bildiğim insanlardı. Hepsi hayatta kaldı ama bir süre sonra bazı yan etkiler görüldü. İçlerinden birini tedavi için geri getirmek zorunda bile kaldılar. Onu kurtaramadım. Ama ölüm döşeğindeki sayıklamaları sayesinde neler döndüğünü öğrendim."

Vakit neredeyse gece yarısını bulmuştu. Uzun bir gün olmuş, pek çok şey yaşanmıştı. Ama yine de Arvardan'ın içinde bir şeyler kıpırdandı. "Sadede gelmenizi çok isterdim," dedi gergince.

"Lütfen sabırlı olun. Bana inanmanız için her şeyi anlatmam gerek. Dünya'nın tuhaf çevresel şartlarından haberdarsınızdır muhakkak? Yani radyoaktivitesinden?"

"Evet, konuyla ilgili epey bilgim var."

"Peki radyoaktivitenin gezegene ve ekonomiye olan etkilerini de biliyor musunuz?"

"Evet."

"O zaman lafı fazla uzatmayayım. Sadece Dünya'daki mutasyon oranının galaksideki diğer gezegenlere göre daha yüksek olduğunu söylememe izin verin. Yani Dünyalıların diğer insanlardan farklı olduğunu iddia eden düşmanlarımız fiziksel açıdan bir dereceye kadar haklı. Mutasyonlar fazlasıyla küçük seviyelerde elbette ve çoğu yaşamsal bir tehlike arz etmiyor. Dünyalılarda meydana gelen kalıcı bir değişim varsa o da gezegenin özel çevre şartlarına olan dayanıklılıklarındaki büyük bir artıştan ibaret. Böylece radyasyonun etkilerine karşı büyük bir direnç gösterebiliyor ve yanan dokularını daha hızlı iyileştirebiliyor–"

"Dr. Shekt, tüm bu anlattıklarınızı zaten biliyorum."

"Peki bu mutasyon sürecinin insanlar haricindeki diğer Dünyalı canlılarda da gerçekleştiğini hiç düşündünüz mü?"

Kısa bir sessizlik yaşandı. "Aslına bakarsanız hayır," dedi Arvardan sonunda. "Ama düşününce bunun kaçınılmaz olduğu bir gerçek."

"Öyle zaten. Onlar da değişiyor. Besi hayvanlarımız diğer yaşanılabilir gezegenlere oranla daha çeşitli. Yediğiniz portakal mutasyon geçirmiş meyvelerden biri ve başka bir yerde bulunmuyor. Bu da onu ihraç edilemez kılan pek çok özellikten sadece biri. Dışarılıklılar bu meyveden de en az bizden şüphelendikleri kadar şüpheleniyorlar. Biz ise onu değerli bir şey olarak görüyor, kendimize saklıyoruz. Hayvanları ve bitkileri değiştiren şey mikroskobik yaşam biçimlerini de etkiliyor elbette."

Arvardan bu sefer sahiden de içinde küçük bir korku sızısı hissetti. "Bakterileri mi kastediyorsunuz?"

"Bütün ilkel yaşam biçimlerini kastediyorum. Tek hücreli hayvanlar, bakteriler, insanların virüs dediği, kendi kendini çoğaltan proteinler."

"Tam olarak ne anlatmaya çalışıyorsunuz?"

"Bence anladınız Dr. Arvardan. Birdenbire anlattıklarıma daha fazla ilgi göstermeye başladınız. Bilirsiniz ya, halkınız arasında Dünyalıların ölüm saçtığını, bizimle haşır neşir olmanın ölüme davetiye çıkardığını, uğursuzluk getirdiğimizi, hatta nazar değdirdiğimizi–"

"Biliyorum. Bunların hepsi batıl inanç."

"Tam olarak değil. Zaten işin ürkütücü yanı da burası. Ne kadar batıl, çarpıtılmış ya da saptırılmış olursa olsunlar tüm genel inanışların temelinde bir parça gerçek yatar. Dünyalılar bazen vücutlarında başka hiçbir gezegende bulunmayan ve Dışarılıklıların bağışıklık kazanmadığı, mutasyon geçirmiş bir mikrop taşıyabilirler. Ondan sonra olanlar basit birer biyolojik olaydan ibaret Dr. Arvardan."

Arkeolog sessiz kaldı.

"Bazen bu hastalıklara biz de yakalanıyoruz elbette," diye devam etti Shekt. "Yeni bir mikrop türü radyoaktif sisleri aşıp bizim tarafımıza geçiyor ve gezegen çapında bir salgın yaşanıyor. Ama Dünyalılar er ya da geç buna ayak uyduruyorlar. Nesiller boyunca her yeni mikrop ve virüs çeşidine karşı yeni savunma mekanizmaları geliştiriyor ve hayatta kalıyoruz. Dışarılıkların ise böyle bir fırsatı olmuyor."

"Yani şey mi demek istiyorsunuz," dedi Arvardan, hafif bir baş dönmesi hissederek, "eğer şu anda size dokunursam–" Sandalyesini geriye çekti. Pola'yla öpüşmelerini düşündü.

Shekt başını olumsuz anlamda salladı. "Tabii ki hayır. Hastalığı biz *yaratmıyoruz*, sadece taşıyoruz. Bu bile nadiren gerçekleşiyor. Eğer sizin gezegeninizde yaşasaydım sizden daha fazla mikrop taşımazdım; buna özel bir *yatkınlığım* yok. Burada bile katrilyonlarca mikroptan sadece katrilyonda biri gerçek bir tehdit oluşturuyor. Şu anda enfeksiyon kapma ihtimaliniz bir göktaşının bu evin çatısını delip size çarpmasından daha düşük. Söz konusu mikrop özel olarak aranıp güçlendirilmediği müddetçe elbette."

Odaya bir kez daha sessizlik hâkim oldu, bu seferki öncekinden de daha uzundu. "Dünyalıların yaptığı şey bu mu?" dedi Arvardan sonunda, tuhaf ve boğuk bir sesle. Bunun bir paranoya olduğunu düşünmekten vazgeçmişti. İnanmaya hazırdı.

"Evet. Ama ilk başlarda masum sebeplerle yapıyorlardı bunu. Biyologlarımız doğal olarak Dünya'daki tuhaf yaşam biçimlerine ilgi duyuyordu ve kısa süre önce Genel Humma denen bir virüsü izole etmeyi başardılar."

"Genel Humma nedir?"

"Dünya'ya özgü, hafif bir hastalık. Her zaman bizimledir. Çoğu Dünyalı çocukken bu hastalığa yakalanır ve semptomları çok ciddi değildir. Hafif bir ateş, geçici kızarıklık, eklemler-

de ve dudaklarda iltihaplanma ve can sıkıcı bir susuzluk. Altı gün sürer, hasta bunun ardından bağışıklık kazanır. Ben geçirdim. Pola da geçirdi. Arada sırada bu hastalığın daha kuvvetli, muhtemelen aynı virüsün biraz daha farklı bir şekli de ortaya çıkar. Buna da Radyasyon Humması denir."

"Radyasyon Humması... Bunu duymuştum."

"Ya, sahi mi? Radyasyon Humması olarak anılmasının sebebi insanların radyasyona maruz kaldıktan sonra ortaya çıktığı yanılgısıdır. Aslına bakarsanız radyasyon bölgelerine maruz kalmak sıklıkla Radyasyon Humması'na yol açar çünkü virüs ancak oralarda mutasyon geçirip tehlikeli bir hâle gelir. Radyasyon Humması'nın semptomları iki saat içinde ortaya çıkar. Dudaklar o kadar kötü etkilenir ki hasta güçlükle konuşur ve birkaç gün içerisinde ölebilir.

"Şimdi asıl kritik noktaya geliyoruz Dr. Arvardan. Dünyalılar kendilerini Genel Humma'ya adapte ettiler, Dışarılıklılar içinse böyle bir durum söz konusu değil. Arada sırada İmparatorluk garnizonundaki askerler bu hastalığa yakalanıyor ve Radyasyon Humması kapmış bir Dünyalı gibi tepki veriyorlar. Çoğunlukla da on iki saat içinde ölüyorlar. Cesedi Dünyalılar tarafından yakılıyor çünkü ona yaklaşan tüm askerler de ölüyor.

"Daha önce de belirttiğim gibi, bu virüs on yıl evvel izole edildi. Hava yoluyla geçen çoğu mikropta olduğu gibi nükleoproteinden oluşuyor ancak alışılmadık derecede yüksek oranda radyoaktif karbon, sülfür ve fosfor da içeriyor. Alışılmadık derecede yüksek derken içerdiği karbon, sülfür ve fosforun yüzde ellisinin radyoaktif olduğunu kastediyorum. Bu organizmanın hasta üzerindeki etkilerine toksinlerinden ziyade radyasyonunun sebep olduğu sanılıyor. Doğal olarak gama radyasyonuna adapte olan Dünyalıların bundan çok az etkilenmeleri mantıklı geliyor. Virüsle ilgili ilk araştırmalar radyoaktif izotoplarının nasıl yoğunlaştığını anlamaya yöne-

likti. Sizin de bildiğiniz gibi çok uzun ve yorucu işlemler haricinde izotopları kimyasal olarak ayırmak mümkün değildir. Söz konusu virüs dışında bunu yapabilen başka bir organizma da bilinmiyor. Ama daha sonra araştırmaların yönü değişti.

"Lafı fazla uzatmayacağım Dr. Arvardan. Sanırım nereye varacağımı anladınız. Dünya'da bulunmayan hayvanlar üzerinde deneyler yapılabiliyordu ama aynı şey Dışarılıklılar için geçerli değildi. Çünkü gezegenimizdeki Dışarılıklı sayısı içlerinden birinin hiç kimseye fark ettirmeden kaybolmasını imkânsız kılacak kadar az. Planlarının önceden fark edilmesine de izin veremezlerdi. İşte bu yüzden bir grup bakteriyolog Sinapsmatik'ten geçirildi ve kavrayışları müthiş ölçüde geliştirildi. Onlar da protein kimyası ve bağışıklık bilimi üstüne yeni bir matematiksel saldırı geliştirdiler ve böylece galaktik insanları, yani sadece Dışarılıklıları etkileyecek bir virüs yaratmayı başardılar."

Arvardan kendisini perişan hissediyordu. Şakaklarında biriken ter damlalarının yanaklarına doğru aktığını duyumsadı.

"Yani," dedi soluk soluğa, "Dünya'nın bu virüsü galaksiye yaymaya niyetlendiğini söylüyorsunuz; devasa bir bakteriyolojik savaş başlatacaklarını..."

"Bize mutlak zafer, size de mutlak yenilgi getirecek bir savaş. Aynen öyle. Salgın başladıktan sonra her gün milyonlarca kişi ölecek ve hiçbir şey buna engel olamayacak. Korkup uzayın başka köşelerine kaçanlar virüsü de yanlarında götürecekler ve gezegenleri havaya uçursanız bile hastalık başka yerlerde tekrar başlayacak. Dünya'dan kuşkulanmaları için hiçbir sebepleri olmayacak. Sadece bizim hayatta kaldığımız şüphe çekmeye başladığındaysa hasar o kadar ilerlemiş, Dışarılıklıların ümitsizliği o kadar artmış olacak ki hiçbir şeyin önemi kalmayacak."

"Yani hepimiz ölecek miyiz?" Zihni bu dehşet verici gerçeği almıyor, alamıyordu.

"Belki de ölmezsiniz. Yeni bakteriyoloji bilimimiz iki taraflı çalışıyor. Elimizde bu hastalığa iyi gelen bir antitoksin de var ve onu üretebilecek imkânlara sahibiz. Galaksi çok geç olmadan teslim olduğu takdirde onu kullanabilirler. Ek olarak uzayın en uzak köşelerindeki insanlar salgından kurtulabilir, hatta doğal bağışıklık kazanan birkaç kişi bile olabilir."

Bunu korkunç bir sessizlik takip etti. Arvardan duyduklarının doğruluğundan, yirmi beş milyara birlik bir oranı tek hamlede silip atan bu korkunç hakikatten bir an için bile şüphe etmedi. Shekt tekrar konuşmaya başladığında sesi artık zayıf ve yorgun çıkıyordu.

"Bunu yapan Dünya değil. Galaksinin geri kalanından ayrı tutulmanın yarattığı baskıyla sapkınlaşan, kendilerini dışarıda tutanlardan nefret eden, onlardan her ne pahasına olursa olsun doludizgin intikam almak isteyen bir avuç lider...

"Planlarını uygulamaya bir kez başladılar mı Dünya'nın geri kalanı da onları takip etmeye mecbur kalacak. Ne yapabilirler ki? Korkunç bir suçluluk duysalar da başladıkları işi bitirecekler. Yeteri kadar galaksi vatandaşının hayatta kalıp daha sonra onları cezalandırmalarını kim göze alabilir ki?

"Lâkin her ne kadar Dünyalı olsam da ben her şeyden önce bir insanım. Milyonların iyiliği için trilyonların ölmesi şart mı? Ne kadar haklı olursa olsun, tek bir gezegenin öfkesi tüm galaksiyi kuşatan bir medeniyetin sonu mu olmalı? Ayrıca her şey olup bittiğinde daha iyi bir durumda mı olacağız sanki? Galaksinin hâkimiyeti yine gerekli kaynaklara sahip olan gezegenlerin eline geçecektir... ve bizim hiç kaynağımız yok. Dünyalılar birkaç nesil boyunca Trantor'da hüküm sürse bile çocukları en nihayetinde birer Trantorlu olacak ve sıra onlara geldiğinde Dünya'nın kalıntılarına tepeden bakanlar onlar olacak.

"Ayrıca galaktik bir tiranlığın yerine dünyevi bir tiranlığı getirmenin insanoğluna ne gibi bir faydası olabilir ki? Hayır,

hayır. *Herkese* adalet ve özgürlük sağlayacak daha iyi bir yol olmalı."

Yüzünü ellerine gömdü ve boğumlu parmaklarının ardında hafifçe ileri geri sallanmaya başladı.

Arvardan adamın anlattıklarını uyuşmuş bir hâlde dinlemişti. "Bu yaptığınız kesinlikle vatana ihanet değil Dr. Shekt. Derhâl Everest'e gideceğim. Naip bana inanacaktır. İnanmak *zorunda*."

Tam o sırada koşarak yaklaşan ayak sesleri duyuldu, kapı hızla ardına dek açıldı ve içeriye korku dolu bir yüz girdi.

"Baba... Buraya doğru gelen birileri var."

Dr. Shekt'in suratı kül gibi oldu. "Çabuk olun Dr. Arvardan, garajı kullanın." Onu sertçe ittirmeye başladı. "Pola'yı da yanınızda götürün ve benim için endişelenmeyin. Ben onları oyalarım."

Ama arkalarına döndüklerinde kapıda onları bekleyen, yeşil cüppeli bir adamla karşılaştılar. Yüzünde hafif bir tebessüm, elindeyse gelişigüzel bir şekilde taşıdığı nöronik bir kamçı vardı. Evin ön kapısına vurulan yumruklar, bir çatırtı ve koşuşturan ayak sesleri duyuldu.

"Kimsin sen?" diye sordu Arvardan, yeşil cüppeli ve silahlı adama zayıfça meydan okuyarak. Korumacı bir edayla Pola'nın önüne geçti.

"Ben mi?" dedi yeşil cüppeli haşince. "Ben sadece ekselansları Yüce Bakan'ın naçizane kâtibiyim." Onlara doğru yaklaştı. "Sanırım biraz fazla bekledim. Ama çok değil. Hımm, bir kız da var. Düşüncesizce..."

"Ben bir galaktik imparatorluk vatandaşıyım," dedi arkeolog sakince. "Yasal izniniz olmadan beni tutuklamaya ya da... ya da bu eve girmeye hakkınız yok."

"Ben," dedi Kâtip, boştaki eliyle göğsüne dokunarak, "bu gezegendeki bütün yasal izinlerin ve hakların ta kendisiyim. Kısa bir süre sonra tüm galaksideki izinlerin ve

hakların da sahibi olacağım. Artık hepiniz elimdesiniz. Schwartz bile."

"Schwartz mı?" diye bağırdı Dr. Shekt ile Pola, neredeyse aynı anda.

"Şaşırdınız mı? Hadi gelin, sizi ona götüreyim."

Arvardan'ın hatırladığı son şey adamın genişleyen tebessümü ve kamçıdan yayılan bir ışık patlamasıydı. Ardından kızıl bir acı dalgası eşliğinde iki büklüm olup bilincini kaybetti.

16

TARAFINI SEÇ!

Schwartz o esnada Chica Islah Sarayı'nın bodrumundaki küçük odalardan birinde, sert bir sıranın üstünde rahatsızca uzanıyordu.

Saray denilen bu yer Yüce Bakan ile maiyetinin yerel gücünün büyük bir simgesiydi. İmparatorluk kışlalarını gölgede bırakan, kayalık ve köşeli bir tepenin üstünde kasvetli bir şekilde yükseliyor, aynı gölge Dünyalı suçlulukları İmparatorluk'un gailesiz otoritesinden daha fazla korkutuyordu.

Geçmiş yüzyıllar boyunca üretim kotalarında sahtecilik yapan veya bu vazifeden kaçınan, yaşam süresini aşan, yerel yönetimi devirmeye çalışan ya da buna benzer başka suçlar işleyen pek çok Dünyalı sarayın duvarları arasında yargılanmayı beklemişti. Arada sırada, Dünya adaletinin verdiği önemsiz ve peşin yargılar dönemin tecrübeli ve çoğunlukla bezgin İmparatorluk hükümeti tarafından çok saçma bulunduğunda Naip'in kararı iptal ettiği de olmuştu fakat bu durum çoğunlukla isyana, hatta şiddetli ayaklanmalara yol açmıştı.

Genellikle, Konsey ölüm cezası verdiğinde Naip buna boyun eğerdi. Ne de olsa cezaya çarptırılan kişi sadece bir Dünyalıydı...

Joseph Schwartz'ın tüm bunlardan haberi yoktu elbette.

Tek bildiği duvarlarından hafif bir ışık yayılan, içinde iki sert sıradan ve bir masadan başka eşya olmayan, bir köşesinde tuvalet ve lavabo görevi gören küçük bir bölmesi bulunan küçük bir odada olduğuydu. Gökyüzünü ucundan da olsa görebileceği bir pencere yoktu, havalandırma boşluklarıyla sağlanan hava akımıysa gayet zayıftı.

Bir elini kelinin etrafını daire şeklinde saran saçlarının üstünde gezdirdi ve kederli bir şekilde doğrulup oturdu. Hiçbir yere kaçma çabası (Dünya üzerinde güvenli olduğu bir yer var mıydı ki?) kısa ve tatsız sürmüş, kendisini burada bulmuştu.

En azından kendisini Zihinsel Temas'la meşgul edebiliyordu.

Ama bu iyi miydi yoksa kötü mü?

Çiftlikteyken doğasını bilmediği, olasılıklarını düşünmediği tuhaf ve rahatsız edici bir yetenekten ibaretti bu. Şimdiyse araştırılması gereken, esnek bir kabiliyet olarak görüyordu onu.

Yirmi dört saat boyunca hücresinde kös kös oturmaktan başka işi olmadığından delilikle flörtleşmesi işten bile değildi. Ama bunun yerine gelip geçen gardiyanların ve bitişik koridorlardaki muhafızların zihinlerine dokunmaya başladı. Hatta zihin lifçiklerini saray komutanının uzaklardaki ofisine dek uzattı.

Dokunduğu zihinleri dikkatle evirip çevirdi ve derinlemesine araştırdı. Bir çuval ceviz gibi dağıldılar; içlerinden duygular ve fikirler dökülen, kuru kabuklar gibiydiler âdeta.

Böylece Dünya ve İmparatorluk hakkında çiftlikte geçirdiği iki ay boyunca öğrendiğinden (ya da öğrenebileceğinden) çok daha fazlasını öğrendi.

Tekrar tekrar, hataya yer bırakmayacak şekilde öğrendiği şeylerden biri de şuydu elbette:

İdam cezasına çarptırılmıştı!

Ne bir kaçış ne şüphe ne de çekince vardı.

Bugün de idam edilebilirdi, yarın da. Ama öleceği kesindi!

Bir şekilde bunu kavramayı başardı ve neredeyse minnettarlıkla kabullendi.

Kapı açıldı. Schwartz korku ve gerginlikle ayağa fırladı. Ölümü mantıklı bir şekilde, tüm varlığınızla kabullenebilirdiniz ama insan vücudu mantık nedir bilmeyen, vahşi bir hayvandı. Vakit gelmişti!

Hayır... gelmemişti. İçeriye giren kişinin Zihinsel Temas'ında ölümle alakalı herhangi bir şey yoktu. Elinde metal bir çubuk tutan bir gardiyandı bu. Schwartz onun ne olduğunu biliyordu.

"Benimle gel," dedi adam sertçe.

Schwartz onu takip etti. Bir yandan da tuhaf gücüyle ilgili varsayımlarda bulunuyordu. Gardiyan silahını kullanamadan, hatta onu kullanması gerektiğini bile idrak edemeden önce hiçbir ses çıkarmadan, hiçbir uyarı olmaksızın onu indirebilirdi. Adamın beyni Schwartz'ın zihinsel avuçlarının içindeydi. Azıcık sıkması yeterli olurdu.

Ama neden? Başka gardiyanlar da vardı. Aynı anda kaç tanesiyle başa çıkabilirdi? Zihninin kaç çift eli vardı?

Böylece uysal bir şekilde adamı izlemeye devam etti.

Çok ama çok büyük bir odaya getirildi. İçeride iki adamla bir kız vardı ve yüksek mi yüksek sıralarda birer ceset gibi uzanıyorlardı. Ama ölü değillerdi; çalışan zihinleri bunun en büyük kanıtıydı.

Felç edilmişlerdi! Onları tanıyor muydu? Tanıdık geliyorlardı...

Bakmak için duraksadıysa da bir omzunda gardiyanın sert kavrayışını hissetti. "Yat."

Üstünde kimsenin yatmadığı, boş bir bank daha vardı. Gardiyanın aklında ölüm düşüncesi yoktu, böylece Schwartz kendisinden istenileni yapıp sıraya uzandı. Neler olacağını biliyordu.

Gardiyan çelik çubuğunu Schwartz'ın kollarına ve bacaklarına tek tek değdirdi. Uzuvları önce karıncalandı, sonra da onu tamamen terk etti ve böylece geriye sadece sanki boşlukta süzülüyormuş gibi gelen kafası kaldı.

Başını çevirdi.

"Pola!" diye bağırdı. "Sen Pola'sın, değil mi? Hani bana–"

Genç kız başıyla onayladı. Schwartz onu Temas vasıtasıyla tanıyamamıştı; iki ay önce böyle bir yeteneği olduğundan haberi bile yoktu. O zamanlar zihinsel gelişimi yalnızca "atmosfere" karşı duyarlılık seviyesine gelmişti. Şimdi durup geriye baktığında bunu açıkça görebiliyordu.

Diğerlerinin zihninden öğrenebileceği daha bir sürü şey vardı. Kızın yanında yatan kişi Dr. Shekt'ti, onun yanındaki de Dr. Bel Arvardan. İsimlerini çekip çıkarabiliyor, çaresizliklerini hissedebiliyor, genç kızın duyduğu korku ve dehşetin tadını alabiliyordu.

Bir anlığına onlara acıdı, sonra kim ve ne olduklarını hatırladı. Ardından yüreği katılaştı.

Bırak gebersinler!

Diğer üçü neredeyse bir saattir oradaydı. Bulundukları odanın yüzlerce kişilik toplantılar için kullanıldığı açıktı. Mahkûmlar mekânın devasa boyutları karşısında kaybolmuş, yalnız kalmışlardı. Ne de söyleyebilecek bir şeyleri vardı. Arvardan'ın kuruyan boğazı yanıyor, başını beyhude yere iki yana sallayıp duruyordu. Vücudunun hareket ettirebildiği tek kısmı buydu.

Shekt'in gözleri yumulu, dudaklarıysa renksiz ve kapalıydı.

"Shekt," diye fısıldadı Arvardan sertçe. "Shekt, sana diyorum!"

"Ne...? Ne oldu?" Çıkarabildiği tek ses mecalsiz bir fısıltıdan ibaretti.

"Ne yapıyorsun? Uyuyor musun? Düşün be adam, düşün!"

"Neden? Düşünecek ne var ki?"

"Kim bu Joseph Schwartz?"

Pola'nın zayıf ve yorgun sesi araya girdi. "Hatırlamıyor musun Bel? Seninle ilk tanıştığım gün, şu alışveriş mağazasında... Uzun zaman önce?"

Arvardan çılgınca debelendikten sonra başını acı içinde de olsa iki santim kaldırabildiğini fark etti. Pola'nın yüzünü kısmen görebiliyordu.

"Pola! Pola!" Keşke ona yaklaşabilseydi... İki ay boyunca bunu yapabilecek durumdaydı ama yapmamıştı. Genç kız da bir heykelinkini andıran, cansız bir tebessümle ona bakıyordu. "Buradan kurtulacağız. Göreceksin."

Ama Pola başını acıyla iki yana sallamakla yetindi. Sonunda Arvardan'ın boynu yoruldu ve tendonları acıyla sızladı.

"Shekt," dedi yeniden. "Beni dinle. Şu Schwartz denen adamla nasıl tanıştın? Neden senin hastalarından biriydi?"

"Sinapsmatik. Gönüllü olarak geldi."

"Peki cihazdan geçirildi mi?"

"Evet."

Arvardan bu fikri kafasında evirip çevirdi. "Onu sana getiren neydi?"

"Bilmiyorum."

"Ama... Belki de bir İmparatorluk casusudur."

(Adamın düşüncelerini takip eden Schwartz kendi kendine gülümsedi. Hiçbir şey söylemedi. Çenesini kapalı tutmaya kararlıydı.)

Shekt başını kımıldattı. "İmparatorluk casusu mu? Yüce Bakan'ın kâtibinin söyledikleri yüzünden öyle düşünüyorsun. Saçmalık. Hem ne fark eder ki? O da bizim kadar çaresiz... Dinle Arvardan, belki bir hikâye uydurursak bir süre beklerler. Hatta belki de–"

Arkeolog boğuk boğuk güldü ve boğazı sürtünmeden yandı. "Belki de hayatta kalabiliriz diyecektin, değil mi? Tüm ga-

laksi öldükten ve medeniyet çöktükten sonra mı? Yaşamak mı? Ölürüm daha iyi!"

"Ben Pola'yı düşünüyorum," diye mırıldandı Shekt.

"Ben de," dedi Arvardan. "Sor ona... Pola, sence teslim olmalı mıyız? Hayatta kalmaya mı çalışmalıyız?"

Genç kızın sesi kararlıydı. "Ben tarafımı seçtim. Ölmek istemiyorum ama eğer benim tarafımdakiler ölürse ben de onlarla birlikte giderim."

Arvardan kendini bir parça muzaffer hissetti. Pola'yı Sirius'a götürdüğü zaman diğerleri istediği kadar ona "Dünyalı kız" diyebilirdi ama genç kız aslında onların dengiydi. Ayrıca içlerinden biri ona kötü bir söz söylemeye kalkarsa dişlerini büyük bir zevkle–

Derken Pola'yı Sirius'a götüremeyeceğini hatırladı. Hiç kimseyi götüremeyecekti çünkü çok büyük bir ihtimalle bundan böyle Sirius diye bir yer olmayacaktı.

Bu düşünceden kurtulmak, herhangi bir yere kaçmak için, "Sen! Adın neydi senin?! Schwartz!" diye bağırdı.

Yaşlı adam bir anlığına başını kaldırıp ona baktı. Ama sessizliğini korudu.

"Kimsin sen?" diye sordu arkeolog. "Tüm bu olanlara nasıl karıştın? Bu işteki rolün ne?"

Bu soruyla birlikte yaşananların bütün adaletsizliği Schwartz'ın üstüne çullandı. Geçmişin zararsızlığı, bugünün sonsuz dehşeti üstüne hücum etti. "Ben mi?" dedi öfkeyle. "Tüm bunlara nasıl karıştım, öyle mi? Dinle. Bir zamanlar hiç kimseydim. Sadece dürüst, çalışkan bir terzi. Kimseyi incitmez, kimseyi rahatsız etmez, sadece aileme bakardım. Sonra ortada hiçbir sebep, *hiçbir sebep* yokken buraya geldim."

"Chica'ya mı?" diye sordu Arvardan, adamın ne demek istediğini tam olarak anlayamadan.

"Hayır, Chica'ya değil!" diye bağırdı Schwartz öfkeli bir küçümsemeyle. "Bu çılgın dünyaya... Ah, bana inanıp inan-

mamanızı neden umursayayım ki? *Benim* dünyam geçmişte. Benim dünyamın toprakları, yiyeceği ve iki milyar nüfusu vardı. Ve *tek* dünyaydı."

Arvardan adamın sözlü saldırısı karşısında sessizleşti. Shekt'e döndü. "Ne demek istediğini anlıyor musun?"

"Schwartz'ın dokuz santim uzunluğunda bir apandisi olduğunu biliyor muydun?" dedi Shekt, sesinde hafif bir merak tınısıyla. "Hatırlıyor musun Pola? Yirmi yaş dişleri de vardı. Yüzünde de kıllar."

"Evet, evet," diye bağırdı Schwartz meydan okurcasına. "Keşke size gösterebileceğim bir kuyruğum da olsaydı. *Ben geçmişten geliyorum. Zamanda yolculuk yaptım.* Ama nedenini ve nasılını bilmiyorum. Şimdi beni rahat bırakın." Sonra ansızın ekledi. "Birazdan işimizi bitirmek için burada olacaklar. Sadece bizi çökertmek için bekliyorlar."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Arvardan. "Sana kim söyledi?"

Schwartz cevap vermedi.

"Kâtip mi? Kalkık burunlu, tıknaz bir adam."

Schwartz Zihinsel Temas kurduğu kişilerin dış görünüşünün nasıl olduğunu bilemiyordu ama... bir kâtip mi? Otorite sahibi olan, güçlü bir adama ait çok küçük bir Temas hissetmişti; bir kâtip olabilirdi pekâlâ.

"Balkis'i mi kastediyorsun?" diye sordu merakla.

"Ne?" dedi Arvardan.

"Kâtip'in adı bu," diye araya girdi Shekt.

"Ya... Ne dedi peki?"

"Hiçbir şey söylemedi," dedi Schwartz. "Sadece *biliyorum.* Hepimiz öleceğiz ve bundan kaçış yok."

"Bence bu adam kafayı yemiş," dedi arkeolog, sesini alçaltarak.

"Merak ediyorum da... Kafatasındaki fissürler. İlkel bir yapıları vardı, çok ama çok ilkel."

Arvardan hayrete kapıldı. "Yani şey mi demek istiyorsun... Ah, hadi ama, bu imkânsız."

"Ben de hep öyle düşünmüştüm." Shekt'in sesi bir anlığına normal hâlinin zayıf bir taklidine dönüştü. Sanki bilimsel bir problemle karşı karşıya olmak beynindeki bir düğmeyi çalıştırmış, kişisel meselelerin önemsizleştiği o mesafeli ve objektif ruh hâline bürünmüştü. "Bir keresinde maddenin zaman eksenindeki yerini değiştirmek için gereken enerji miktarını hesaplamış ve sonsuzdan daha büyük bir değer elde etmişlerdi, o yüzden bu projeye hep imkânsız gözüyle bakılıyordu. Ama "zaman fayları" olasılığından söz edenler de vardı. Anlarsın ya, jeolojik fayların bir benzeri. Neredeyse insanların gözü önünde ortadan kaybolan uzay gemileri var mesela. Bir de kadim zamanlarda yaşanan, şu ünlü Hor Devallow olayı var tabii; bir gün evine girmiş ve bir daha asla dışarı çıkmamış. İçeride de değilmiş... Geçen yılın galaktoğrafya kitaplarında bulabileceğin, üç farklı keşif gezisi tarafından ziyaret edilen ve tüm ayrıntılarıyla anlattıkları şu gezegeni de unutmamak lazım. Orayı bir daha gören olmadı.

"Nükleer kimya dalında da kütle enerjisinin korunumu kanunu yok sayan bazı gelişmeler yaşanmıştı. Bu durumu kütlenin bir kısmının zaman eksenine kaçtığını varsayarak açıklamaya çalışmışlardı. Örneğin, uranyum çekirdeği çok küçük ama belirli oranlarda bakır ve baryumla karıştırılarak hafif bir gama ışınına tabi tutulduğunda bir rezonans sistemini–"

"Baba," dedi Pola, "yapma! Bunun bize bir faydası–"

Ama Arvardan buyurgan bir tavırla kızın sözünü kesti. "Bekleyin biraz. Bırakın düşüneyim. Bu işi çözebilecek biri varsa o da *benim*. Bunu benden daha iyi kim yapabilir ki? Ona birkaç soru sormama izin verin... Hey, Schwartz."

Schwartz bir kez daha ona baktı.

"Senin gezegenin galaksideki tek dünya mıydı?"

Yaşlı adam başıyla onayladı. "Evet," dedi sonra da, cansız bir sesle.

"Ama bu sadece senin düşüncen. Demek istediğim, hiç uzayda seyahat etmedin, o yüzden bunu kontrol etme şansın da olmadı. Başka gezegenlerde de hayat olabilir."

"Bunu bilmemin imkânı yok."

"Evet, elbette. Yazık. Peki ya atom enerjisi?"

"Atom bombalarımız vardı. Uranyum... ve plütonyum. Sanırım bu gezegeni radyoaktif hâle getiren şey de bu. En nihayetinde başka bir savaş daha yaşanmışdı herhalde. Ben gittikten sonra... Atom bombaları." Her nasılsa kendisini bir kez daha Chicago'da, eski dünyasında, bombalardan önceki zamanlarda hissetti. Ve de üzgün. Ama kendisi için değil, o güzel dünya için üzgündü.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Arvardan kendi kendine. "Kullandığınız bir dil vardır herhâlde?"

"Dünya'da mı? Bir sürü vardı."

"Seninki hangisiydi?"

"İngilizce. Yetişkin bir adam olduktan sonra..."

"Peki, o dilde bir şeyler söylesene."

Schwartz aşağı yukarı iki aydır İngilizce konuşmamıştı. Ama şimdi, sevgiyle, "Eve dönmek ve kendi insanlarımın arasında olmak istiyorum," dedi yavaşça.

"Sinapsmatik'ten geçirilmeden önce kullandığı lisan bu muydu?" diye sordu arkeolog, Shekt'e dönerek.

"Bilemiyorum," dedi doktor, hayrete kapılmış bir şekilde. "O zaman da kulağıma tuhaf seslerden ibaretmiş gibi gelmişti, şimdi de öyle geliyor. Onları nasıl ayırt edebilirim ki?"

"Neyse, boş ver... Sizin dilinizde 'anne' için hangi kelimeyi kullanıyorsunuz Schwartz?"

Yaşlı adam bunu da söyledi.

"Hı-hı. Peki ya 'baba?' 'Abi...' 'Bir...' Sayı olan bir yani. 'İki...' 'Üç...' 'Ev...' 'Erkek...' 'Eş...'"

Bu böyle bir süre devam etti. Sonunda, Arvardan soluklanmak için durakladığında yüzünde huşu dolu bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Shekt," dedi, "ya bu adam sahiden de geçmişten geliyor ya da akla hayale gelebilecek en çılgın kâbusun içindeyim. Sirius, Arcturus ve Alfa Centauri'nin yanı sıra yirmi farklı yerde daha bulunan, elli bin yıllık tabakalarda tarif edilen dilin aynısını konuşuyor. Bu lisanı ancak bir önceki nesilde deşifre edebildik ve bütün galakside benim haricimde hepi topu on kişi daha anlayabiliyor."

"Emin misin?"

"Emin miyim? Tabii ki eminim. Ben bir arkeoloğum. Bilmek benim işim."

Schwartz kayıtsızlık zırhının kısa bir anlığına çatladığını hissetti. Buraya geldiğinden beri ilk defa kaybettiği şahsiyetini geri kazanmıştı. Sırrı ortaya çıkmış, geçmişten gelen bir adam olduğu anlaşılmış ve *bunu kabullenmişlerdi*. Bu da delirmediğini gösteriyor ve ezelden beri ona musallat olan korkularını yatıştırıyordu. Kendisini müteşekkir hissetti. Ama kayıtsızlığına sıkı sıkıya tutunmaya devam etti.

"Onu yanımda götürmeliyim," dedi Arvardan, mesleğinin kutsal ateşiyle yanarak. "Shekt, bunun arkeoloji bilimi için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok. Shekt... bu adam geçmişten geliyor. Ah, yüce galaksi! Dinle, bir anlaşma yapabiliriz. Bu, Dünya'nın aradığı kanıtın ta kendisi. Onu kullanabilirler. Onu–"

Schwartz istihzayla araya girdi. "Ne düşündüğünü biliyorum. Dünya'nın benim aracılığımla medeniyetin beşiği olduğunu ispatlayabileceğini ve bunun için minnettar olacaklarını sanıyorsun. Sana söyleyeyim, olmayacaklar! Aynısı benim de aklıma geldi ve bunu hayatım için bir pazarlık kozu olarak kullanmayı düşündüm. Ama bana inanmazlar! Sana da."

"Elimizde kesin kanıt var."

"Dinlemezler. Neden biliyor musun? Çünkü geçmişle ilgili kesin yargılara sahipler. En ufak bir değişiklik bile onların gözünde günahkârlık gibi görünür. Doğru olsa bile... Onlar gerçeği istemiyorlar, geleneklerini istiyorlar."

"Bel," dedi Pola, "bence o haklı."

Arvardan dişlerini sıktı. "Deneyebiliriz."

"İşe yaramaz," diye ısrar etti Schwartz.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü *biliyorum*." Kelimelerinin arkasında öylesine hikmetli bir katiyet vardı ki arkeolog adamın karşısında suspus oluverdi.

Schwartz'a bakma sırası şimdi Shekt'teydi; adamın yorgun gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. "Sinapsmatik'in üstünde herhangi bir kötü etkisi oldu mu?" diye sordu usulca.

Yaşlı adam doktorun kullandığı kelimeyi bilmese de neden bahsettiğini anladı. Ona sahiden de bir *operasyon* yapmışlardı, beynine. Ne kadar çok şey öğreniyordu!

"Kötü bir etkisi yok," dedi.

"Ama görüyorum ki dilimizi epey hızlı öğrenmişsin. Çok akıcı konuşuyorsun. Hatta gerçeği bilmesem anadilin olduğunu bile düşünebilirdim. Bu seni şaşırtmıyor mu?"

"Her zaman çok kuvvetli bir hafızam olmuştur," diye yanıtladı soğukça.

"Peki kendini tedaviden önceki hâlinden daha farklı hissetmiyor musun?"

"Hayır, hissetmiyorum."

Dr. Shekt'in bakışları sertleşti. "Neden saklamaya çalışıyorsun ki? Ne düşündüğümü bildiğinden eminim."

Schwartz kısa bir kahkaha attı. "Zihinleri okuyabildiğimi mi kastediyorsun? Eee, ne olmuş yani?"

Ama Shekt onunla konuşmayı bırakmıştı. Solgun, çaresiz

yüzünü Arvardan'a çevirdi. "Zihin okuyabiliyor, Arvardan. Elimde olsa onunla neler yapardım. Ama onun yerine buradayım... Çaresiz vaziyette..."

"Ne, ne, ne?" dedi Arvardan çılgınca.

Pola'nın yüzü bile nispeten ilgiyle aydınlanmıştı. "Gerçekten de yapabiliyor musun?" diye sordu.

Schwartz başıyla onayladı. Genç kız zamanında ona bakmış, onunla ilgilenmişti ve şimdi onu öldüreceklerdi. Yine de o da bu hainlerden biriydi sonuçta.

"Arvardan," dedi Shekt, "sana bahsettiğim şu bakteriyoloğu hatırlıyor musun? Hani Sinapsmatik'in etkileri yüzünden ölen adamı? Zihinsel çöküş yaşadığını gösteren ilk belirtilerden biri zihin okuyabildiğini iddia etmesiydi. Ve *yapabiliyordu.* Bunu adam ölmeden kısa bir süre önce keşfettim fakat bir sır olarak sakladım. Kimseye söylemedim. Ama bu mümkün Arvardan, bu mümkün. Görüyorsun ya, beyin hücrelerinin direncinin azaltılmasıyla birlikte beyin diğer insanların düşünce mikrodalgalarının oluşturduğu manyetik alanı algılamaya başlıyor ve kendisini aynı titreşimlere ayarlıyor. Sıradan bir kayıt cihazının uyguladığı prensibin aynısı bu. Kelimenin tam anlamıyla telepati diyebiliriz buna."

Schwartz düşmanca ve inatçı sessizliğini sürdürürken Arvardan kafasını yavaşça ondan tarafa çevirdi. "Dediklerin doğruysa onu kullanabiliriz Shekt." Arkeoloğun zihni çılgınca çalışıyor, imkânsızlıkları çözümlüyordu. "Bir çıkış yolu olabilir. Bir çıkış yolu olmak *zorunda.* Hem bizim hem de tüm galaksi için."

Lâkin Schwartz Zihinsel Temas'la hissettiği heyecanı paylaşmadı. "Zihinlerini okuyarak mı?" dedi. "Bunun ne yararı olur ki? Zihin okumaktan daha fazlasını da yapabiliyorum elbette. Mesela şu nasıl?"

Arvardan'ı zihniyle hafifçe dürttü fakat bu bile arkeoloğun ansızın hissettiği acıyla inlemesine neden oldu.

"Ben yaptım," dedi Schwartz. "Biraz daha ister misin?"

"Bunu gardiyanlara da yapabilir misin?" diye sordu nefesi kesilen Arvardan. "Ya da Kâtip'e? Neden seni buraya getirmelerine öylece müsaade ettin ki? Yüce galaksi, Shekt, hiç sorun yaşamayacağız. Schwartz, şimdi beni dinle–"

"Hayır," dedi adam, "*sen* beni dinle! Neden kurtulmak isteyeyim ki? Nereye gideceğim? Hâlâ bu ölü dünyada olacağım. Evime gitmek istiyor ama bunu *yapamıyorum*. Kendi halkımla, kendi dünyamda olmak istiyorum fakat bunu da gerçekleştiremiyorum. O zaman *ölmeyi* yeğlerim."

"Ama burada tüm galaksinin hayatı söz konusu Schwartz. Sadece kendini düşünemezsin."

"Öyle mi? Neden düşünemeyecekmişim? Şimdi de galaksi hakkında mı endişelenmeliyim? Umarım tüm galaksiniz yok olup gider. Dünya'nın ne planladığını biliyorum ve buna minnettarım. Buradaki genç hanım az evvel tarafını seçtiğini söylemişti. Eh, ben de seçtim. Dünya'dan yanayım."

"Ne?"

"Neden olmasın? Ben bir Dünyalıyım!"

17

TARAFINI DEĞİŞTİR!

Arvardan bilincini tekrar kazanıp kendisini tıpkı satırla kesilmeyi bekleyen bir biftek misali bir sıranın üstünde yatarken bulduğundan beri aradan bir saat geçmişti. Ve o zamandan beri hiçbir şey olmamıştı. Dayanılması güç dakikaları hepten dayanılmaz kılan şu hararetli, kısır konuşma haricinde hiçbir şey.

Tüm bunlar bir amaca hizmet ediyordu. Bu kadarından emindi. Çaresiz ve yüzükoyun yatmak, başlarına bir gardiyan dikilecek kadar bile önemsenmemek, o kadarcık bir tehlike dahi arz etmediklerini düşündürmek kendilerini son derece zayıf hissetmelerine neden oluyordu. Bu da ruhlarının inatçı doğasını öldürüyordu, böylece engizisyoncu nihayet yanlarına geldiğinde ya çok az ya da hiçbir direnç gösteremeyecekleri manasına geliyordu.

Arvardan sessizliği bölme ihtiyacı hissetti. "Bu oda casusdalgalarıyla dinleniyor olsa gerek. Bu kadar çok şey söylememiz gerekiyordu."

"Dinlenmiyor," dedi Schwartz, tekdüze bir sesle. "Bizi dinleyen kimse yok."

Arkeolog otomatikman, "Nereden biliyorsun?" diyecek olsa da kendini tutmayı başardı.

Böyle bir gücün varolması inanılmazdı! Ama ona Arvardan

değil de geçmişten gelen, kendisine Dünyalı diyen ve ölmek isteyen bir adam sahipti!

Yattığı yerden tavanın sadece bir kısmını görebiliyordu. Başını bir yana çevirdiğinde Shekt'in zayıf profiliyle, diğer tarafa çevirdiğindeyse boş bir duvarla karşılaşıyordu. Kafasını kaldırdığı takdirdeyse Pola'nın solgun ve bitkin yüz ifadesini şöyle bir görebiliyordu.

Arada sırada öfkeyle bir İmparatorluk vatandaşı –bir *İmparatorluk* vatandaşı, yıldızlar aşkına!– galaktik imparatorluğun bir ferdi olduğunu düşünüyor, hapsedilmesini korkunç bir adaletsizlik olarak görüyor ve *Dünyalıların* kendisine bunu yapmalarına izin verdiği için bilhassa derin bir yakışıksızlık hissediyordu.

Sonunda bu düşünceleri de yok oluverdi.

Onu Pola'nın yanına yatırmış olmalarını diledi... Hayır, böylesi daha iyiydi. Şu anda telkin edici bir görüntü vermekten çok uzaktı.

"Bel?" Genç kızın titrek sesi yaklaşan ölüm girdabının içinde tuhaf derecede tatlı geldi adama.

"Efendim Pola?"

"Sence daha ne kadar bekleyecekler?"

"Sanırım çok fazla değil sevgilim... Çok yazık. İki ayı boşa harcadık, değil mi?"

"Benim hatam," diye fısıldadı kız. "Benim hatam. Ama en azından şu son birkaç dakikayı birlikte geçirebilirdik. Bu çok... gereksiz."

Arvardan cevap veremedi. Düşünceler gres yağına bulanmış bir çark misali kafasının içinde dört dönüyordu. Ona mı öyle geliyordu yoksa üstünde kaskatı yattığı sert plastiği hissedebilmeye mi başlamıştı? Felci daha ne kadar sürecekti?

Schwartz'ı onlara yardımcı olmaya ikna etmeleri *şarttı*. İşe yaramayacağını bile bile düşüncelerini saklamaya çalıştı.

"Schwartz..." dedi.

Schwartz kendisininkilere fazladan, hesapsız acılar eklenmiş bir hâlde, en az diğerleri kadar çaresiz uzanıyordu. Kafasının içinde aynı anda dört zihin birden vardı.

Tek başına olsa sonsuz huzura ve ölümün sessizliğine kavuşma arzusuna gömülebilir ve iki gün önce –yoksa üç müydü?– onu çiftlikten ayrılmaya iten yaşama sevincinin son kalıntılarını bastırabilirdi. Ama şu durumda bunu nasıl yapabilirdi ki? Biçare, zayıf bir ölüm korkusu Shekt'in üstünde tıpkı bir cenaze örtüsü gibi asılı duruyor; Arvardan'ın hayat dolu, çetin zihni güçlü bir hüsran ve başkaldırıyla dolup taşıyor; genç kız ise derin ve acınası bir hayal kırıklığı hissediyordu.

Zihnini kapatabilirdi. Ötekilerin acısını neden bilmek zorundaydı ki? Hayat onun hayatıydı, ölüm de onun ölümü.

Ama diğerlerinin düşünceleri usulca, aralıksıca zihnini dövmeye ve en ufak çatlaklarına bile sızmaya devam etti.

"Schwartz," dedi Arvardan sonunda. Onları kurtarmasını istediklerini biliyordu. İyi ama bunu neden yapacaktı ki? Neden?

"Schwartz," dedi arkeolog yine, onu ikna etmeye çalışarak. "Bir kahraman olabilirsin. Burada uğruna öleceğin hiçbir şey yok. Dışarıdaki o insanlar için ölmeye değmez."

Ama Schwartz gençliğine dair anılarını kafasında toparlamakla ve düşüncelerinin dağılmaması için onlara sıkı sıkıya tutunmakla meşguldü. Sonunda öfkesini toplamasına yardımcı olan şey geçmişin ve bugünün tuhaf bir karışımı oldu.

Yine de sakince, duygularını dizginleyerek konuştu. "Evet, bir kahraman olabilirim... ve de bir hain. Dışarıdaki *o insanlar* beni öldürmek istiyorlar. Onlara insan diyorsun fakat bunu sadece dilinle yapıyorsun; zihninse onlara anlamadığım, rezil bir şey gözüyle bakıyor. Ama bunu sadece kötü kimseler oldukları için değil, Dünyalı oldukları için yapıyor."

"Bu bir yalan," dedi Arvardan öfkeyle.

"Bu bir yalan *değil*," diye karşılık verdi yaşlı adam, eşit de-

recede bir öfkeyle, "ve bunu herkes biliyor. Beni öldürmek istiyorlar, evet ama bunu senin halkından biri olduğumu zannettikleri için yapıyorlar. Koskoca bir gezegeni bir çırpıda kaderine mahkûm eden, hor gören, tahammül edilemez kendini beğenmişlikleriyle boğan insanlardan biri... Hadi, tanrısal hükümdârlarını bir şekilde tehdit etmeyi başaran bu solucanlardan ve haşerelerden kendini koru o zaman. Onlardan birinden yardım isteme."

"Tıpkı bir Yobaz gibi konuşuyorsun," dedi Arvardan şaşkınlıkla. "Neden? Sen de mi acı çektin? Bağımsız ve büyük bir gezegenin ferdi olduğunu söylemiştin. Sen Dünya henüz tüm yaşamın kaynağıyken bir Dünyalıydın. Sen de bizden *biriydin* dostum, hükümdârlardan biri. Neden kendini çaresiz artıklarla bir tutuyorsun ki? Burası artık senin hatırladığın gezegen değil. Benim gezegenim eski Dünya'ya bu hastalıklı yerden daha çok benziyor."

Schwartz güldü. "Hükümdârlardan biriyim, öyle mi? Eh, bu meseleye hiç girmeyelim. Açıklamaya bile değmez. Onun yerine seni ele alalım. Sen galaksi halklarının iyi bir örneğisin. Hoşgörülü, harikulâde derecede yüce gönüllü birisin ve Shekt'e denginmiş gibi davrandığın için kendinle gurur duyuyorsun. Ancak derinlerde bir yerde –ama zihninde açıkça göremeyeceğim kadar derinde değil– onun yanında kendini rahatsız hissediyorsun. Hatta Dünya'ya ihanet etmeyi teklif etmesine rağmen bile ondan hoşlanmıyorsun... Evet, kısa süre önce Dünyalı bir kızla öpüştün ama şimdi geriye dönüp baktığında bunu bir zayıflık olarak görüyorsun. Bundan utanıyorsun–"

"Yıldızlar aşkına, hayır... Pola," dedi arkeolog çaresizce. "Ona inanma. Dinleme onu."

"İnkâr etme Bel," dedi kız usulca. "Bunun seni mutsuz etmesine de izin verme. Schwartz benliğinin derinliklerine, çocukluğundan kalma şeylere bakıyor. Benim zihnime baktığı

takdirde de aynısını görür. Hatta hiç de kibarca olmayan bir şekilde zihinlerimizi didik didik ettiği gibi kendi zihnine de bakabilseydi yine benzer şeylere rastlardı."

Schwartz kızardığını hissetti.

Pola sesinin tonunu ya da yoğunluğunu arttırmaksızın, doğrudan ona hitap etti. "Madem zihinleri okuyabiliyorsun bir de benimkine bak Schwartz. Niyetimin gezegenime ihanet etmek olup olmadığını söyle bana. Babamınkine de bak. Tüm galaksiyi mahvetmek isteyen bu manyaklarla birlikte çalıştığı takdirde Altmış'tan kolaylıkla kurtulabileceğini gör. Bu ihaneti ona ne kazandırdı peki...? Tekrar bak ve içimizden herhangi biri Dünya'ya veya Dünyalılara zarar vermek istiyor mu bir gör.

"Balkis'in zihnine şöyle bir bakabildiğini söylemiştin. Onun zihnini derinlemesine didiklemeye fırsatın oldu mu bilmiyorum ama geri döndüğünde, artık her şey için çok geç olduğunda Balkis'in düşüncelerini de iyice bir elekten geçir. Onun delinin teki olduğunu gör. Sonra da öl!"

Schwartz sessiz kaldı.

Arvardan aceleyle araya girdi. "Pekâlâ Schwartz, şimdi de benim zihnime gir. İstediğin kadar derinlere in. Ben Sirius Sektörü'ndeki Baronn gezegeninde doğdum. Gelişim sürecim boyunca hep Dünya-karşıtı bir ortamda yaşadım, bu yüzden bilinçaltımın köklerinde bu tür kusurların ve saçmalıkların yatmasına engel olamam. Ama şimdi bir de zihnimin üst katmanlarına bak ve yetişkinlik yıllarımda yobazlıkla bizzat mücadele edip etmediğimi bana söyle. Başkaları aracılığıyla değil; öylesi kolay olurdu. Bizzat, elimden geldiği kadar güçlü bir biçimde.

"Tarihimizi bilmiyorsun Schwartz! İnsanoğlunun galaksiye yayıldığı on binlerce yıl boyunca neler olduğundan, yaşanan savaşlardan ve sefaletten haberin yok. İmparatorluk'un ilk yüzyılları sırasında, despotluk ile kaos arasında gidip gelen

o kafa karışıklığı döneminde neler olduğunu da bilmiyorsun. Galaktik hükümet tüm evreni temsil etmeye başlayalı sadece iki yüzyıl oldu. Hâkimiyeti altındaki gezegenlerin özerkliğini korumasına, kendi kendilerini yönetmelerine ve seslerini duyurmalarına müsaade ediliyor.

"İnsanlık tarihi boyunca savaşlardan ve fakirlikten böylesine muaf olduğumuz bir zaman dilimi daha önce hiç yaşanmadı; galaktik ekonomi daha önce hiç bu kadar dengeli olmadı; geleceğe hiç bu kadar ümitle bakılmadı. Sen olsan tüm bunları yok edip her şeye baştan başlar mıydın? Peki neyle? Yalnızca kuşku ve nefret içeren, despot bir teokrasiyle mi?

"Dünya şikâyetlerinde haklı ve galaksi yaşamaya devam ettiği takdirde bu sorunların hepsi günün birinde çözülecek. Ama bu insanların yaptığı şey bir *çözüm* bulmak değil. *Ne* yapmaya niyetlendiklerinin farkında mısın?"

Eğer Arvardan'ın da benzer yetenekleri olsaydı Schwartz'ın tereddüde kapılmaya başladığını fark edebilirdi. Yine de bir süreliğine susma vaktinin geldiğini içgüdüsel olarak hissetti.

Schwartz duygulanmıştı. Tüm o gezegenler ölecek, korkunç bir hastalık karşısında iltihaplanıp yok olacaklardı... Schwartz gerçekten de bir Dünyalı mıydı? Basit bir Dünyalı? Gençliğinde Avrupa'yı terk edip Amerika'ya göç etmişliği vardı. Peki ama buna rağmen her zaman olduğu kişi olmaya devam etmemiş miydi? O gittikten sonra insanlar bu zarar görmüş ve yaralı Dünya'yı geride bırakıp göklerin ötesindeki gezegenlere göç ettiyse bu onları daha az mı Dünyalı yapardı? Tüm galaksi onun halkı değil miydi? Hepsi de kendisinin ve kardeşlerinin torunları değiller miydi?

"Pekâlâ," dedi ağır ağır, "sizinleyim. Nasıl yardım edebilirim?"

"Ne kadar uzaklıktaki zihinlere ulaşabiliyorsun?" diye sordu Arvardan hevesle, adamın her an fikrini değiştireceğinden korkarmışçasına bir hızla.

"Bilmiyorum. Dışarıda birkaç zihin var. Sanırım gardiyanlar. Galiba sokağa kadar uzanabiliyorum fakat ne kadar uzaklaşırsam gücüm o kadar zayıflıyor."

"Doğal olarak," dedi Arvardan. "Peki ya Kâtip? Onun zihnini tespit edebiliyor musun?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Schwartz.

Bir duraksama yaşandı... Dakikalar dayanılmaz bir biçimde uzadı.

"Zihinleriniz yoluma çıkıyor," dedi Schwartz sonunda. "Beni izlemeyin. Başka bir şeyler düşünün."

Denediler. Başka bir duraksama daha yaşandı.

"Hayır... Yapamıyorum... Yapamıyorum."

"Az da olsa hareket edebiliyorum," dedi Arvardan ansızın. "Yüce Galaksi, ayak parmaklarımı oynatabiliyorum... Ah!" Her hareketi şiddetli bir sancıya neden oluyordu. "Birine ne kadar zarar verebilirsin Schwartz?" diye sordu. "Canımı yakmak için yaptığın şeyi daha sert bir biçimde yapabilir misin demek istiyorum."

"Bir adam öldürdüm."

"Öyle mi? Nasıl?"

"Bilmiyorum. Kendiliğinden oluverdi. Bu... bu..." Kelimelerle tarif edilemeyecek bir şeyi anlatmaya çalışırken harcadığı çaba yüzünden neredeyse komik göründü.

"Aynı anda birden fazla kişiyi idare edebilir misin peki?"

"Hiç denemedim ama sanmıyorum. Aynı anda iki zihni okuyamıyorum."

Pola araya girdi. "Ona Kâtip'i öldürtemezsin Bel. Bu işe yaramaz."

"Nedenmiş o?"

"Dışarı nasıl çıkacağız? Katip'i tek başına yakalayıp öldürsek bile dışarıda bizi bekleyen yüzlerce kişi var. Göremiyor musun?"

Ama tam o sırada Schwartz boğuk bir sesle araya girdi. "Onu buldum."

"Kimi?" diye sordu üçü de aynı anda. Shekt bile yüzünde şaşkınca bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Kâtip'i. Sanırım bu onun Zihinsel Temas'ı."

"Onu elinden kaçırma." Arvardan onu teşvik etmeye çalışırken yattığı yerde yuvarlandı, sıradan aşağı düştü ve gürültülü bir şekilde yere kapaklandı. Felçli bacaklarından biri boş yere onu ayağa kaldırmaya çalıştı.

"Yaralısın!" diye bağırdı Pola ve birdenbire, dirseklerinin üstünde doğrulmaya çalıştığında kollarının menteşelerinin gıcırdamadığını fark etti.

"Hayır, iyiyim. Onu iyice kurut Schwartz. Öğrenebileceğin her şeyi öğren."

Schwartz başı acıyıncaya dek adama doğru uzandı. Zihninin dokunaçlarıyla körlemesine, beceriksizce pençeleyip tırmaladı. Tıpkı erişim alanının biraz dışında kalan, tam olarak kavrayamadığı bir nesneye parmaklarını uzatan bir bebek gibi... Şimdiye dek hep bulabildikleriyle yetinmişti fakat şimdi... şimdi...

Acıyla birkaç demet yakaladı. "Zafer! Kâtip elde edeceği sonuçlardan emin... Uzay mermileriyle alakalı bir şey. Onları çalıştırmış... Hayır, çalıştırmamış. Başka bir şey... Onları çalıştıracak."

Shekt inledi. "Bunlar virüsü taşıyacak olan otomatik pilotlu roketler Arvardan. Çeşitli gezegenleri hedef almış durumdalar."

"Nerede tutuluyorlar Schwartz?" diye sordu arkeolog, ısrarcı bir şekilde. "Ara dostum, ara."

Bir bina var. Tam... olarak... göremiyorum... Beş köşeli bir şekil. Bir yıldız... Bir isim... Sanırım Sloo."

Shekt bir kez daha girdi. "Tabii ya. Galaksideki bütün yıl-

dızlar aşkına, tabii ya. Senloo Tapınağı. Dört bir yanı radyoaktif ceplerle çevirilidir. Oraya Kadimlerden başka hiç kimse gidemez. İki geniş nehrin kesiştiği bir yerde mi?"

"Bilmi– Evet... evet... evet."

"Ne zaman Schwartz, ne zaman? Roketler ne zaman fırlatılacak?"

"Hangi gün olduğunu göremiyorum ama yakında... yakında. Zihni bununla dolup taşıyor. Çok yakında." Harcadığı çabadan ötürü kafası patlayacakmış gibi hissetti.

Arvardan kan ter içinde kalarak da olsa nihayet elleriyle dizleri üstünde doğrulmayı başardı ancak uzuvları güçsüzce yalpalıyor, vücudunun ağırlığı altında bükülüyorlardı. "Geliyor mu?"

"Evet. Kapıda."

Kapı açılır açılmaz Schwartz bir kez daha sessizliğe büründü.

Balkis'in soğuk ve alaycı sesi odayı muzaffer bir şekilde doldurdu. "Dr. Arvardan! Yerinize dönseniz daha iyi olmaz mı?"

Durumunun zalimce küçük düşürücülüğünün son derecede farkında olan arkeolog başını kaldırıp ona baktı ama buna verilebilecek herhangi bir cevabı yoktu, bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Ağrıyan uzuvlarının yavaş yavaş onu yere indirmesine müsaade etti. Sonra da derin soluklar alarak orada öylece bekledi. Eğer kollarıyla bacaklarını birazcık daha hareket ettirebilirse, eğer son bir sıçrayışta bulunabilirse, eğer adamın silahını bir şekilde ele geçirebilirse...

Kâtip'in cüppesini yerinde tutan, parıltılı fleksiplast kemerden hafifçe sarkan silah bir nöronik kamçı değildi. Aksine, bir adamı saniyeler içinde atomlarına ayırabilecek, tam teşekküllü bir lazer tabancasıydı bu.

Kâtip önündeki dörtlüyü zalimce bir keyifle süzdü. Kızı görmezden gelmeye meyilliydi ama bunun haricinde kökten bir temizlik olmuştu. Dünyalı hain ve İmparatorluk casusu

buradaydı, iki aydır yakından takip ettikleri şu gizemli yaratık da öyle. Başkaları da var mıydı acaba?

Ennius ile İmparatorluk'u unutmamalıydı elbette. Bu casuslarla hainleri yakalamış, böylece düşmanın elleriyle kollarını bağlamışlardı bağlamasına ama beyin hâlâ oralarda bir yerlerdeydi. Hatta belki de şu anda başka eller ve kollar yollamakla meşguldü.

Kâtip rahat bir tavır takındı ve silahına hızla uzanmasına gerek kalmayacağını bildiğinden ellerini küstahça önünde kavuşturdu. Ardından alçak ve kibar bir sesle söze girdi. "Şimdi, bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız lazım. Dünya ile galaksi arasında bir savaş var; henüz ilan edilmemiş olsa da bu yine de bir savaş. Siz bizim mahkûmlarımızsınız ve şartların gerektirdiği şekilde muamele edileceksiniz. Casuslar ve hainler doğal olarak idam edi–"

"O dediğin sadece meşru ve açıkça ilan edilmiş bir savaş olduğunda geçerli!" diye adamın sözünü kesti Arvardan, öfkeyle.

"Meşru savaş mı?" dedi Kâtip, neredeyse sesinden okunan bir alayla. "*Meşru* savaş dediğin nedir? Bu gerçeği dile getirsek de getirmesek de Dünya her zaman galaksiyle savaş hâlinde olagelmiştir."

"Boş ver Bel," dedi Pola usulca. "Bırak ne söyleyecekse söylesin ve bu iş bitsin."

Arvardan kıza bakıp gülümsedi. Tuhaf, spazm geçirircesine bir tebessümdü bu çünkü ayağa kalkmaya, dik durmaya çalışırken büyük bir çaba harcamış, soluk soluğa kalmıştı.

Balkis kıs kıs güldü. Acelesiz adımlarla Siriuslu arkeologla arasındaki mesafeyi kapattı. Eşit derecede acelesiz bir hareketle ellerinden birini adamın geniş göğsüne dayadı, sonra da onu itti.

Kolları emrine uyup onu düşüşten korumak yerine sağa sola savrulan, göğüs kasları vücudunun dengesini sağlayamayacak kadar yavaş kalan Arvardan yere yuvarlandı.

Pola korku dolu bir nida attı. Ardından isyankâr kaslarıyla kemiklerini zorlayarak yavaşça, çok yavaşça sırasından aşağı indi.

Balkis kızın arkeoloğa doğru sürünmesine müsaade etti.

"Sevgilin," dedi. "Güçlü, Dışarılıklı sevgilin. Koş ona kızım! Neden bekliyorsun? Kahramanına sıkıca sarıl ve üstünde milyarlarca Dünyalı şehidin kan ve ter kokusunu taşıdığını unut. İşte orada, cesurca ve kahramanca yatıyor. Bir Dünyalının hafifçe bir itişiyle yere devrildi."

Pola artık Arvardan'ın yanında diz çöküyor, kanla veya kırık bir kemiğin ölümcül yumuşaklığıyla karşılaşmaktan korkarak adamın saçlarının altını yokluyordu. Arkeoloğun gözleri yavaşça açıldı ve dudakları sessizce hareket ederek, "Yok bir şey," dedi.

"O bir korkak," dedi Pola. "Felçli bir adamla kavgaya tutuşup zaferiyle övünüyor. İnan bana sevgilim, Dünyalıların çok azı onun gibidir."

"Biliyorum. Yoksa sen Dünyalı bir kadın olmazdın."

Kâtip sertleşti. "Dediğim gibi, hepiniz idam edileceksiniz fakat hayatlarınız için pazarlık etme şansınız var. Bedelini öğrenmek ister misiniz?"

"Bizim yerimizde olsaydın sen ederdin," dedi Pola gururla. "Buna eminim."

"Şşşt, Pola," dedi Arvardan. Soluk alıp verişleri hâlâ tam olarak düzene girmemişti. "Ne öneriyorsun?"

"Ah," dedi Balkis, "kendini satmaya razısın demek? Senin yerinde olsam benim yapacağım gibi mi yani? Benim, alçak bir Dünyalının?"

"Ne olduğunu sen daha iyi bilirsin," diye çıkıştı arkeolog. "Bana gelince, kendimi satmıyorum. Kızın hayatını satın alıyorum."

"Satın alınmayı reddediyorum," dedi Pola.

"Ne kadar dokunaklı," dedi Kâtip. "Bizim kadınlarımıza,

Dünyalı kancıklara tenezzül ediyor ve hâlâ fedakârlık rolü kesiyor."

"Ne öneriyorsun?" diye sordu Arvardan, yeniden.

"Şunu. Planlarımızın dışarıya sızdığı çok açık. Dr. Shekt'in bundan nasıl haberdar olduğunu kestirmek güç değil fakat İmparatorluk'un bütün bu bilgilere nasıl ulaştığı tam bir bilmece. Dolayısıyla İmparatorluk'un neler bildiğini öğrenmek istiyoruz. Senin öğrendiklerini değil Arvardan, İmparatorluk'un şu anda neler bildiğini."

"Ben bir arkeoloğum, casus değil. İmparatorluk'un neyi bilip bilmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama umarım çok şey biliyorlardır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Neyse, fikrinizi hâlâ değiştirebilirsiniz. Düşünün, hepiniz."

Schwartz tüm bu süre boyunca hiçbir şey söylememiş, hatta gözlerini bile açmamıştı.

Kâtip bir müddet bekledi, ardından sesinde hafif bir zalimlikle, "O hâlde işbirliğine yanaşmamanızın bedelini söyleyeyim," dedi. "Sizi bekleyen şey sadece ölüm olmayacak çünkü hepinizin bu nahoş ve kaçınılmaz sona karşı kendisini hazırladığından gayet eminim. Hem Dr. Shekt hem de bu işe tehlikeli bir ölçüde karışma talihsizliğini yaşayan kızı birer Dünya vatandaşı. Bu şartlar altında ikisinin de Sinapsmatik'ten geçirilmesi fazlasıyla münasip olacaktır. Anlıyor musunuz Dr. Shekt?"

Fizikçinin gözleri korkuyla doldu.

"Evet, görüyorum ki anlıyorsunuz," dedi Balkis. "Sinapmatik'i beyin dokusuna yeteri kadar zarar verecek ve bir insanı embesile dönüştürecek şekilde ayarlamak elbette ki mümkün. Epey iğrenç bir durumdur bu: Birinin sizi beslemesi gerekir, yoksa açlıktan ölürsünüz; birinin sizi temizlemesi gerekir, yoksa pislik içinde yaşarsınız; bir yere kapatılmanız şarttır, aksi takdirde gören herkes size korkuyla bakıp durur.

"Sana ve arkadaşın Schwartz'a gelince," dedi Kâtip, Arvardan'a dönerek, "siz ikiniz İmparatorluk vatandaşısınız, dolayısıyla üstünüzde enteresan deneyler yapılmasına müsaitsiniz. Yoğunlaştırılmış humma virüsümüzü siz galaktik köpekler üstünde deneme şansımız olmadı. Hesaplamalarımızın doğruluğunu test etmek ilginç olacak. Çok küçük bir doz, anlarsın ya. Böylece ölümünüz yavaş olacak. İğneyi yeterince sulandırırsak kaçınılmaz sona ulaşınanız bir haftayı bulabilir. Fazlasıyla acı verici olacak."

Bu noktada duraksayıp kısılı gözlerinin ardından onları süzdü. "Ya da," dedi, "tam şu anda itinayla seçilmiş birkaç kelime sarf edebilirsiniz. İmparatorluk planlarımızın ne kadarını biliyor? Şu anda bu vaka üstünde çalışan başka casuslar var mı? Planları neler, varsa ne gibi karşı hamleler yapmayı düşünüyorlar?"

"İstediğini aldıktan sonra bizi öldürmeyeceğini ne bilelim?" diye mırıldandı Dr. Shekt.

"Reddettiğiniz takdirde korkunç bir şekilde öleceğinizi garanti ederim. Şansınızı diğer seçenekten yana kullanmalısınız. Ne diyorsunuz?"

"Bize biraz zaman veremez misin?"

"Şu anda ne yaptığımı sanıyorsunuz? İçeri girdiğimden beri on dakika geçti ve hâlâ sizi dinliyorum... Eee, söyleyecek bir şeyiniz var mı? Ne, yok mu? Sonsuza dek bekleyemem, bunu aklınıza sokun. Arvardan, hâlâ kaslarını şişiriyorsun. Belki de silahımı çekemeden önce beni yakalayabileceğini düşünüyorsundur. Eh, yapabilsen bile ne olmuş yani? Dışarıda yüzlerce kişi var ve planlarım ben olmadan da yürümeye devam eder. Hatta cezalarınız bile aynı şekilde yürürlüğe girer.

"Peki ya sen Schwartz? Casusumuzu öldürdün. Bunu yapan sendin, değil mi? Belki beni de öldürebileceğini düşünüyorsundur?"

Schwartz adam içeri girdiğinden beri ilk kez dönüp ona baktı. "Yapabilirim," dedi soğukça. "Ama yapmayacağım."

"Ne kadar da kibarsın."

"Hiç de bile. Aksine çok zalimim. Ölümden daha beter şeyler olduğunu sen kendin söyledin."

Arvardan ansızın kendisini büyük bir umutla Schwartz'a bakarken buldu.

18

DÜELLO!

Schwartz'ın zihni hızla çalışıyordu. Tuhaf bir şekilde kendini rahat hissediyordu. Bir yanı duruma tamamen hâkim gibi görünüyordu, daha büyük bir yanıysa buna inanamıyordu. Onu diğerlerinden daha sonra felç etmişlerdi. Dr. Shekt bile artık oturur konuma geçerken kendisiyse kolunu azıcık kıpırdatmaktan öteye gidemiyordu.

Derken, Kâtip'in son derece kirli ve bir o kadar da kötücül zihnine bakarken düelloya başladı.

"Beni öldürmeye niyetlenmenize rağmen ilk başta sizden yanaydım," dedi. "Ne hissettiğinizi ve niyetinizi anladığımı düşünmüştüm... Ama bu üçünün zihni seninkine kıyasla son derece saf ve masum, seninkiyse tarif edilemeyecek kadar kirli. Dünyalılar için değil, kendi kişisel çıkarın için savaşıyorsun. Sana baktığımda özgürleştirilmiş bir Dünya değil, başkasına köle olmuş bir Dünya görüyorum. İmparatorluk iktidarını yıkmayı değil, yerine kişisel bir diktatörlük kurmayı hedeflediğini görüyorum."

"Demek bunları görüyorsun?" dedi Balkis. "Yani, ne istiyorsan onu görebilirsin. Nasıl olsa senin vereceğin bilgilere ihtiyacım yok. Hele küstâhlığına katlanacak kadar hiç yok. Saldırı zamanını ileri aldık. Bunu bekliyor muydun? Daha

hızlı çalışmamızın imkânsız olduğunu söyleyen kişilerin baskı altında neler yapabildiği gerçekten de inanılmaz. Bunu da görmüş müydün benim dramatik zihin okuyucum?"

"Görmemiştim," dedi Schwartz. "Çünkü bu bilgiyi aramıyordum ve dikkatimden kaçmıştı... Ama artık görebilirim. İki gün... Hayır, daha az... Bakalım... Salı günü... Chica saatiyle... sabah altıda."

Kâtip sonunda lazer silahını çekti. Hızlı adımlarla ilerleyip Schwartz'ın bitkin vücudunun tepesine dikildi.

"Bunu nasıl bildin?"

Schwartz kaskatı kesildi; zihinsel dokunaçları bir araya gelip hedeflerini sıkıca kavradı. Çene kasları sertçe kasıldı ve kaşları iyice çatıldı; fakat tüm bunlar harcadığı gerçek çabanın yanında tamamıyla önemsiz, istemsizce yapılan hareketlerdi. Uzanıp adamın Zihinsel Temas'ını sıkıca kavrayansa beyniydi.

Arvardan boşa giden, kıymetli saniyeler boyunca neler olduğunu anlayamadı; Kâtip'in ani hareketsizliği çok belirgin değildi.

"Onu yakaladım..." diye mırıldandı Schwartz nefes nefese. "Silahını alın. Tutamıyorum–" Sözleri bir hırıltıyla sona erdi.

Derken Arvardan neler olduğunu anladı. Çabucak emekler pozisyona geçti. Ardından yavaşça, bütün gücünü kullanarak tekrar ayağa kalktı. Pola da onunla birlikte doğrulmaya çalıştıysa da tam olarak başaramadı. Shekt sırasından aşağı kayıp dizlerinin üstüne düştü. Artık sadece Schwartz yatıyor, yüzü şekilden şekle giriyordu.

Kâtip, Medusa'nın bakışlarına maruz kalmıştı âdeta. Pürüzsüz ve kırışıksız alnında yavaşça ter taneleri birikiyor, ifadesiz yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Sadece lazer tabancasını tutan sağ eli hayat belirtisi gösteriyordu. Yakından baktığınız takdirde çok hafif bir şekilde titrediğini, tetiğe belli belirsiz bir baskı yaptığını görebilirdiniz. Zarar veremeyecek kadar hafif bir baskıydı bu ama yavaşça artıyor, artıyordu.

"Onu sıkı tut," dedi soluk soluğa vaziyetteki Arvardan, vahşi bir neşeyle. Bir sandalyenin arkasına tutunup dengesini sağladı ve soluklarını bir düzene sokmaya çalıştı. "Ben ona ulaşana kadar bekle."

Ayaklarını yerde sürüdü. Koyu bir şurubun içinde bata çıka ilerlediği, bir zift denizinin içinde yüzdüğü bir kâbustaydı sanki; yırtılmış kaslarıyla yavaşça, çok yavaşça ilerliyordu.

Önünde gerçekleşen korkunç düellodan haberi yoktu. Olamazdı.

Kâtip'in tek amacı vardı, o da işaret parmağına birazcık daha baskı uygulayabilmek– aslına bakarsanız tam olarak seksen beş gram çünkü silahı ateşlemek için tetiğe uygulanması gereken baskı bu kadardı. Bunu yapabilmek için beyninin çoktan yarı yarıya bükülmüş, titrek bir dengede duran tendonuna emir vermesi ve... ve...

Schwartz'ın da tek bir amacı vardı, o da o baskıyı engellemek... Fakat Zihinsel Temas yoluyla elde ettiği bütün o gelişmemiş hissiyat yığınının içerisindeki hangi bölgenin bilhassa o parmakla ilgili olduğunu bilmiyordu. Bu yüzden bütün çabasını topyekûn bir parazit oluşturmaya harcıyordu...

Kâtip'in Zihinsel Temas'ı dizginlerini çekiştirip şahlandı. Schwartz'ın tecrübesiz kontrolüne karşı koyan, korkutucu derecede akıllı ve keskin bir zihindi bu. Birkaç saniyeliğine sakinleşti, bekledi, ardından korkunç ve yırtıcı bir çabayla kaslarını çılgınca çekiştirmeye başladı...

Schwartz ise kendisini her ne pahasına olursa olsun pes etmemesi gereken ancak çılgınca mücadele eden rakibi tarafından sağa sola savrulduğu bir güreş müsabakasındaymış gibi hissediyordu.

Lâkin bunların hiçbiri dışarıdan görünmüyordu. Bu müthiş mücadeleye dair yegâne emareler Schwartz'ın bir sıkıp bir gevşettiği çenesi; ısırıp kanattığı, titreyen dudakları ve Kâtip'in arada sırada giderek gerilen işaret parmağının ağır hareketiydi.

Arvardan dinlenmek için duraksadı. İstemese de buna mecburdu. İleri doğru uzattığı parmakları Kâtip'in cüppesine ucu ucuna değmiş ama daha fazla hareket edemeyeceğini fark etmişti. Istırap içindeki ciğerleri cansız uzuvlarının ihtiyaç duyduğu havayı pompalayamıyordu. Harcadığı çabadan ötürü gözleri dolmuş, görüşü bulanıklaşmıştı; zihni acı dolu bir sis bulutunun arkasındaydı sanki.

"Birkaç saniye daha dayan Schwartz," dedi. "Onu sıkı tut, sıkı tut..."

Schwartz çok yavaş bir şekilde başını iki yana salladı. "Yapamıyorum... Yapamıyorum..."

Tüm dünya Schwartz için donuk, odaksız bir kaosa dönüşmeye başladı. Zihninin dokunaçları katılaşıp esnekliğini kaybetti.

Kâtip'in parmağı bir kez daha tetiğe bastırdı. Gevşemedi. Baskısı çok küçük oranlarda artmaya devam etti.

Schwartz gözlerinin yuvalarından uğradığını, şakaklarındaki damarların genişleyip kıvrıldığını hissedebiliyordu. Kâtip'in zihinde oluşmaya başlayan berbat zafer duygusunu da öyle...

Derken Arvardan ileri atıldı. Kaskatı kesilmiş, asi vücudu ileri doğru devrildi ve öne uzattığı elleri adamın cüppesini sıkıca kavradı.

Zihinsel olarak zaptedilmiş olan Kâtip'in vücudu da bu çekişe karşı koyamayıp arkeologla birlikte yere devrildi. Lazer tabancasıysa sert zeminde tangırdayıp odanın bir köşesine doğru uçtu.

Kâtip'in zihni neredeyse aynı anda serbest kaldı ve Schwartz'ın başı karman çorman olmuş bir hâlde yattığı sıraya düştü.

Balkis, arkeoloğun vücudunun cansız ağırlığı altında çılgınca debelendi. Bir dizini korkunç bir güçle Arvardan'ın kasıklarına geçirdi, sonra da yumruklarından birini adamın el-

macık kemiğine indirdi. Sonra bir daha... Arvardan acıyla iki büklüm olup yana yuvarlandı.

Kâtip apar topar ayağa kalktı; nefes nefese kalmış ve darmaduman olmuştu. Derken olduğu yerde kalakaldı.

Tam karşısında, yarı yarıya geriye yaslanmış bir vaziyette Shekt duruyordu. Sol eliyle desteklediği, titreyen sağ elinde lazer tabancası vardı ve her ne kadar hafifçe sallansa da namlusu Kâtip'e dönüktü.

"Sizi aptallar," diye bağırdı Balkis, sesi hırstan boğuklaşmış bir şekilde. "Ne başarmayı umuyorsunuz? Tek yapmam gereken sesimi yükseltmek ve–"

"En azından," dedi Shekt bitkince, "seni öldürmüş oluruz."

"Beni öldürerek hiçbir şey elde edemezsiniz," dedi Kâtip acı acı. "Bunu siz de biliyorsunuz. Uğrunda bize ihanet ettiğiniz İmparatorluk'u kurtaramayacaksınız... Hatta kendinizi bile kurtaramayacaksınız. Ama silahı bana verirsen gitmenize izin veririm."

Bir elini öne uzattı ama Shekt buna efkarlı bir kahkahayla karşılık verdi. "Buna inanacak kadar deli değilim."

"Belki de değilsindir ama aynı zamanda da yarı yarıya felç olmuş durumdasın." Kâtip bu sözüyle birlikte, fizikçinin zayıf bileklerinin silahı çevirebileceğinden çok daha süratli bir şekilde sağa çekildi.

Ama son bir sıçrayış gerçekleştirmek için gerildiği o anda zihnini bütünüyle kaçınmaya çalıştığı silaha odaklamıştı. Schwartz son bir gayretle tekrar uzandı ve Kâtip sanki bir sopa darbesi almış gibi sertçe yere yığıldı.

Arvardan acıyla ayağa kalktı. Yanağı kızarıp şişmişti ve yürürken tökezliyordu. "Hareket edebiliyor musun Schwartz?" diye sordu.

"Biraz," diye yanıtladı yaşlı adam bitap şekilde. Sonra o da sırasından aşağı kaydı.

"Bu tarafa gelen başka birileri var mı?"

"Tespit edebildiğim kadarıyla yok."

Arvardan, Pola'ya bakıp gülümsedi. Bir eliyle onun kahverengi ve yumuşak saçlarını okşarken kız da ona dolu dolu olmuş gözlerle baktı. Arkeolog şu son iki saat içerisinde kızın saçlarını bir daha asla okşayamayacağından ya da gözlerine bakamayacağından birkaç kez emin olmuştu.

"Belki de her şeye rağmen bizim için bir sonra vardır, Pola."

Ama genç kız sadece başını iki yana sallamakla yetindi. "Yeterince vakit yok. Yalnızca salı günü, sabah saat altıya kadar zamanımız var."

"Yeterince vakit yok mu? Eh, göreceğiz bakalım." Arvardan eğilip yerde yatan Kadim'in başını kavradı ve hiç de kibar olmayan bir şekilde geri çekti.

"Yaşıyor mu?"

Arkeolog hâlâ uyuşuk vaziyetteki parmaklarıyla nafile yere adamın nabzını yoklamaya çalıştı, sonra da bir elini yeşil cüppenin altına soktu. "En azından kalbi atıyor," dedi. "Çok tehlikeli güçlere sahipsin, Schwartz. Neden bunu en başından yapmadın ki?"

"Çünkü onu hareketsiz tutmak istedim." Bu çabasının onu ne kadar zorladığı artık açıkça görülüyordu. "Onu kontrol altında tutabilirsem bizi buradan çıkarmasını sağlayabileceğimi düşündüm. Onu bir hile olarak kullanacak, eteklerinin arkasına saklanacaktık."

"Yapabiliriz," dedi Shekt, ansızın canlanarak. "Buradan yaklaşık bir kilometre ötede, Fort Dibburn'de bir İmparatorluk garnizonu var. Oraya varabilirsek güvende olur ve Ennius'a haber yollayabiliriz."

"Oraya varabilirsek!" dedi Arvardan. "Dışarıda yüzlerce muhafız olmalı, garnizonla aramızda da bir o kadarı daha vardır... Ayrıca kaskatı kesilmiş bu yeşil cüppeliyle ne yapabiliriz ki? Onu taşıyacak mıyız? Yoksa küçük tekerleklerin üstüne oturtup ittirecek miyiz?" Ardından neşesizce güldü.

"Ayrıca," dedi Schwartz karamsarca, "onu çok uzun bir süre boyunca kontrol altında tutamıyorum. Siz de gördünüz, başaramadım."

"Çünkü buna alışkın değilsin," dedi Shekt ciddiyetle. "Dinle Schwartz, zihninle yaptığın şeyin ne olduğuna dair bir teorim var. Beynin elektromanyetik alanlarını algılayan bir istasyon gibi bu. Sanırım sinyal göndermen de mümkün. Anlıyor musun?"

Schwartz fena hâlde müteredditi görünüyordu.

"Anlamak zorundasın," diye ısrar etti Shekt. "Ona yaptırmak istediğin şeye konsantre ol. İlk olarak lazer tabancasını ona geri vermeliyiz."

"*Ne?!*" diye bağırdı diğer üçü, aynı anda.

Shekt sesini yükseltti. "Bizi buradan onun çıkarması gerek. Aksi takdirde hiçbir yere gidemeyiz, değil mi? Balkis'in alenen silahlı olmasından daha az şüphe çekici ne olabilir?"

"Ama onu kontrol altında tutamıyorum. Size yapamadığımı söyledim." Schwartz kollarını esnetiyor, onlara şaplaklar atıyor ve hislerini geri getirmeye çalışıyordu. "Teorileriniz umurumda değil Dr. Shekt. Neler olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Ele avuca sığmayan, acı verici bir şey bu ve hiç kolay değil."

"Biliyorum ama bu riski göze almak zorundayız. Tekrar dene Schwartz. Kendisine geldiğinde kolunu kıpırdatmaya çalış," dedi Shekt, yalvaran bir ses tonuyla.

Kâtip yattığı yerde inildediğinde Schwartz Zihinsel Temas'ın yeniden canlandığını hissetti. Sessizce, neredeyse korkarak gücünü toplamasına izin verdi, sonra da onunla konuştu. İçerisinde herhangi bir kelime barındırmayan, kolunuzu kıpırdatmak istediğinizde uzvunuzla gerçekleştirdiğiniz sessiz bir konuşmaydı bu. Hatta o kadar sessizdi ki siz bile konuştuğunuzun farkına varamazdınız.

Sahiden de hareket eden kol Schwartz'a değil, Kâtip'e aitti.

Geçmişten gelen Dünyalı bunu yüzünde vahşi bir tebessümle izledi ancak diğerlerinin gözleri o anda Balkis'ten başkasını görmüyordu. Başını yerden kaldırmış bir vaziyette sırtüstü uzanan, bakışları yavaş yavaş bilincini toplayan ve bir kolu tuhaf, tutarsız bir şekilde doksan derecelik bir açı çizen Balkis'e...

Schwartz işe koyuldu.

Kâtip beceriksizce ayağa kalktı ve biraz dengesini kaybetti. Ardından tuhaf ve gönülsüz bir şekilde dans etmeye başladı.

Ahenksiz bir danstı bu, güzellikten de yoksundu ama bedenin hareketlerini seyreden üçlüye ve hem bedeni hem de zihni izleyen Schwartz'a tarif edilemez bir huşu veriyordu. Çünkü o anda Kâtip'in bedeni fiziksel olarak kendisine bağlı olmayan bir beyin tarafından kontrol ediliyordu.

Shekt yavaş ve dikkatlice tıpkı bir robot gibi duran Balkis'e yaklaştı ve pek de sakin denemeyecek bir şekilde elini ona doğru uzattı. Lazer silahı kabzası adama dönük bir biçimde avucunda duruyordu.

"Silahı almasını sağla Schwartz," dedi.

Balkis'in eli uzanıp silahı hantalca kavradı. Bir anlığına gözlerinde keskin, yırtıcı bir parıltı görüldü, ardından bakışları tekrar donuklaştı. Lazer tabancasını yavaşça kemerine yerleştirdi, sonra da eli yanına düştü.

Schwartz tiz bir kahkaha attı. "Az kalsın kurtuluyordu." Ama konuşurken yüzü bembeyazdı.

"Eee? Onu tutabilecek misin?"

"Köpek gibi mücadele ediyor. Ama geçen seferki kadar kötü değil."

"Çünkü artık ne yaptığını biliyorsun," dedi Shekt, tam olarak hissetmediği bir cesaretle. "Şimdi emirlerini ona ilet. Onu kontrol altında tutmaya çalışma; sanki sen hareket ediyormuşsun gibi davran."

"Onu konuşturabilir misin?" diye araya girdi Arvardan.

Bir duraksama yaşandı, ardından Kâtip'in ağzından hafif

bir homurtu çıktı. Bir duraksama daha oldu, bunu başka bir homurtu takip etti.

"Bütün yapabildiğim bu," dedi Schwartz, soluk soluğa.

"Neden işe yaramıyor?" diye sordu Pola. Endişeli görünüyordu.

Shekt omuzlarını silkti. "Konuşmamızı sağlayan kaslar epey nazik ve karmaşıktır. Uzun bir uzvun kaslarını çekiştirmeye benzemez. Boş ver Schwartz. Kâtip'i konuşturmadan da idare edebiliriz."

Sonraki iki saat boyunca yaşananlar bu tuhaf yolculuğa dâhil olanlardan hiçbirinin bir daha asla tekrarlayamayacağı cinstendi. Örneğin, Dr. Shekt tuhaf bir şekilde kaskatı kesilmiş, tüm korkularının yerini içten içe büyük bir mücadele veren Schwartz'a duyduğu soluksuz ve çaresiz bir sempati almıştı. Tüm bu süre boyunca kaşlarını hafifçe çatan ve harcadığı çabadan ötürü çarpılan o yuvarlak surattan gözlerini ayıramamış, diğerlerine çok az bakmıştı.

Kâtip resmiyet ve güç kokan yeşil cüppesiyle kapıda belirir belirmez dışarıda bekleyen gardiyanlar ona çakı gibi selam durdu. Balkis de selamlarına beceriksizce, gelişigüzel bir şekilde karşılık verdi. Rahatsız edilmeden geçtiler.

Arvardan tüm bunların ne kadar çılgınca olduğunu ancak Büyük Salon'u geride bırakmalarının ardından kavrayabildi. Galaksiyi muazzam, akla hayale sığmayacak bir tehlike bekliyordu; güvenliğe giden yolsa belki de bir uçurumun üstünden geçen, zayıf bir çöpten ibaretti. Yine de o zaman bile *–o zaman bile–* kendisini Pola'nın gözlerine dalıp gitmekten alıkoyamadı. Bunun sebebi ister hayatının elinden alınması, ister geleceğin etrafında yıkılması, isterse de tadına baktığı o güzelliği sonsuza dek yitirdiğini düşünmesi olsun, daha önce hiç kimse gözüne böylesine eksiksiz ve sarsıcı bir biçimde çekici görünmemişti.

Daha sonra ne zaman o ânı düşünse anıları yalnızca Pola'yla alakalı olacaktı. Sadece bu kızla...

O esnada sabah güneşinin parlak ışıkları Pola'nın gözünü aldı ve Arvardan'ın sıkıntılı yüzü bir bulanıklığa dönüştü. Genç kız ona gülümserken hafifçe yaslandığı güçlü, sert kolun son derece farkındaydı. Onun aklına kazınan hatıra da bu olacaktı. Parlak dokulu, pürüzsüz ve serin plastik kıyafetlerin altındaki düzgün ve sıkı kaslar...

Schwartz ise kan ter içinde kalmış, ıstırap çekiyordu. Yan kapılardan birini kullanarak çıktıkları, kavisli garaj yolu neredeyse boştu. Bunun için büyük bir minnettarlık duydu.

Başarısız oldukları takdirde ödeyecekleri bedelin gerçek boyutunu sadece o biliyordu. Kontrol ettiği adamın zihninde katlanılamaz bir utanç, emsalsiz bir nefret ve alınan son derece korkunç kararlar görüyordu. Kendisine gereken bilgileri edinebilmek için o zihni araştırması gerekmişti: resmi yer-taşıtının yeri, izlemeleri gereken yol... Ve bu araştırması sırasında kontrolünü saniyenin onda birlik bir bölümünde bile kaybetse karşılaşacakları azimli intikamın rahatsız edici acılığını da tatmıştı.

Didik didik araştırmak zorunda kaldığı bu zihnin en gizli saklı köşeleri sonsuza dek onun bir parçası olarak kalacaktı. Daha sonraları, pek çok masum şafağın o solgun saatlerinde deli bir adamın adımlarını yönetecek ve onu bir düşman üssünde tehlikeli bir yürüyüşe çıkaracaktı.

Schwartz yer-taşıtına ulaştıklarında soluk soluğa konuşmaya çalıştı. Birbirleriyle bağlantılı kelimeler kuracak kadar gevşemeye bile cesaret edemiyordu. Hızlı hızlı, kısa sözcükler kurdu. "Arabayı... süremem... ona da... sürdüremem... çok karışık... yapamam..."

Shekt dilini usulca şaklatarak onu rahatlatmaya çalıştı. Adama dokunmaya, onunla konuşmaya, zihnini bir saniyeliğine bile meşgul etmeye cesareti yoktu. "Sen sadece Balkis'i

arka koltuğa oturt, Schwartz," diye fısıldadı. "Arabayı ben sürerim. Kullanmayı biliyorum. Şu andan itibaren onu hareketsiz tutsan yeter. Silahı ben alırım."

Kâtip'in yer-taşıtı özel bir modeldi. Özel olduğu için de farklıydı. Dikkatleri üstüne çekiyordu. Yeşil farları ritmik bir şekilde sağa sola salınıyor, zümrüt rengi ışıkları bir azalıp bir artıyordu. İnsanları durup ona bakıyor, karşı istikametten gelen diğer yer-taşıtları saygılı bir hızla kenara çekerek ona yol veriyorlardı.

Şayet daha az dikkat çeken, bu kadar göze batmayan başka bir araçta olsalardı arada sırada yanlarından geçen insanlar arka koltukta hareketsiz ve solgun bir biçimde oturan Kadim'i fark edebilir, meraka kapılabilir ve tehlike kokusu alabilirlerdi.

Ama sadece arabayı fark ettiler ve böyle bir şeye fırsatları olmadı...

İmparatorluk binaları ile Dünya mimarisinin son derece basık ve iç karartıcı yapıları arasındaki keskin zıtlığı gözler önüne serercesine, engin ve haşmetli bir şekilde yükselen ışıltılı krom kapılara vardıklarında bir asker yollarını kesti. Koca enerji tüfeğini diklemesine havaya kaldırmasıyla birlikte araba durdu.

Arvardan başını camdan dışarı çıkardı. "Ben bir İmparatorluk vatandaşıyım asker. Komutanınla görüşmek istiyorum."

"Kimliğinizi görmem lazım efendim."

"Kimliğim elimden alındı. Ben Sirius Sektörü'nden Baronnlu Bel Arvardan. Naip'in bir işi için buradayım ve acelem var."

Asker bileğini ağzına yaklaştırıp telsiz vasıtasıyla biriyle konuştu. Cevap beklerken kısa bir anlığına duraksadı, ardından tüfeğini indirip kenara çekildi. Kapılar yavaşça açıldı.

19

YAKLAŞAN MÜHLET

Sonraki saatler Fort Dibburn'ün hem içinde hem de dışında büyük bir hengameye neden oldu. Hatta Chica'da daha bile fazlasına...

Öğleyin Washeen'deki Yüce Bakan ileti-dalgasıyla kâtibiyle görüşmek istediğini bildirdi ama tüm aramalara rağmen Balkis'e ulaşabilen olmadı. Yüce Bakan hoşnutsuzluğa, Islah Sarayı'ndaki birkaç ufak çaplı yetkiliyse telaşa kapıldı.

Bunu bir soruşturma takip etti. Toplantı salonunun dışındaki muhafızlar o sabah saat on buçukta Kâtip'in mahkûmlarla birlikte ayrıldığını gördüklerine emindiler... Hayır, herhangi bir talimat bırakmamıştı. Nereye gittiğini bilmiyorlardı; bunu sormak onlara düşmezdi.

Kâtip'in nereye gittiği hakkında hiçbir bilgisi olmayan ve hiçbir bilgi veremeyen daha başka muhafızlar da bulundu. Üsse genel bir telaş havası yayıldı.

Öğleden sonra ikide Kâtip'in yer-taşıtının o sabah görüldüğüne dair ilk raporlar gelmeye başladı. Kimse Balkis'in araçta olup olmadığını bilmiyordu; bazıları arabayı onun sürdüğünü düşünüyordu ancak daha sonra bunun sadece bir tahminden ibaret olduğu ortaya çıktı.

İki buçukta aracın Fort Dibburn'a girdiği kesin olarak tespit edildi.

Saat üç gibi askeri üssün komutanıyla iletişime geçilmesine karar verildi. Çağrıyı bir teğmen yanıtladı.

O anda konuyla ilgili bilgi almalarının imkânsız olduğunu öğrendiler. Bunun birlikte İmparator hazretlerinin subayları düzeni korumalarını talep ediyordu. Ek olarak, Kadimler Cemiyeti'nin bir üyesinin kaybolduğuna dair haberlerin ikinci bir emre kadar geniş çevrelere yayılmaması da talep ediliyordu.

Ama bu kadarı İmparatorluk birliklerinin istediği şeylerin tam tersini yapmaları için yeterliydi.

Vatan hainliğine kalkışan insanlar, kurdukları komplonun en önemli üyelerinden birinin harekât vaktine kırk sekiz saat kala düşmanın eline geçmesine göz yumamazlardı. Bu yalnızca kimliklerinin deşifre edildiği veya ihanete uğradıkları anlamına gelebilirdi ve her ikisi de madalyonun öteki yüzünü temsil ediyordu. İkisinin de sonu ölümdü.

Böylece haber yayıldı...

Ve Chica halkı huzursuzca kıpırdanmaya başladı...

Profesyonel demagoglar sokak köşelerine çıktı. Gizli cephanelikler kırılıp açıldı ve uzanan ellere silah dağıtıldı. İnsanlar askeri üsse doğru ilerlemeye başladılar ve saat altıda komutana yeni bir mesaj yollandı. Bu kez özel bir elçiyle...

O esnada, bu hareketliliğin bir benzeri ama daha küçük ölçeklisi askeri üssün içinde yaşanıyordu. Her şey dramatik bir şekilde, yer-taşıtını karşılayan genç subayın bir elini uzatıp Kâtip'in silahını istemesiyle başladı.

"Onu ben alayım," dedi kısaca.

"Bırak alsın Schwartz," dedi Shekt.

Kâtip'in eli silahı havaya kaldırıp adama uzattı. Askerler tabancayı alıp oradan uzaklaştırdı ve Schwartz sonunda daha

fazla dayanamayıp Balkis'in üstündeki kontrolünü titrek bir hıçkırık eşliğinde bıraktı.

Arvardan buna hazırdı. Kâtip baskıdan kurtulan, çılgın bir çelik bir yay gibi sıçrar sıçramaz adamın üstüne atıldı ve onu yumruklamaya başladı.

Subay aynı anda bir sürü emir yağdırdı. Askerler koşup yanlarına geldi. Kaba saba eller arkeoloğun yakasına yapışıp onu araçtan dışarı sürüklediğinde Kâtip çoktan kendinden geçmişti bile. Ağzının köşesinden koyu renkli kan damlaları sızıyordu. Arvardan'ın yanağındaki yara da tekrar açılıp kanamaya başlamıştı.

Arkeolog titrek bir elle saçlarını düzeltti. Ardından bir parmağıyla Balkis'i işaret ederek, "Bu adamı imparatorluk hükümetine karşı komplo kurmakla suçluyorum," dedi sertçe. "Komutanınızla derhâl konuşmam gerek."

"Bakacağız efendim," dedi subay nazikçe. "Şimdi sizin için bir sakıncası yoksa lütfen beni takip edin. Hepiniz..."

Sonraki saatleri dinlenerek geçirdiler. Odaları özel ve makul ölçüde temizdi. On iki saatten beri ilk kez yemek yeme fırsatı buldular ve tüm endişelerine rağmen bunu gayet iştahlı ve hızlı yaptılar. Hatta medeniyetin bir başka gereksinimini yerine getirmeye, yani banyo yapmaya bile fırsatları oldu.

Yine de kapılarının önünde muhafızlar vardı ve saatler geçtikçe Arvardan en sonunda kendisini kaybederek, "Bir hapisten kaçıp bir diğerine düştük!" diye bağırdı.

Askeri üslerin mantıksız rutinleri onları görmezden gelerek devam ediyordu. Schwartz hâlâ uyuyordu. Arkeoloğun bakışları onun üstünde dolaştı. Ama Shekt başını iki yana salladı.

"Yapamayız," dedi. "İnsani açıdan imkânsız. Adam yorgunluktan bitap düşmüş durumda. Bırak uyusun."

"Ama sadece otuz dokuz saat kaldı."

"Biliyorum. Ama bekle."

Tam o sırada hafif alaycı, soğuk bir ses duyuldu. "Hanginiz bir İmparatorluk vatandaşı olduğunu iddia ediyor?"

"Ben," diye ileri çıktı Arvardan hızla. "Ben bir–"

Lâkin konuşan kişiyi tanır tanımaz sesi kesildi. Karşısındaki adam haşince gülümsedi. Sol kolu son karşılaşmalarında yaşananlardan ötürü hafif tutuktu.

"Bel, bu o subay..." dedi arkasındaki Pola, zayıf bir sesle. "Alışveriş mağazasındaki."

"Kolunu kırdığın adam," diye ekledi subay, sertçe. "Adım Teğmen Claudy ve evet, sen o adamsın. Demek Sirius Sektörü'ndensin, ha? Yine de bunlarla arkadaşlık ediyorsun. Galaksi aşkına, insanlar ne kadar da rezilleşebiliyor! Üstelik kız hâlâ yanında." Bir cevap alabilmek için bekledi, ardından yavaş ve kasıtlı olarak, "Dünyalı kancık!" diye ekledi.

Arvardan önce diklendi, sonra da kendisini sakinleştirdi. "Albay'la görüşebilir miyim Teğmen?"

"Korkarım Albay şu anda görevde."

"Yani şehir dışında mı?"

"Öyle bir şey demedim. Kendisine ulaşabiliriz. Tabii mesele yeteri kadar acilse..."

"Öyle... O hâlde nöbetçi subayla görüşebilir miyim?"

"Şu anda nöbetçi subay benim."

"O zaman Albay'ı çağırın."

Teğmen başını yavaşça iki yana salladı. "Durumun ciddiyetine ikna edilmediğim müddetçe öyle bir şey yapmaya niyetim yok."

Arvardan sabırsızlıkla titremeye başladı. "Galaksi aşkına, benimle oyun oynamayı bırak! Burada bir ölüm kalım meselesi söz konusu."

"Sahi mi?" Teğmen Claudy bir subay değneğini züppece sallamaya koyuldu. "Benimle görüşme ricasında bulunabilirsin."

"Pekâlâ... Eh, bekliyorum."

"*Ricada* bulunabilirsin dedim."

"Sizinle görüşebilir miyim Teğmen?"

Ama adamın suratı asıktı. "*Ricada* bulunmanı söyledim. Kızın önünde. Alçakgönüllülükle."

Arvardan yutkunup geri çekildi. Pola'nın eli gömleğinin kolundaydı. "Lütfen Bel. Sinirlerine hâkim olman gerek."

"Siriuslu Bel Arvardan nöbetçi subayla görüşmeyi alçak gönüllülükle rica ediyor," diye homurdandı arkeolog, boğuk bir sesle.

"Bu duruma göre değişir," dedi Teğmen. Arkeoloğa doğru bir adım yaklaştı, sonra da yanağına dikilmiş bandaja sert ve acımasız bir tokat attı.

Arvardan acıyla soludu ve çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

"Geçen sefer buna çok alınmıştın. Artık alınmıyor musun?" diye sordu Claudy.

Arkeolog cevap vermedi.

"Görüşme talebin kabul edildi," dedi Teğmen.

Bunun üzerine dört asker, arkeoloğun önüne ve arkasına ikişerli gruplar hâlinde sıralandı. Teğmen Claudy başı çekerek odadan çıktı.

Shekt ile Pola hâlâ uyuyan Schwartz'la birlikte odada baş başa kalmıştı.

"Artık *onu* duymuyorum, ya sen?" diye sordu Doktor.

Genç kız başını olumsuz anlamda salladı. "Bir süredir ben de duyamıyorum. Baba, sence o asker, Bel'e bir şey yapar mı?"

"Ne yapabilir ki?" dedi yaşlı adam kibarca. "Arvardan'ın aslında bizden biri olmadığını unutuyorsun. O bir İmparatorluk vatandaşı ve ona kolay kolay sataşamazlar... Ona âşık mısın?"

"Ah, hem de deliler gibi baba. Aptalca, biliyorum."

"Tabii ki aptalca," dedi Shekt, acı acı gülerek. "O dürüst bir adam. Bunu inkâr edemem. Ama ne yapabilir ki? Burada,

bu dünyada bizimle yaşayabilir mi? Seni evine götürebilir mi? Dünyalı bir kızı arkadaşlarıyla tanıştırabilir mi? Ya da ailesiyle?"

Pola ağlamaya başladı. "Biliyorum. Ama belki de sonra diye bir şey hiç olmayacaktır."

Shekt sanki bu son söz içinde bulundukları durumu ona hatırlatmışçasına ayağa kalktı. "Onu duyamıyorum," dedi yeniden.

Bahsettiği kişi Kâtip'ti. Balkis'i bitişikteki odaya yerleştirmişlerdi ve bir süredir kafese kapatılmış bir aslan gibi volta atıyor, ayak sesleri açık ve netameli bir şekilde duyuluyordu. Lâkin sesler artık kesilmişti.

Bu önemsiz bir ayrıntı olarak görülebilirdi belki ama Kâtip'in aklı ve bedeni bir bakıma milyarlarca insana ev sahipliği yapan gezegenler ağına salınacak hastalığın, yıkımın merkezi ve sembolü hâline gelmişti. Shekt kibarca Schwartz'ın kolunu sarstı. "Uyan."

Yaşlı adam kıpırdandı. "Ne oldu?" Kendisini çok az uyumuş gibi hissediyordu. Yorgunluğu çabucak geri döndü.

"Balkis nerede?" diye üsteledi Shekt.

"Ah... Ah, evet." Schwartz çılgınca etrafına bakındı, ardından her şeyi en net şekliyle görebilmek için kendi gözleriyle bakmasına gerek olmadığını hatırladı. Zihninin dokunaçlarını saldı ve çok iyi tanıdıkları o zihni bulmaları için onları serbest bıraktı.

Bir müddet sonra onu buldu fakat temas etmekten de kaçındı. İçinde geçirdiği uzun süre, onun hastalıklı sefaletine tutunma isteğini arttırmamıştı.

"Başka bir katta," diye mırıldandı. "Biriyle konuşuyor."

"Kiminle?"

"Daha önce hiç Zihinsel Temas kurmadığım biriyle. Bekleyin... biraz dinleyeyim. Belki Kâtip adamın adını– Evet, ona Albay diyor."

Shekt ile Pola hızla bakıştı.

"Albay bir hain olamaz, değil mi?" diye fısıldadı genç kız. "Bir İmparatorluk subayı Dünyalılarla bir olup İmparator'a karşı iş çevirmez herhalde?"

"Bilmiyorum," dedi Shekt, perişan bir hâlde. "Şu saatten sonra her şeye inanırım."

Teğmen Claudy gülümsüyordu. Bir masasının arkasında oturuyor, parmaklarının ucuyla bir lazer tabancasıyla oynuyordu. Onun arkasında dört asker daha vardı. Teğmen bu durumun kendisine verdiği otoriteyle konuşuyordu.

"Dünya çocuklarını sevmem," dedi. "Onlardan hiçbir zaman hoşlanmadım. Dünyalılar galaksinin baş belasıdır. Hastalıklı, batıl inançlı ve tembel bir halktır. Hem soysuz hem de aptaldırlar. Ama en azından çoğu yerini bilir, yıldızlar aşkına.

"Bir bakıma onları anlayabiliyorum. Bu şekilde doğmuşlar ve bu konu hakkında yapabilecekleri bir şey yok. İmparator olsaydım hükümdarımızın onlara gösterdiği hoşgörüyü göstermezdim elbette. Kahrolasıca gelenek göreneklerini kastediyorum. Ama sorun değil. Bir gün öğrenecekl–"

Arvardan daha fazla dayanamayıp patladı. "Bana bak. Buraya senin nutuklarını dinlemeye gelme–"

"Dinleyeceksin, daha sözümü bitirmedim. Şunu söylemek üzereydim: Anlayamadığım *asıl şey* bir Dünya-sevicinin kafasının nasıl çalıştığı. Dünyalıların arasında sürtmeye ve kadınlarının peşinde koşturmaya başlayacak kadar alçalan bir adama –lafın gelişi gerçek bir erkeğe– hiç saygım yoktur. Öyle birisi onlardan bile daha rezil–"

"O zaman senin de, zavallı ve beş para etmez fikirlerinin de uzaya kadar yolu var!" diye karşılık verdi arkeolog, öfkeyle. "İmparatorluk'a ihanet edilmek üzere olduğunun farkında mısın? Durumun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hiçbir fikrin var mı? Geçen her saniye galakside yaşayan katrilyonlarca kişinin hayatını–"

"Ah, bilemiyorum Dr. Arvardan. Doktordun, değil mi? Unvanını kullanmayı unutmamalıyım. Anlıyorsun ya, benim de bir teorim var. Sen onlardan birisin. Sirius'ta doğmuş olabilirsin ama kalbin en az Dünyalılarınki kadar kara ve galaktik vatandaşlığını onların davası uğruna kullanıyorsun. Onların yetkililerinden birini, şu Kadim'i kaçırdın. (Bu arada tek başına bakıldığında bu gayet iyi bir şey; o herifin gırtlağını memnuniyetle sıkarım.) *Ama* Dünyalılar onu aramaya şimdiden başladı bile. Hatta üsse bir mesaj yolladılar."

"Öyle mi? Bu kadar çabuk mu? O zaman neden konuşarak vakit kaybediyoruz? Hemen Albay'ı görmem gere–"

"Neden, bir isyan çıkmasını falan mı bekliyorsun yoksa? Belki de planlı bir ayaklanmanın ilk adımı olarak bunu sen ayarlamışsındır?"

"Deli misin sen? Neden öyle bir şey yapmak isteyeyim ki?"

"Eh, o zaman şu Kadim'i serbest bırakmamıza da aldırmazsın."

"Yapamazsınız." Arvardan hızla ayağa kalktı ve bir anlığına masanın üstünden atlayıp adamın boğazına sarılacakmış gibi göründü.

Ama Teğmen Claudy lazer tabancasını eline almıştı bile. "Ya, yapamaz mıyız? Bana bak. Senden hıncımı az da olsa çıkardım. Seni tokatladım ve Dünyalı arkadaşlarının önünde rezil rüsva ettim. Seni buraya oturtup ne tür bir solucan olduğunu yüzüne söyledim. Şimdi de kolunu havaya uçurup bana yaptığın şeyin intikamını almamı sağlayacak bir bahaneye hayır demem doğrusu. Hadi, bana bir sebep sun."

Arvardan donakaldı.

Teğmen Claudy bir kahkaha atıp silahı kaldırdı. "Seni Albay'a teslim etmek zorunda olmam ne kötü. Beşi çeyrek geçe seninle görüşecek."

"Bunu... bunu başından beri biliyordun." Arvardan'ın genzi, duyduğu öfke yüzünden zımparalanmış gibi yandı.

"Tabii ki."

"Eğer boşa harcadığımız bu dakikalar yüzünden her şeyi kaybedersek ikimizin de yaşayacak çok fazla vakti olmayacak Teğmen Claudy," dedi arkeolog, sesinin çarpılıp korkunç bir şeye dönüşmesine neden olan bir soğuklukla. "Ama sen benden önce öleceksin çünkü son dakikalarımı beynini dağıtarak geçireceğim."

"Seni bekliyor olacağım Dünya-sevici. Ne zaman istersen!"

Fort Dibburn'ün bölük komutanı, İmparatorluk'a hizmet ettiği yıllar boyunca iyice katılaşmıştı. Engin bir barış içinde geçen son birkaç kuşak boyunca bir ordu mensubuna "iftihar" kazandıracak çok fazla şey yaşanmamış, dolayısıyla Albay da tıpkı diğer rütbeliler gibi böyle bir şeye hiçbir zaman nail olamamıştı. Lâkin uzun süren askeri kariyeri boyunca rütbesi yavaş yavaş yükselirken galaksinin her köşesinde hizmet etmişti, o yüzden Dünya denen bu evhamlı gezegendeki bir garnizona komuta etmek bile onun için fazladan bir angaryadan farksızdı. Tek istediği sıradan bir uğraşının huzurlu rutinleriydi. Başka bir şeyde gözü yoktu ve bunu elde etmek için mütevazılık etmeye, hatta gerektiği takdirde Dünyalı bir kızdan özür dilemeye bile hazırdı.

Arvardan içeri girdiğinde Albay'ı yorgun gördü. Gömleğinin yakası açıktı, üstünde İmparatorluk'un parlak sarı "uzay gemisi ve güneş" amblemini taşıyan ceketiyse sandalyenin arkasından gevşekçe sarkıyordu. Arvardan'a vakarla bakarken sağ elinin eklemlerini dalgınca çıtlattı.

"Bu fazlasıyla karışık bir hikâye," dedi. "Hem de çok. Sizi hatırlıyorum genç adam. Siz Baronnlu Bel Arvardan'sınız ve geçen sefer epey küçük düşürücü bir olaya neden olmuştunuz. Başınızı belaya sokmadan duramıyor musunuz siz?"

"Başı belada olan sadece ben değilim Albay. Bütün galaksi."

"Evet, biliyorum," dedi adam bir parça sabırsızlıkla. "Ya da

en azından ne ima ettiğinizi biliyorum. Bana söylendiğine göre artık bir kimlik belgeniz yokmuş."

"Kimliğimi elimden aldılar ama Everest'te beni tanıyorlar. Naip kimliğimi bizzat doğrulayabilir. Ve umarım bunu akşam olmadan yapar."

"Göreceğiz." Albay kollarını göğsünde kavuşturup sandalyesinde geriye yaslandı. "Sanırım hikâyeyi bir de sizin tarafınızdan dinleyeceğim."

"Bir grup Dünyalının İmparatorluk Hükümeti'ni zorla devirmek için tehlikeli bir komploya kalkıştığı konusunda bilgilendirildim. Hemen gerekli otoritelere haber vermezsek hem hükümeti hem de imparatorluğu yok edebilirler."

"Bu düşüncesiz ve inanılması güç beyanlarınızla çizgiyi aşıyorsunuz genç adam. Dünyalıların can sıkıcı isyanlara kalkışacağına, bu üssü kuşatacaklarına ve hatırı sayılır bir zarar vereceklerine inanmaya hazırım. Ama hükümeti devirmek şöyle dursun, İmparatorluk güçlerini bu gezegenden süreceklerine bir saniye bile inanmam. Yine de sözünü ettiğiniz şu... eee... komplonun detaylarını dinleyeceğim."

"Maalesef durum o kadar vahim ki detayları yalnızca Naip'in kendisine aktarmam gerektiğini düşünüyorum. Dolayısıyla, sizin için de bir sakıncası yoksa onunla derhâl görüşmeyi talep ediyorum."

"Hımm... Bu kadar aceleci davranmayalım. Yanınızda getirdiğiniz adamın Yüce Bakan'ın kâtibi, Dünyalıların Kadimlerinden biri olduğunu ve onlar için büyük önem arz ettiğini biliyor musunuz?"

"Kesinlikle!"

"Ve Kâtip'in sözünü ettiğiniz şu komplonun baş sorumlularından biri olduğunu söylüyorsunuz."

"Öyle."

"Kanıtınız var mı?"

"Bu konuyu Naip'ten başka hiç kimseyle görüşemem. Beni anlayacağınıza eminim."

Albay kaşlarını çatıp tırnaklarına baktı. "Yeterliliğimden şüphe mi ediyorsunuz?"

"Tabii ki hayır efendim. Ama bu durumda izlenmesi gereken kesin kararları almaya yalnızca Naip'in yetkisi var."

"Neymiş o kesin kararlar?"

"Dünya'daki belirli bir binanın otuz saat içinde bombalanıp yok edilmesi gerekiyor, aksi takdirde İmparatorluk'ta yaşayan insanların çoğu ölecek. Hatta belki de hepsi."

"Hangi binanın?" diye sordu Albay, bezginlikle.

"Beni hemen Naip'e bağlayabilir misiniz lütfen?" diye karşılık verdi arkeolog, sinirle.

İşlerin çıkınaza girdiği bir duraksama yaşandı. "Bir Dünyalıyı zorla kaçırarak kendinizi Dünya otoriteleri tarafından yargılanıp cezaya çarptırılabilir konuma düşürdüğünüzün farkında mısınız?" diye sordu sonunda Albay, sertçe. "Normalde hükümetimiz bir prensip meselesi olarak vatandaşlarını korur ve galaktik bir mahkeme yapılması konusunda ısrar eder. Ancak Dünya'daki vaziyet epey hassas ve kaçınılabilir çatışmalara girmemem için kesin emirlerim var. Dolayısıyla bana açıkça cevap vermediğiniz sürece sizi ve arkadaşlarınızı yerel polise teslim etmek zorunda kalacağım."

"Ama bu bizi ölüme mahkûm etmek olur. Sizi de! Albay, ben bir İmparatorluk vatandaşıyım ve Naip'le görüşmeyi talep edi—"

Albay'ın masasından yükselen mekanik bir vızıltı konuşmalarını böldü. Adam dikkatini iletişim cihazına çevirip düğmeye bastı. "Evet?"

"Komutanım," diye geldi net bir ses, "bir grup yerli üssün etrafını sardı. Sanırım silahlılar."

"Herhangi bir şiddet olayı yaşandı mı?"

"Hayır komutanım."

Albay'ın yüzünde herhangi bir duygu emaresi yoku. En azından şimdi eğitildiği bir şeyle karşı karşıyaydı. "Topçu ve havacı birlikleri hazır edilsin, herkes silah başına. Nefsi müdafaa halleri dışında ateş etmeyin. Anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz komutanım. Beyaz bayrak taşıyan bir Dünyalı sizinle görüşmek istiyor."

"Onu içeri alın. Ayrıca Yüce Bakan'ın kâtibini de tekrar buraya getirin."

Albay bunun ardından Arvardan'a soğuk soğuk baktı. "Ne kadar korkunç bir şeye yol açtığınızın farkında olduğunuzu umuyorum."

"Kâtip'le yapacağınız görüşme sırasında odada bulunmayı talep ediyorum!" diye bağırdı Arvardan. O kadar öfkelenmişti ki söyledikleri güçlükle anlaşılıyordu. "Ayrıca başıma bir muhafız dikip beni saatlerce beklettiğiniz hâlde neden yerli bir hainle baş başa görüştüğünüzü de öğrenmek istiyorum. Benimle konuşmadan önce onunla görüştüğünüzü anlamayacak kadar aptal değilim."

"Beni bir şeyle mi suçluyorsunuz bayım?" diye sordu Albay, sesini bir kerte yükselterek. "Eğer öyleyse açık konuşmanızı tavsiye ederim."

"Kimseyi bir şeyle suçlamıyorum. Ama şu andan itibaren hareketlerinizden sorumlu tutulacağınızı bilmenizi isterim. Ve gelecekte –tabii eğer gelecek diye bir şey olursa– inatçılığı yüzünden halkını felakete sürükleyen bir adam olarak anılacaksınız."

"Sessizlik! Bana hesap soracak konumda değilsiniz. Şu andan itibaren görüşmeyi *benim istediğim* şekilde yürüteceğiz. Anlaşıldı mı?"

20

DOLAN MÜHLET

Kâtip, bir askerin açık tuttuğu kapıdan geçti. Morarıp şişmiş dudaklarında kısa bir anlığına soğuk bir tebessüm belirdi. Albay'ın önünde eğildi ve Arvardan'ın varlığını tamamen görmezden geldi.

"Bayım," dedi Albay adama. "Yüce Bakan'ı buradaki varlığınızdan haberdar ettim ve üsse nasıl getirildiğinizi etraflıca anlattım. Burada... ıı... alıkonulmanız son derece aykırı bir durum ve sizi en kısa sürede serbest bırakmaya niyetliyim. Lâkin, muhtemelen tanıdığınız bu bey sizi çok ciddi şeylerle suçluyor ve bu şartlar altında bunu araştırmak–"

"Anlıyorum Albay," dedi Balkis sakince. "Ancak size daha önce de açıkladığım gibi bu adam sadece iki aydır Dünya'da, dolayısıyla iç politikamız hakkında hiçbir şey bilmiyor. Herhangi bir suçlamada bulunabilmek için fazlasıyla zayıf bir temel bu."

Kâtip hâlâ arkeoloğu görmezden gelmeye devam ediyor, sadece Albay'a hitaben konuşuyordu. "Yerel biliminsanlarımızdan biri de bu işin içinde; altmış yıllık normal yaşam süresinin sonuna yaklaştığı için güvenliğinin tehdit altında olduğunu düşünmesine yol açan sanrılar görüyor. Ek olarak, nereden geldiği belli olmayan ve geri zekâlı olduğu bilinen bir

adam daha var. Üçünün de kayda değer bir suçlama yapması beklenemez."

Arvardan hızla ayağa kalktı. "Beni dinleyin–"

"Oturun yerinize," dedi Albay soğuk ve anlayışsız bir şekilde. "Meseleyi bana anlatmayı reddettiniz. Şimdi sonuçlarına katlanın. Barış elçisini içeri yollayın."

Gelen Kadimler Cemiyeti'nin bir başka üyesiydi. Kâtip'i görür görmez hafifçe titreşen göz kapakları, adamın duygularına ihanet eden tek emareydi.

Albay ayağa kalkarak, "Dışarıdaki insanlar adına mı konuşuyorsun?" diye sordu ona.

"Evet efendim."

"Bu gürültücü ve yasadışı kalabalığı buradaki vatandaşınızı geri almak için topladığınızı farz ediyorum o hâlde?"

"Evet efendim. Onu derhâl serbest bırakmalısınız."

"Elbette! Yine de hem asayiş kuralları gereği hem de İmparator hazretlerinin bu gezegendeki temsilcilerine gösterilmesi gereken saygıdan ötürü, dışarıda bize karşı silahlanmış asiler varken bu konunun tartışılmasının imkânsız olduğunu belirtmem gerek. Adamlarınızı dağıtmak zorundasınız."

Kâtip kibarca araya girdi. "Albay son derece haklı Birader Cori. Lütfen sükûneti sağla. Burada gayet güvendeyim ve ortada herhangi bir tehlike yok... hiç kimse için. Anlıyor musun? Hiç kimse tehlikede değil. Bir Kadim olarak yemin ederim."

"Peki birader. İyi olmana sevindim."

Adam bunun ardından dışarı çıkarıldı.

"Şehirdeki durum normale döner dönmez buradan güvenle ayrılmanızı sağlayacağız," dedi Albay. "İşbirliğiniz için teşekkür ederim."

Arvardan yeniden ayağa fırladı. "Buna izin veremem! Bütün insanlığın katili olmaya hazırlanan bu adamı serbest bırakırken bir galaktik imparatorluk vatandaşı olmama rağmen en basit haklarımdan birini kullanıp Naip'le görüşmeme

izin vermiyorsunuz." Ardından ani bir öfke kriziyle ekledi. "Dünyalı bir köpeğe benden daha fazla mı saygı göstereceksiniz?"

Kâtip'in sesi arkeoloğun öfkeden neredeyse anlaşılmaz hâle gelen sözlerini bastırdı. "Albay, eğer bu adamın istediği buysa Naip bizi dinleyene kadar burada kalmaya hazırım. Vatan hainliği ciddi bir suçtur ve her ne kadar asılsız bir iddia olsa da benden şüphe duyulması halkıma düzgün hizmet etmeme engel olabilir. Hiç kimsenin İmparatorluk'a benden daha sadık olamayacağını Naip'e ispatlama fırsatı bulabilirsem buna memnun olurum."

"Hassasiyetinize hayranım bayım," dedi Albay, sert bir şekilde. "Ayrıca sizin yerinizde olsaydım epey farklı davranacağımı açıkça belirtmek isterim. Irkınızın örnek bir temsilcisisiniz bayım. Naip'le bağlantı kurmaya çalışacağım."

Arvardan hücresine geri götürülünceye dek başka hiçbir şey söylemedi.

Arkeolog diğerlerinin bakışlarından kaçındı. Uzun bir süre boyunca hareketsiz oturup parmak eklemlerini kemirdi.

"Eee?" dedi sonunda Shekt.

Arvardan başını iki yana salladı. "Her şeyi mahvettim."

"Ne yaptın ki?"

"Sinirlerime hâkim olamadım, Albay'ı gücendirdim, hiçbir şey elde edemedim. Ben bir diplomat değilim Shekt." Ansızın kendini savunma ihtiyacı hissetti. "Ne yapabilirdim ki?" diye bağırdı. "Balkis Albay'la çoktan konuşmuştu bile, ona güvenemezdim. Ya komutana hayatını bağışlamayı teklif ettiyse? Ya adam başından beri bu komplonun bir parçasıysa? Bunun delice olduğunu biliyorum ama bu riske giremezdim. Çok şüphe uyandırıcıydı. Ben de Ennius'la görüşmek istedim."

Fizikçi ayağa kalkıp buruşuk ellerini arkasında kavuşturdu. "Eee... Ennius geliyor mu peki?"

"Sanırım. Ama Balkis istediği için. Bunu neden yaptığını anlayamıyorum."

"Balkis istediği için mi? O zaman Schwartz haklı."

"Öyle mi? Hangi konuda?"

Tombul Dünyalı o sırada karyolasında oturuyordu. Bütün gözler ona dönünce omuzlarını silkip kollarını çaresizce iki yana açtı. "Az önce Kâtip'i kapımızın önünden geçirirlerken onun Zihinsel Temas'ını tekrar yakaladım. Görüştüğün şu komutanla uzun uzadıya konuştukları çok açık."

"Biliyorum."

"Ama komutanın aklında ihanet yok."

"Eh," dedi arkeolog perişan halde. "Demek ki yanıldım. Anlaşılan Ennius geldiğinde tükürdüğümü yalayacağım. Peki ya Balkis?"

"Zihninde endişe ya da korku yok; sadece nefret var. En çok da onu yakaladığımız ve buraya sürüklediğimiz için bizden nefret ediyor. Gururunu feci yaraladık ve bizimle hesaplaşmaya niyetli. Kurduğu hayallerden bazılarını gördüm. Biz elimizdeki tüm bilgilerle ona karşı mücadele ederken tek başına, hiç kimseden yardım almadan bütün galaksiyi kendisini durdurmaktan alıkoyduğuna dair hayaller... Bize koz veriyor, avantaj bizden yana olmasına rağmen bizi yine de eziyor ve galip geliyor."

"Yani sırf bizden hıncını biraz da olsa alabilmek için planlarını, İmparatorluk'la ilgili hayallerini riske atacağını mı söylüyorsun? Bu delilik."

"Biliyorum. Adam delinin teki."

"Başarılı olacağını mı düşünüyor?"

"Aynen öyle."

"O zaman sana ihtiyacımız var Schwartz. Zihnini kullanmalısın. Dinle beni–"

Ama Shekt başını iki yana sallıyordu. "Hayır Arvardan, bunu yapamayız. Sen gittikten sonra Schwartz'ı uyandırdım

ve bu konuyu tartıştık. Zihinsel güçlerini tam olarak kontrol edemiyor, hatta onları ancak yarım yamalak tarif edebiliyor. Schwartz bir adamı sersemletebilir, felce uğratabilir, hatta öldürebilir. Daha da iyisi, kaslarının büyük bir kısmını kişinin iradesine karşın kontrol edebilir ama hepsi bu. Kâtip'i konuşturamadı; ses tellerinin çevresindeki küçük kaslar Schwartz'ın gücünün ötesinde. Balkis'in araba sürmesini sağlayacak eş zamanlı hareketleri yapamadı, hatta onu yürütürken bile vücudunu güçlükle dengede tuttu. Dolayısıyla, sözgelimi Ennius'u kontrol edip bir emir vermesini ya da yazmasını sağlayamayız. Bunu ben de düşündüm, anlıyorsun ya..." Shekt başını olumsuz anlamda sallayıp sessizleşti.

Arkeolog başarısızlığa uğramanın verdiği kedere kapıldığını hissetti. "Pola nerede?" diye sordu ardından, aniden içini kaplayan bir endişeyle.

"Bitişikteki bölmede uyuyor."

Arvardan kızı uyandırmayı arzuladı. Ah, arzuladığı o kadar çok şey vardı ki...

Saatine baktı. Neredeyse gece yarısı olmuş, yani sadece otuz saatleri kalmıştı.

Sonraki saatlerde biraz uyudu, güneş doğarken tekrar uyandı. Ne gelen oldu ne de giden. Ruhu sararıp soldu.

Arvardan tekrar saatine baktı. Bir kez daha gece yarısı olmuş, sadece altı saat kalmıştı. Artık etrafına şaşkın ve umutsuz gözlerle bakıyordu. Herkes oradaydı, hatta Naip bile. Nihayet... Pola hemen arkeoloğun yanında oturuyor, sıcak ve küçük parmaklarıyla onun bileğini tutuyordu. Kızın yüzündeki korku ve tükenmişliği görmek Arvardan'ı galaksideki diğer her şeyden daha çok öfkelendiriyordu.

Belki de ölmeyi hak etmişlerdi. Aptal, aptal, aptal...

Gözü Shekt ile Schwartz'ı neredeyse hiç görmüyordu. Onlar da solunda oturuyordu. Balkis de oradaydı. Lanet olasıca

Balkis... Dudakları hâlâ şişik, bir yanağıysa yeşildi. Canı köpek gibi yanıyor olmalıydı. Bu düşünceyle birlikte Arvardan'ın dudakları acı dolu, vahşi bir tebessümle kıvrıldı ve yumruklarını sıktı. Bandajlı yanağı şimdi daha az acıyordu.

Ennius tam karşılarında duruyor, tereddütle kaşlarını çatıyor ve o ağır, biçimsiz, kurşun dolgulu kıyafetlerinin içinde neredeyse gülünç gözüküyordu.

O da aptaldı. Arvardan yalnızca barış ve huzur isteyen bu galaktik dalkavukların karşısında öfkeye kapıldığını hissetti. Üç yüzyıl önceki fatihler nereye gitmişti? Nereye?

Altı saat kalmıştı...

Ennius, yaklaşık on sekiz saat önce Chica garnizonundan bir çağrı almış ve buraya gelebilmek için dünyanın yarısını hızla aşmak zorunda kalmıştı. Onu buna iten şey belirsiz ama kuvvetliydi. *Aslında*, demişti kendi kendine, *batıl inançlara saplanıp kalmış bu uğursuz dünyanın yeşil cüppeli garabetlerinden birinin talihsiz bir şekilde kaçırılmasıyla ilgili yapılabilecek hiçbir şey yok. Bu çılgın ve kanıtlarla belgelenmemiş suçlamalar hakkında da öyle. Ortada görevli albayın tek başına halledemeyeceği hiçbir şey yok.*

Ama Shekt de oradaydı. Shekt de işin içindeydi... Üstelik itham edilen değil, itham eden olarak. Bu kafa karıştırıcı bir durumdu.

Şimdi karşılarında oturuyor, kara kara düşünüyordu. Alacağı kararın bir isyanı hızlandırabileceğinin son derece farkındaydı, hatta saraydaki konumu bile zarar görebilir ve terfi şansını yitirebilirdi. Arvardan'ın virüs türleriyle ve dizginlenemez salgınlarla alakalı şu uzun konuşmasına gelince... Bunu nasıl ciddiye alabilirdi ki? Dahası, buna dayanarak harekete geçtiği takdirde üsleri bunu ne kadar güvenilir bulurdu?

Öte yandan Arvardan tanınmış bir arkeologdu.

Bu yüzden kararını geciktirmek için Kâtip'e dönerek, "Bu

konu hakkında söyleyecek bir şeyiniz vardır herhalde?" diye sordu.

"Şaşırtıcı derecede az," dedi Balkis, zahmetsiz bir özgüvenle. "Bu suçlamaları hangi kanıtlara dayandırarak yaptıklarını sormak istiyorum."

"Ekselansları," dedi Arvardan sabrını yitirerek, "bu adamın evvelsi gün, esaretim sırasında her şeyi tüm detaylarıyla itiraf ettiğini size zaten söyledim."

"Belki buna itimat etmeyi seçebilirsiniz ekselansları," dedi Kâtip, "fakat bu suçlamanın da eşit derecede desteksiz olduğunu söylemem gerek. Aslına bakarsanız tüm Dışarılıklıların tanıklık ettiği üzere vahşice esir alınan ve hayatı tehlikeye giren kişi *bendim*, onlar değil. Müsaadenizle sadece dokuz haftadır gezegenimizde olmasına rağmen senelerdir burada görev yapan siz ekselanslarının aksine benim hakkımda nasıl bu kadar bilgi toplayabildiğini, beni neden bir hain olarak gördüğünü açıklamasını istiyorum."

"Birader'in söyledikleri mantıklı," diye itiraf etti Ennius ağır ağır. "Tüm bunları *nereden* biliyorsunuz Dr. Arvardan?"

"Kâtip her şeyi kendi ağzıyla itiraf etmeden önce Dr. Shekt beni bu komplo hakkında bilgilendirdi," diye yanıtladı arkeolog sertçe.

"Öyle mi Dr. Shekt?" Naip'in bakışları fizikçiye döndü.

"Öyle ekselansları."

"Peki siz bunu nasıl öğrendiniz?"

"Dr. Arvardan hem Sinapsmatik'in niçin kullanıldığını hem de bakteriyolog F. Smitko'nun ölüm döşeğindeyken söylediklerini fevkalade açık ve isabetli bir şekilde anlattı. Smitko komplonun bir parçasıydı. Söylediği her şey kayıt altına alındı ve kayıtlar emrinize amade."

"Ama –Dr. Arvardan'ın söyledikleri doğruysa– hezeyan içinde olduğu bilinen bir adamın ölüm döşeğindeyken söylediklerinin çok fazla bir ağırlığı olmaz. Elinizde başka bir kanıt yok mu?"

Arvardan yumruğunu sandalyesinin koluna sertçe indirerek, "Burası bir mahkeme mi?" diye araya girdi kükreyerek. "Birini trafik kanunlarına uymamakla falan mı suçluyoruz? Kanıtları hassas bir teraziyle tartmaya veya mikrometrelerle ölçmeye ayıracak zamanımız yok. Size bu korkunç tehlikeyi bertaraf edebilmek için yarın sabah saat altıya kadar vaktimiz var diyorum, başka bir deyişle yalnızca beş buçuk saatimiz kaldı... Dr. Shekt'i daha önce de tanıyordunuz ekselansları. Onun hiç yalan söylediğini gördünüz mü?"

Kâtip derhâl araya girdi. "Hiç kimse Dr. Shekt'i kasten yalan söylemekle suçlamıyor ekselansları. İşin aslı şu ki sevgili doktorumuz yaşlanıyor ve son zamanlarda yaklaşmakta olan altmışıncı doğum günü onu çok rahatsız ediyordu. Korkarım ilerleyen yaşının ve hissettiği korkunun birleşimi onu hafifçe paranayoklaştırmış. Dünya'da epey sık görülen bir durumdur bu... Ona bir bakın! Size normal görünüyor mu?"

Görünmüyordu elbette. Hem bitkin hem de gergindi ve geçmişte yaşananlar kadar gelecekte olabilecekler yüzünden harap olmuş vaziyetteydi.

Yine de sesinin normal, hatta sakin çıkması için çaba sarf ediyordu. "Son iki aydır Kadimler tarafından sürekli gözetlendiğimi belirtmem gerek; mektuplarımı okuyor, cevaplarımı sansürlüyorlardı. Bu tür bütün şikâyetlerin paranoyaya bağlanabileceği çok bariz elbette. Lâkin Joseph Schwartz da burada, yanımda. Kendisi Enstitü'de beni ziyaret ettiğiniz gün Sinapmatik deneyleri için gönüllü olan kişinin ta kendisi."

"Hatırlıyorum." Ennius'un zihninde konunun kısa bir süreliğine de olsa başka tarafa kaymasından doğan, hafif bir memnuniyet oluştu. "Bu o adam mı?"

"Evet."

"Sinapsmatik'ten kötü etkilenmişe benzemiyor."

"Hayır, hatta kendisi eskisinden çok daha iyi. Fotografik bir hafızası olduğundan (bunu o sıralarda bilmiyordum elbet-

te) Sinapsmatik onun üstünde alışılmadık derecede başarılı oldu. Her neyse, kendisi artık başkalarının düşüncelerine duyarlı bir zihne sahip."

Ennius sandalyesinde iyice öne eğilip şaşkınlıkla bağırdı. "Ne? Yani bu adamın zihin okuyabildiğini mi söylüyorsunuz?"

"Bunu kanıtlayabiliriz ekselansları. Ama sanırım Birader de bu beyanı doğrulayabilir."

Kâtip, Schwartz'a doğru son derece yoğun ve yüzünden bir şimşek gibi gelip geçen, nefret dolu bir bakış attı. "Dedikleri doğru ekselansları," dedi sesinde belli belirsiz bir titremeyle. "Bu adam bazı hipnotize edici güçlere sahip fakat bunları Sinapsmatik sayesinde kazanıp kazanmadığını bilmiyorum. Bununla birlikte Sinapsmatik'ten geçirilmesinin kayıtlarda yer almadığını da eklemem gerek. Kabul edersiniz ki çok şüpheli bir durum bu."

"Yüce Bakan'ın emirleri gereğince kaydedilmedi," dedi Shekt usulca. Ama Kâtip bu beyanı sadece omuzlarını silkerek geçiştirmekle yetindi.

"Bu önemsiz tartışmaları bırakıp konumuza dönelim..." dedi Ennius, münakaşaya yer bırakmayacak şekilde. "Nedir şu Schwartz meselesi? Zihin okuma gücü müdür, hipnotize etme kabiliyeti midir nedir.... tüm bunların konumuzla ne alakası var?"

"Shekt'in söylemeye çalıştığı şey," dedi Kâtip, "Schwartz'ın zihnimi okuyabileceği."

"Öyle mi? Eh, ne düşünüyor peki?" diye sordu Kâtip, ilk kez Schwartz'a hitap ederek.

"Sizi asla ikna edemeyeceğimizi düşünüyor," dedi yaşlı adam.

"Aynen öyle," dedi Kâtip, alaycı bir tavırla. "Gerçi bunu tahmin edebilmek için herhangi bir zihinsel güce gerek yok."

"Ayrıca," diye devam etti Schwartz, "sizin zavallı bir aptal olduğunuzu, harekete geçmeye korktuğunuzu, sadece huzur

istediğinizi, adil ve tarafsız davranarak Dünyalıların saygısını kazanmayı umduğunuzu ve bunun hepsinden daha aptalca olduğunu düşünüyor."

Balkis kızardı. "İnkâr ediyorum. Bunun bana karşı önyargılı davranmanız için yapılan bir numara olduğu çok açık ekselansları."

Ama, "Kolay kolay önyargıya kapılmam," dedi Ennius. Ardından tekrar Schwartz'a dönerek, "Peki *ben* ne düşünüyorum?" diye sordu.

"Bir adamın kafasının içindekileri açıkça görebilsem bile doğruyu söylemek zorunda olmadığımı."

Naip'in kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Doğru bildiniz, hem de çok doğru. Peki Dr. Arvardan ile Dr. Shekt'in suçlamalarını destekliyor musunuz?"

"Kelimesi kelimesine."

"Ya! Yine de sizin yeteneklerinize sahip olan ve bu işe karışmamış ikinci bir şahıs bulamadığımız takdirde, telepatik güçlere sahip olduğunuza inansak bile söylediklerinizi yasalar önünde geçerli bir kanıt olarak görülmeyecektir."

"Burada söz konusu olan şey yasalar değil, galaksinin güvenliği," diye bağırdı Arvardan.

"Ekselansları," dedi Kâtip, ayağa kalkarak, "sizden bir talebim var. Joseph Schwartz'ın bu odadan çıkarılmasını istiyorum."

"Nedenmiş o?"

"Bu adam düşünceleri okumanın yanı sıra başka zihinsel güçlere de sahip. İnsanları felç edebiliyor, zaten beni de bu şekilde yakaladılar. Bu talepte bulunmamın sebebi benzer bir şeyi bana, hatta belki de size karşı yapmaya kalkışmasından korkmamdır." Arvardan ayağa kalktıysa da Balkis sesini iyice yükselterek onu bastırdı. "Odadakilerden biri yargıcın düşüncelerini etkileyebilecek zihinsel yeteneklere sahip olduğunu ispat etmişken hiçbir duruşma âdil olmaz."

Ennius kararını çabucak verdi. Bir emir eri içeri girdi ve Joseph Schwartz aya benzeyen yüzünde hiçbir direniş ya da endişe emaresi olmadan odadan çıkarıldı.

Bu, Arvardan için son darbe oldu.

Balkis ayağa kalktı ve yeşillere bürünmüş, tıknaz ve nemrut bir suret olarak bir müddet orada öylece durdu. Kendine güveni tamdı. Ciddi ve resmi bir tonla konuşmaya başladı.

"Ekselansları, Dr. Arvardan'ın bütün fikir ve ifadeleri Dr. Shekt'in beyanlarına dayanıyor. Dr. Shekt'in fikirleriyse ölüm döşeğindeki bir adamın sayıklamalarına... Ve tüm bunlar ekselansları, *tüm bunlar*, Joseph Schwartz Sinapsmatik'ten geçirilinceye kadar ortaya çıkmadı.

"O zaman soruyorum size, kim bu Joseph Schwartz? O adam sahneye çıkmadan önce Dr. Shekt normal, sorunsuz bir adamdı. Schwartz tedavi edilmek için Enstitü'ye getirilmeden önce Shekt'le bizzat görüşmüştünüz ekselansları. O zaman da böylesine anormal miydi? Sizi İmparatorluk'a karşı kurulan bir komplo hakkında uyardı mı? Ölen bir biyoloğun boş boğazlıklarından söz etti m? Sıkıntılı görünüyor muydu? Ya da şüpheli? Şimdiyse Yüce Bakan'dan aldığı emirler doğrultusunda Sinapsmatik'ten elde edilen sonuçları çarpıttığını, cihazdan geçirilen kişilerin kayıtlarını tutmadığını söylüyor. Peki size bunu o zaman da söylemiş miydi? Yoksa sadece Schwartz ortaya çıktıktan sonra mı böyle şeyler düşünmeye başladı?

"Tekrar soruyorum, kim bu Joseph Schwartz? Enstitü'ye getirildiğinde bilinen hiçbir dili konuşamıyormuş. Bunu daha sonra, Dr. Shekt'in güvenilirliğinden şüphe etmeye başladığımızda keşfettik. Schwartz oraya kendisini hiç tanımayan, hatta hakkında hiçbir şey bilmeyen bir çiftçi tarafından getirilmiş. Üstelik bu bilgilere hâlâ ulaşılabilmiş değiliz.

"Bununla birlikte adamın tuhaf zihinsel güçleri var. Birini sadece düşünce gücüyle yüz metre öteden bayıltabiliyor, hatta daha yakın mesafeden öldürebiliyor da. Onun tarafından felç

edildim, kollarımı ve bacaklarımı istediği gibi hareket ettirdi. Eğer isteseydi beni tesiri altına da alabilirdi.

"Schwartz'ın diğerlerinin düşüncelerini tesiri altına aldığından eminim. Onları esir aldığımı, ölümle tehdit ettiğimi ve İmparatorluk'u devirmek istediğimi itiraf ettiğimi söylüyorlar. Onlara sadece şunu sorun ekselansları: Tüm bu süre zarfı boyunca zihinleri kontrol edebilen bir adamın, Schwartz'ın tesirine tamamen açık durumda değiller miydi?

"Belki de Schwartz bir haindir? Eğer değilse, kim bu Schwartz?"

Kâtip bunun ardından sakince, neredeyse dostane bir ifadeyle yerine oturdu.

Arvardan kendisini sanki beyni bir siklotorona binmiş de giderek artan bir devirle dönüyormuş gibi hissetti.

Buna ne gibi bir cevap verebilirlerdi ki? Schwartz'ın geçmişten geldiğini mi söyleyeceklerdi? Bunu nasıl kanıtlayacaklardı? Adamın ilkel bir dil konuştuğunu ileri sürerek mi? Fakat bunu sadece Arvardan doğrulayabilirdi. Ama belki sahiden de tesir altında kalmış olabilirdi. Öyle olmadığını nasıl bilebilirdi ki? Sahiden de *kimdi* bu Schwartz? Onu galaktik bir fetihle ilgili bu büyük planın gerçekliğine böylesine ikna eden şey neydi?

Tekrar düşündü. Komplonun doğru olduğuna nasıl ikna olmuştu? Evet, o bir arkeologdu ve bu da onu şüphe duymaya meyilli kılıyordu ama şimdi... Bir adamın sözüne mi kanınıştı? Yoksa bir kızın öpücüğüne mi? Ya da Joseph Schwartz'a?

Düşünemiyordu. *Düşünemiyordu!*

"Eee?" dedi Naip sabırsızca. "Söyleyecek bir şeyiniz yok mu Dr. Shekt? Dr. Arvardan?"

Ama sessizliği bozan Pola oldu. "Neden onlara soruyorsunuz ki? Tüm bunların birer yalandan ibaret olduğunu göremiyor musunuz? Bu adamın yalanlarıyla elimizi kolumuzu bağlamaya çalıştığını anlayamıyor musunuz? Ah, hepimiz öle-

ceğiz... Artık umurumda bile değil. Bütün bunlara engel olabilirdik, olabilirdik. Ama onun yerine burada oturmuş, *konuşuyoruz.*" Ardından gözyaşlarına boğuldu.

"Demek isterik bir kızın gözyaşlarına kadar düştük..." dedi Kâtip. "Ekselansları, size bir teklifim var. Beni suçlayan bu insanlar her şeyin, şu sözde virüsün ya da kafalarındaki her neyse artık onun belirli bir saatte harekete geçeceğini söylüyorlar. Sanırım sabah saat altıda. Bir hafta boyunca nezaretinizde kalmayı öneriyorum. Söyledikleri doğruysa galakside başlayan bir salgının haberi birkaç gün içinde Dünya'ya ulaşacaktır. O takdirde İmparatorluk güçleri hâlâ Dünya'yı kontrol ediyor–"

"Dünya, bir galaksi dolusu insanın hayatı karşılığında çok güzel bir takas doğrusu," diye mırıldandı solgun Shekt.

"Hem kendimin hem de halkımın hayatına değer veriyorum. Bizler masumiyetimizin esirleriyiz. Kadimler Cemiyeti'ni kendi rızamla bir hafta boyunca burada kalacağıma dair bilgilendirmeye ve ortaya çıkabilecek her tür rahatsızlığı engellemeye hazırım."

Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ennius sıkıntılı bir yüz ifadesiyle onlara baktı. "Bu adamın söylediklerinde herhangi bir yanlış göremi–"

Arvardan buna daha fazla katlanamıyordu. Sessiz ve ölümcül bir vahşilikle ayağa kalktı ve hızlı adımlarla Naip'e doğru ilerlemeye başladı. Niyetinin ne olduğunu hiç kimse öğrenemedi. Daha sonra kendisi de hatırlayamayacaktı. Her hâlükârda bir şey fark etmedi. Ennius'un nöronik bir kamçısı vardı ve onu kullanmaktan çekinmedi.

Dünya'ya indiğinden beri üçüncü kez Arvardan'ın etrafındaki her şey acı dolu alevlere boğuldu, bir fırıldak gibi döndü ve hiçliğe karıştı.

Arvardan baygınken sabahın altısı geldi çattı...

21

GEÇEN MÜHLET

Ve geçti!

Işık...

Bulanık ışıklar ve puslu gölgeler... Eriyip dönüyor, yavaş yavaş belirginleşiyorlardı.

Bir yüz... Ona bakan gözler...

"Pola!" Her şey bir anda netleşip keskinleşirken Arvardan yattığı yerden tek bir sıçrayışta doğruldu. "Saat kaç?"

Kızın bileklerini o kadar sert kavradı ki Pola istemsizce yüzünü buruşturdu.

"Yediyi geçiyor," diye fısıldadı kız. "Süre geçti."

Arkeolog çılgınca etrafına bakındı, sonra da eklemlerindeki yanmayı görmezden gelerek yattığı karyoladan kalktı. Shekt'in zayıf vücudu bir sandalyede iki büklüm oturuyordu. Adam başını kaldırıp kederle kafa salladı.

"Her şey sona erdi Arvardan."

"O zaman Ennius–"

"Ennius," dedi Shekt, "riske girmedi. Ne kadar garip, değil mi?" Tuhaf, çatlak ve hırıltılı bir kahkaha attı. "Üçümüz hiçbir yardım almadan insanlığa karşı kurulan koca bir komployu ortaya çıkardık, liderlerini ele geçirdik ve onu adalete teslim ettik. Tıpkı büyük kahramanların son saniyede yetişip zafer

kazandığı şu vizifilmlerdeki gibi, değil mi? Normalde hikâye o noktada sona erer. Ama bizim durumumuzda vizifilm devam ediyor ve hiç kimsenin bize inanmadığını görüyoruz. Vizifilmlerde böyle olmaz, değil mi? Her şey mutlu sonla biter. Komik..." Sözleri kuru hıçkırıklarla sona erdi.

Kendisini kötü hisseden Arvardan bakışlarını kaçırdı. Pola'nın gözleri nemli ve gözyaşlarıyla dolu, kara evrenler gibiydi. Her nasılsa bir anlığına onların içinde kayboldu. Sahiden de yıldızlarla dolu evrenler gibiydiler. Ve şu anda ışıltılı, küçük metal kutular hesaplanmış ve ölümcül rotalarını izleyerek hiperuzayı aşıyor, ışık yıllarını geride bırakarak o yıldızlara doğru uçuyorlardı. Çok geçmeden hedeflerine varacak, atmosferi aşacak ve görünmez bir virüs yağmuru yağdıracaklardı. Hatta buna çoktan başlamışlardı belki de...

Her şey sona ermişti.

Artık buna engel olmaları mümkün değildi.

"Schwartz nerede?" diye sordu dermansızca.

Pola başını iki yana salladı. "Onu geri getirmediler."

Kapı açıldı. Arvardan henüz kapıya umutla bakmasına engel olacak kadar ölümü kabullenememişti.

Ama gelen Ennius'tu. Arkeoloğun yüz ifadesi sertleşti ve öteki tarafa döndü.

Ennius içeri girip kısa bir anlığına baba ile kıza baktı. Lâkin Shekt ile Pola o anda bile Dünyalı birer yaratıktan fazlası değildi ve Naip'e bir şey söyleyemezlerdi; onları bekleyen geleceğin kısa ve korkunç olduğunu biliyorlardı fakat Naip'i çok daha kısa ve korkunç günlerin beklediği kesindi.

Ennius arkeoloğun omzuna dokundu. "Dr. Arvardan?"

"Ekselansları?" diye cevap verdi adam, onun ses tonunu kaba ve soğukça taklit ederek.

"Saat altıyı geçti." Ennius o gece hiç uyumamıştı. Balkis'i resmi olarak bağışlamış olsa da bu insanların tamamen delir-

diğinin veya zihinsel kontrol altında olduklarının bir garantisi yoktu. Böylece kronometrenin ruhsuz tik-taklarının galaksideki hayatı saniye saniye tüketmesini izlemişti gece boyunca.

"Evet," dedi Arvardan. "Saat altıyı geçti ve yıldızlar hâlâ parlıyor."

"Hâlâ haklı olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?"

"Ekselansları," dedi arkeolog, "virüsün ilk kurbanları birkaç saat içinde ölmeye başlayacak. Başlangıçta bunu kimse fark etmeyecek. Her gün yeni birileri ölecek. Bu sayı bir hafta içinde yüz binlere ulaşacak. İyileşenlerin yüzdesi sıfıra yakın olacak. Hiçbir deva bulunamayacak. Birkaç gezegen acil tıbbi yardım çağrısında bulunacak. İki hafta içinde bu çağrıya onlarca gezegen katılacak ve civarlarındaki sektörlerde olağanüstü hâl ilan edilecek. Bir ay içinde tüm galaksi hastalıkla pençeleşiyor olacak. İki ay içinde virüsün bulaşmadığı gezegenlerin sayısı iki elin parmaklarını bile geçmeyecek. Altı ay içinde de herkes ölecek...

"Peki ilk raporlar geldiğinde *siz* ne yapacaksınız? Durun onu da tahmin edeyim. Salgının Dünya'da ortaya çıkmış olabileceğine dair raporlar yollayacaksınız. Ama bu kimsenin hayatını kurtarmayacak. Ardından Kadimlere savaş açacaksınız. Bu da hayat kurtarmayacak. Dünyalıları bu gezegenin yüzeyinden silip atacaksınız. Bu da hayat kurtarmayacak... Ya da dostunuz Balkis ile Galaktik Konsey arasında (veya artık kim hayatta kalırsa onlarla) aracılık yapacaksınız. İşte o zaman bir panzehir karşılığında İmparatorluk'un acınası kırıntılarını Balkis'e teslim etme onuruna erişebilirsiniz. Lâkin o takdirde bile panzehiri tek bir kişiyi kurtarabilmeye yetecek kadar gezegene yeterli zamanda, yeterli miktarlarda ulaştırmayı başaramayabilirsiniz."

Ennius ikna olmamış bir şekilde tebessüm etti. "Sizce de saçmalık derecesinde dramatik davranmıyor musunuz?"

"Ah, evet. Ben ölü bir adamım, siz de bir ceset. Ama hadi

bir İmparatorluk vatandaşına uygun bir biçimde ve son derece serinkanlı davranalım."

"Eğer nöronik kamçı yüzünden alınganlık ediyorsanız–"

"Hiç de bile," dedi arkeolog alayla. "Alıştım artık. Etkisini neredeyse hiç hissetmiyorum."

"O zaman durumu size olabildiğince mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışayım. Yaşananlar son derece çirkin ve karmaşıktı. Bu olanları mantıklı bir şekilde rapor etmek zor olacak, fakat ortada herhangi bir sebep yokken örtbas etmeye kalkmak da eşit derecede zor. Şimdi, suçlamada bulunan diğer kişilerin hepsi Dünyalı; sözlerinin bir ağırlığı olan tek kişi sizsiniz. İmzalı bir ifade verdiğinizi ve bu suçlamayı yaptığınız sırada şey olduğunuzu varsayalım... şey. Eh, zihinsel kontrol meselesini gündeme getirmeden kullanabileceğimiz bir şey düşünürüz elbet."

"Bu çok kolay. Benim deli, sarhoş, hipnotize edilmiş ya da uyuşturulmuş olduğumu söyleyin. Hepsi uyar."

"Mantıklı davranacak mısınız siz? Bakın, size söylüyorum, biri sizi *kandırmış*." Gergince fısıldamaya başladı. "Siz bir Siriuslusunuz. Dünyalı bir kıza nasıl âşık olursunuz?"

"Ne?"

"Bağırmayın. Diyorum ki normal şartlar altında yerliler gibi davranır mıydınız? Bunun gibi bir şeyle birlikte olmayı hiç düşünür müydünüz?" Kafasını belirgin bir şekilde Pola'dan tarafa salladı.

Arvardan bir anlığına ona şaşkın şaşkın baktı. Ardından gezegendeki en yüksek rütbeli İmparatorluk görevlisinin boğazına sarıldı. Ennius çılgınca, nafile yere onun kavrayışından kurtulmaya çalıştı.

"Bunun gibi bir şey? Bayan Shekt'i mi kastediyorsun? Eğer öyleyse ona hak ettiği saygıyı gösterdiğini duymak isterim, ha? Hadi, defol git buradan. Sen zaten ölüsün."

"Dr. Arvardan," dedi Naip nefes nefese, "kendinizi tutuklanmış saya–"

Tam o sırada kapı tekrar açıldı ve Albay apar topar içeri girdi.

"Ekselansları, Dünyalıların oluşturduğu şu kalabalık grup geri döndü."

"Ne? Balkis üsleriyle konuşmamış mı? Onlara bir hafta boyunca burada kalacağını söyleyecekti."

"Zaten konuştu ve kendisi hâlâ burada. Ama o asi güruh da burada. Ateş açmaya hazırız ve bir ordu komutanı olarak bunu yapmamızı tavsiye ediyorum. Bir öneriniz var mı ekselansları?"

"Ben Balkis'le görüşünceye kadar kimseye ateş etmeyin. Onu buraya yollatın." Ardından arkeoloğa döndü. "Sizinle sonra ilgileneceğim Dr. Arvardan."

Balkis gülümseyerek içeri girdi ve Ennius'un önünde resmi bir şekilde eğildi. Naip ise adamın bu hareketine başını hafifçe sallayarak karşılık verdi.

"Bana bakın," dedi Naip, kaba bir şekilde. "Adamlarınızın gruplar hâlinde toplanıp Fort Dibburn'a doğru yürüdüğünü öğrendim. Anlaşmamızda bu yoktu... Şimdi, kan dökmek istemiyoruz ama sabrımızın da bir sınırı var. Onları barışçıl bir şekilde dağıtabilir misiniz?"

"Canım isterse yapabilirim ekselansları."

"Canın isterse mi? İstese iyi olur! Hem de hemen."

"O kadar acele etmeyin ekselansları!" Kâtip artık açıkça sırıtıyordu. Bir kolunu gösterişli bir şekilde savurdu. Sesinde çok uzun süre içinde tuttuğu ve artık saklamak zorunda kalmadığı için memnun olduğu bir böbürlenme vardı. "Aptal! Çok fazla bekledin ve bu hatanın bedelini gebererek ödeyeceksin! Ya da istersen bir köle olarak da yaşayabilirsin... Ama bunun zor bir hayat olacağını unutmasan iyi edersin."

Kâtip'in çılgın ve ateşli sözlerinin Ennius'un üstünde yıkıcı bir etkisi olmadı. O anda bile, kariyerinin en derin darbesini

yediğine hiçbir şüphe olmadığı hâlde İmparatorluk diplomatlarına özgü vurdumduymazlığını kaybetmedi. Sadece yüzünün solgunluğu ve gözlerindeki yorgunluk biraz daha derinleşti o kadar.

"İhtiyatlı davranmaya çalışırken her şeyi kaybettim o hâlde? Virüsle ilgili şu hikâye... doğru muydu?" Sesinde neredeyse muğlak, kayıtsız bir hayret edası vardı. "Ama Dünya, siz... Hepiniz benim tutsağımsınız."

"Hiç de bile," diye karşılık verdi Balkis hemen, muzaffer bir haykırışla. "Asıl sen ve senin insanların *benim* tutsağımsınız. Şu anda evrene yayılan virüs Dünya'ya da bulaşacak. Hem de gezegendeki her garnizonun, hatta Everest'in bile atmosferini bozacak kadar. Biz Dünyalılar ona karşı bağışıklıyız. Peki sen kendini nasıl hissediyorsun Naip? Zayıflık var mı? Boğazında kuruluk? Hastalığa yakalanman çok uzun sürmeyecek, bunu bil. Ve panzehiri sadece bizden alabilirsin."

Ennius uzun süre boyunca hiçbir söylemedi; yüzü incelmiş ve ansızın son derece mağrur bir ifade almıştı. Ardından Arvardan'a dönüp soğukkanlı, kültürlü bir ses tonuyla, "Dr. Arvardan, sözünüzden şüphe ettiğim için size bir özür borçluyum," dedi. "Dr. Shekt, Bayan Shekt... özürlerimi kabul edin."

"Özrünüz için teşekkürler. Hepimizin çok işine yarayacak," dedi Arvardan, sıkılı dişlerinin arasından.

"Alay etmekte haklısınız," dedi Naip. "Şimdi müsaade ederseniz Everest'e dönüp ailemle birlikte ölmek istiyorum. Bu... bu adamla hiçbir müzakere yapılmayacak elbette. Dünya Naipliği'ne bağlı İmparatorluk askerlerimin ölmeden önce vazifelerini layıkıyla yerine getireceğinden ve pek çok Dünyalıyı ölüme giden yolu bizim için aydınlatmaya göndereceğinden eminim... Hoşçakalın."

"Durun. Durun, gitmeyin." Ennius odada yankılanan yeni sesin sahibine doğru döndü çok yavaş bir şekilde.

Joseph Schwartz eşit derecede bir yavaşlıkla, kaşlarını hafifçe çatıp yorgunluktan kısmen sallanarak eşikten içeri girdi.

Kâtip onu görünce gerilip geriye sıçradı. Sonra da ani, temkinli bir şüpheyle geçmişten gelen adamla yüzleşti. "Hayır," dedi sıkılı dişlerinin arasından, "panzehirin sırrını benden alamazsın. Nasıl yapıldığını sadece belli başlı kişiler biliyor, nasıl kullanıldığınıysa birkaç eğitimli adam. Tüm bu bilgiler toksin işini görünceye dek ulaşamayacağın bir yerde güvende."

"Şu an için erişimimizin dışında olabilirler," diye ona katıldı Schwartz, "ama toksininizin işini görecek kadar zamanı da yok. Çünkü ortada ne toksin var ne de yok edilmesi gereken bir virüs."

Adamın ne dediğini tam olarak idrak etmeleri biraz vakitlerini aldı. Arvardan'ın zihnine ani bir şüphe düştü. Yoksa *sahiden de* kandırılmış mıydı? Tüm bunlar Kâtip'in bile kandığı, kocaman bir hileden mi ibaretti? Eğer öyleyse neden?

"Çabuk ol be adam!" dedi Ennius tam o sırada. "Ne demek istiyorsun?"

"Karmaşık bir şey değil," dedi Schwartz. "Geçen gece hepimiz buradayken oturup dinlemek dışında hiçbir şey yapamayacağımı biliyordum. Böylece uzun süre boyunca Kâtip'in zihni üstünde çalıştım... Fark edilmemeye dikkat ettim. Nihayet odadan çıkarılmamı talep etti. Benim de istediğim buydu. Sonrası kolay oldu.

"Muhafızımı bayıltıp uçuş pistine gittim. Üs yirmi dört saattir alarm durumundaydı. Uçaklar yakıtları doldurulmuş, mühimmatları yüklenmiş ve uçuşa hazır hâle getirilmişti. Pilotlar da hazırda bekliyordu. Ben de içlerinden birini seçtim ve... Senloo'ya uçtuk."

Kâtip bir şey söylemek istiyormuş gibi göründü ancak çenesini sessizce oynatmaktan başka bir şey yapamadı.

Sessizliği bozan Shekt oldu. "Ama kimseye zorla uçak uçuramazsın Schwartz. Tek yapabildiğin birini yürütmek."

"Evet, zihnini kontrol ettiğim kişiye isteğinin dışında bir şey yaptırdığım zaman durum bundan ibaret. Ama Dr. Arvardan'ın düşüncelerinden öğrendiklerim sayesinde Siriusluların Dünyalılardan nefret ettiğini biliyordum. Böylece ben de Sirius Sektörü'nde doğmuş bir pilot aradım ve Teğmen Claudy'yi buldum."

"Teğmen Claudy mi?" diye bağırdı Arvardan.

"Evet... Ah, onu tanıyorsun. Evet, görebiliyorum. Zihninden gayet açık bir şekilde okunuyor."

"Bahse girerim öyledir... Devam et Schwartz."

"Claudy denen bu subay Dünyalılara karşı anlaşılması güç bir nefret duyuyordu. Hatta kafasının içinde olmama rağmen sebebini ben bile anlamadım. Onları *bombalamak* istiyordu. Hepsini yok etmek... Elini kolunu bağlayan ve uçağını kaldırıp bunu yapmasına engel olan tek şey askeri disipliniydi.

"O tür zihinler farklı oluyor. Biraz telkin, biraz da iteklemeyle ortada disiplin misiplin kalmadı. Onunla birlikte uçağa bindiğimi fark ettiğini bile sanmıyorum."

"Senloo'yu nasıl buldun?" diye fısıldadı Shekt.

"Benim zamanımda," dedi Schwartz, "orada St. Louis adında bir şehir vardı. İki büyük nehrin kesiştiği yerde... Senloo'yu bulduk. Gece vaktiydi fakat radyoaktivite denizinin ortasında kara bir bölge vardı. Dr. Shekt daha önceden Tapınak'ın toprağın normal olduğu, izole bir vahada yer aldığını söylemişti. Bir işaret fişeği attık –ya da en azından benim zihinsel telkinim o yöndeydi– ve altımızda beş köşeli bir bina belirdi. Kâtip'in zihninden edindiğim görüntüye uyuyordu... Artık o binanın yerinde otuz metre derinliğinde bir çukur var sadece. Bu, sabah saat üçte oldu. Uzaya hiçbir virüs gönderilmedi ve galaksi güvende."

Kâtip'in dudaklarından hayvani bir uğultu koptu; bir iblisin dünya dışı feryadı gibiydi âdeta. Schwartz'ın üstüne atılmaya hazırlanıyormuş gibi göründü... sonra da yere yığıldı. Alt dudağından köpüklü, ince salyalar damladı.

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Schwartz usulca. Ardından, yerdeki surete düşünceli bir şekilde bakarken, "Saat altından önce geri döndüm ama mühletin dolmasını beklemem gerektiğini biliyordum. Balkis er ya da geç ötecekti. Bunu zihninde görmüştüm ve suçunu ispatlayabilmemin tek yolu bunu kendi ağzıyla itiraf etmesiydi... Ve işte şimdi orada yatıyor," dedi.

22

EN GÜZEL GÜNLER DAHA GELMEDİ

Joseph Schwartz'ın galaksinin yok edileceği gece kaçak bir uçak kaldırmasının üstünden otuz gün geçmişti. Arkasından çılgınca alarmlar çalmış, geri dönmesini emreden sesler havayı yakarak peşinden gelmişti.

Geri dönmemişti, en azından Senloo Tapınağı'nı yok edene dek...

Yaptığı kahramanlık artık resmi olarak biliniyordu. Cebinde Uzay Gemisi ve Güneş Birliği'nin birinci sınıf nişanı vardı. Tüm galakside ölmeden önce bu onura layık görülen yalnızca iki kişi daha vardı.

Bu, emekli bir terzi için hiç de fena değildi.

En yetkili kimseler dışında hiç kimse tam olarak ne yaptığını bilmiyordu elbette ama önemi yoktu. Günün birinde tüm bunlar tarih kitaplarında kendilerine şaşaalı ve unutulmaz bir yer edinecekti.

Şimdi, sessiz gecenin içinde Dr. Shekt'in evine doğru yürüyordu. Şehir gayet sakindi; en az tepelerindeki parıltılı yıldızlar kadar huzurlu... Bir grup Yobaz, gezegenin tecrit edilmiş bazı bölgelerinde sorun çıkarmaya devam ediyordu ama liderleri ya ölmüş ya da ele geçirilmişti ve Dünyalılar geri kalanlarla kendi kendilerine başa çıkabiliyordu.

Gezegene normal toprak getiren devasa konvoylardan ilki çokta yola çıkmıştı bile. Ennius bir kez daha Dünya halkının başka gezegenlere yerleştirilmesini önermiş fakat bunu kabul eden olmamıştı. Sadaka istemiyorlardı. Tek istedikleri gezegenlerini onarmak için bir fırsattı. Atalarının vatanını, insanoğlunun anayurdunu baştan yaratmak... Elleriyle çalışıp hastalıklı toprağı kaldırmak, yerine sağlıklısını yerleştirmek, ölü arazilerin yeşerdiğini ve çöllerin bir kez daha güzel çiçeklerle dolup taştığını görmek.

Çok büyük bir işti bu; yüzyıl sürebilirdi... Ama ne olmuş yani? Galaksinin geri kalanı onlara makinelerini ödünç verebilir, gemilerle yiyecek yollayabilir ve toprak sağlayabilirdi. Uçsuz bucaksız kaynaklara sahip olduklarından bu onlar için önemsiz bir işti... ve Dünyalılar borçlarını geri ödeyecekti.

Ve günün birinde Dünyalılar bir kez daha normal bir gezegende yaşayan normal insanlar olarak görülecek, herkesin saygı ve eşitlikle baktığı bir halk olacaktı.

Ön kapıya çıkan basamaklara tırmanırken Schwartz'ın kalbi tüm bunların mükemmelliği karşısında heyecanla atıyordu. Haftaya Arvardan'la birlikte galaksinin merkezi gezegenlerine gidecekti. Onun kuşağından olup da Dünya'dan ayrılabilen biri olmuş muydu hiç?

Tam zile basacağı sırada, içeriden gelen düşünceler kafasının içinde yankılanmaya başlayınca duraksadı. Artık düşünceleri çok net bir şekilde, âdeta küçük zillermiş gibi duyabiliyordu.

Zihinsel Temas'ını hissettiği kişi Arvardan'dı elbette; her zamanki gibi kafasının içinde kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çok şey vardı. "Pola, çok bekledim ve çok düşündüm, sonra biraz daha düşünüp biraz daha bekledim. Ama artık yeter. Benimle geliyorsun."

En az arkeolog kadar hevesli olan fakat kelimelerinden saf bir gönülsüzlük akan Pola, "Yapamam Bel," dedi. "Bu

imkânsız. Taşralı adabım ve hareketlerim... O koca gezegenlerde kendimi *aptal* gibi hissederim. Ayrıca ben sadece basit bir Düny–"

"Öyle söyleme. Sen benim eşimsin ve önemli olan tek şey bu. Eğer biri kim ve ne olduğunu sorarsa Dünya'nın yerlisi ve bir İmparatorluk vatandaşı olduğunu söylersin. Daha fazla detay istedikleri takdirde de eşim olduğunu söylersin."

"Peki, Trantor'daki arkeoloji topluluğuna yapacağın şu konuşmadan sonra ne olacak peki?"

"Ne mi olacak? Önce bir yıl boyunca tatile çıkacağız ve galaksideki bütün büyük gezegenleri görmeye gideceğiz. Birini bile atlamayacağız, posta gemileriyle seyahat etmek zorunda kalsak bile... Galaksinin her köşesini görecek ve hükümet parasının satın alabileceği en iyi balayını yaşayacaksın."

"Ya sonra...

"Sonra Dünya'ya geri dönecek, işçi taburlarına gönüllü olacak ve sonraki kırk yılımızı radyoaktif bölgeleri iyileştirmek için toprak taşıyarak geçireceğiz."

"Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Çünkü..." Bu noktada Arvardan'ın Zihinsel Temas'ında alınan derin bir nefesin duraksaması yaşandı, "...seni seviyorum ve senin yapmak istediğin şey bu. Ayrıca vatanperver bir Dünyalıyım ve bunu kanıtlayabilecek onur belgelerim de var."

"Peki..."

O noktada konuşma sona erdi.

Ama Zihinsel Temaslar devam etti elbette ve Schwartz büyük bir memnuniyet, bir parça da utanç duyarak geri çekildi. Bekleyebilirdi. Onları işler biraz yatıştığı zaman rahatsız ederdi.

Schwartz sokakta beklerken kimi görülen kimi görülmeyen bir galaksi dolusu yıldız tepesinde soğuk soğuk parladı.

Böylece yaşlı adam hem kendisi hem yeni Dünya hem de çok uzaklardaki milyonlarca gezegen için katrilyonlarca kişi

arasında bir tek kendisinin bildiği o kadim şiirin dizelerini bir kez daha usulca tekrarladı.

"Benimle birlikte yaşlan!
En güzel günler daha gelmedi,
Yaşamın sonu için yaratılmıştır yaşamın başlangıcı..."

ASIMOV

GALAKTİK İMPARATORLUK SERİSİ

1950'li yılların başında, daha sonra en şöhretli serileri **Vakıf** ve **Robot**'a öncülük edecek **Gelecek Tarihi** öykülerini yazdıktan hemen sonra Isaac Asimov ilk romanlarını kaleme aldı. Artık hem okurlara hem de yayıncılık dünyasına kendini kabul ettirmiş büyük ustanın neredeyse tüm külliyatına egemen olan Galaktik İmparatorluk evreninin ilk uzun kurguları da böylece ortaya çıktı. Nükleer katliamın Dünya'yı yerle bir etmesinden binlerce yıl sonrasını anlatan **Galaktik İmparatorluk Serisi**, insanlığın galaktik medeniyet ve ilk Galaktik İmparatorluk'un doğuşuna uzanan yolculuğunun başlangıcı.

1949 yılında Joseph Schwartz, emekli, mutlu bir terziydi. Sonra bir anda kendini bambaşka bir zamanda buldu. Artık ilk Galaktik İmpartorluk'un en şaşaalı döneminde, Dünya'da çaresiz bir yabancıydı. Üstelik Dünya, galaksinin varoşu olarak görülüyordu, gökyüzünde bir çakıl taşıydı ve İmparatorluk'un 200 milyon gezegeni tarafından nefret edilen bir yerdi. Çünkü hiç kimse Dünya'nın, insanlığın doğduğu yer olduğuna inanmak istemiyordu. Joseph Schwartz, topraklarının çoğunun radyoaktiviteyle mahvolduğu, altmış yaşını aşan herkesin ötanazi yapmaya zorlandığı bu yoksul Dünya'da fena bir maceraya atılacaktı.

Bir de şu sorun vardı tabii: Joseph Schwartz altmış iki yaşındaydı.

Çeviren:
M. İhsan Tatari

İthaki
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari

ASİMOV KİTAPEVİ

www.ithaki.com.tr
İnternet satış:
www.ilknokta.com